СУМІВСЬКЕ ЖИТТЯ

Інформаційний Бюлетень Сумівця

ВИДАЄ: КОМІТЕТ ОСЕРЕДКА
СПІЛКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ
В ГАЛЛЕНДОРФІ.

Ч. 1. Рік вид. I.
Виходить 2 рази в міс.

ДНЯ 15 ЛЮТОГО 1949.

Ціна 0'20 нм.

на правах рукопису.

Від Редакції.

Почавши з днем 15-ого лютого ц.р. приступаємо до періодичного видавання бюлетеня "Сумівське Життя". Вже самий заголовок говорить ясно, що бюлетень є сумівський, видають його сумівці і появляється він з метою служити інтересам організації, яка охоплює всю нашу ідейну молодь на еміграції в своїх організаційних рямках.

Завданням бюлетеня є висвітлювати якнайширше працю в СУМ-і, надавати її напрямні шляхом творчої критики, щоб таким чином рушити працю там, де вона перебуває в застої, або де її ще нема, фіксувати важніші події з сумівського життя та шляхом поміщування відповідних статтей на культурно і національно-виховавчі теми піднести духовий і ідейний рівень нашого членства.

Постулятом в нашій праці буде клич: "Бог і Батьківщина", як два поняття, що є єдиною духовою базою в виховуванні зразкової людини-християнина і українця. Постулят цей буде фундаментом цілої нашої розпочатої праці.

Бюлетень видає КОСУМ-у, але це не означає, що ми будемо обмежуватись в нашій праці до льокального характеру. В міру можливости ми будемо старатись надати нашій праці загальний характер, включаючи до неї всі конструктивно-творчі елементи СУМ-у на еміграції.

Редакція закликає всіх сумівців, котрі можуть хоч трохи працювати на полі публіцистики, допомогти нам в праці над розбудовою бюлетеня. Просимо надсилати різні матеріяли, що торкаються роботи в СУМ-і, статті на різні теми, дописи з життя осередків, різні вісті і т.д.

Закликаємо рівнож і наше Старше Громадянство, допомогти нам в нашій праці.

РЕДАКЦІЯ.

В 25-ТУ РІЧНИЦЮ ГЕРОЇЧНОЇ СМЕРТИ СЛ.ПАМ. ОЛЬГИ БАСАРАБ.

Визвольні змагання 1917-20 рр. закінчились для України невдачею.

П'ять держав розділили поміж себе всі українські землі. Кожний з окупантів на тій чи іншій частині нашої землі, що попала несправедливо в його лапи, правив по своєму. Широкі маси українського народу щойно тоді відчули, що означає чужа влада.

Поммимо програної боротьби, наслідком чого український нарід опинився в дуже важкому положенні, але він не тратить своїх надій і змагає до продовження визвольної боротьби в умовах ворожої окупації.

Потребу ведення боротьби в займанщинах найбільше відчували всі активніші старшини і стрільці Української Армії. Таким чином в 1920 р. під проводом полк. Евгена Коновальця починає діяти Українська Військова Організація /УВО/, яка всеціло перейняла увесь тягар боротьби на ЗУЗ в нових умовах життя під польською займанщиною.

УВО в своїх діях придержувалась тактики суто конспіративного характеру, а тому в її ряди вступав найкращий елемент українського народу найбільш певний та вірний своїй Батьківщині.

Польща старалась твердо закріпити свою владу на окупованих українських землях і в тій цілі змагала до розкладу активнішого українського елементу. Насильно старалась здавити українські революційні сили спротиву. Вела свою польонізаційну політику з метою асиміляції автохтонного українського населення.

У відповідь на те, УВО організує саботажі на всіх З/З, виконує терористичні акції на визначніших представників польської влади, веде культурну і національно-виховавчу роботу серед широких мас україн. населення і т.ін.

Польща кривавo реагує. Посилились масові арешти.

Між боєвиками УВО на початку міс. лютого 1934 р. поліція арештує Ольгу БАСАРАБОВУ. Сл.пам. Ольга Басарабова була зв'язковою між Краєвим Проводом УВО і закордоном. В неї підчас обшуків знайдено багато шифрового матеріялу, над яким слідча поліція ламала собі голову, але нічого не довідалась. Басарабова мовчала та героїчно зносила побої і знущання польської поліції, але тайн Української Військової Організації не зрадила, хоч багато вона знала. Вона знала навіть товаришів, що сиділи в другій тюремній келії, знала їхні пости та функції в Організації. Одначе вона твердо і непохитно до останнього моменту свойого життя зберегла ці тайни так, як дійсно належить боєвикові і революціонерові підпільної організації.

І так, від страшних нелюдських мук, побоїв і всякого роду знущань, в ночі з дня 11 на 12-ого лютого 1934 р. у львівській вязниці келія Ч.7. при вул. Яховича, Ольга Басарабова вмирає геройською смертю мучениці.

Вмираючи, вона залишила свій заповіт для тих, що так, як і вона обирають чи обиратимуть собі прямий шлях революційної боротьби, що єдинний веде до здобуття Самостійної і Соборної України.

Цей заповіт світитиме як приклад майбутнім рядам українського ідейного жіноцтва. В останніх хвилинах свойого життя вона вирізала нігтем на стіні вязничної келії слова:

ВМИРАЮ ЗАРУЧЕНА!
ПОМСТІТЬ!
ОЛЬГА БАСАРАБ.

А нище:

ЗА КРОВ, ЗА СЛЬОЗИ,
ЗА РУЇНУ
ВЕРНИ, ВЕРНИ НАМ
УКРАЇНУ.

Це глибоко патріотичні а заразом і трагічні слова жінки-революціонера, героїні і боєвика, які кличуть молоде покоління українського жіноцтва включатися в процес змагу та йти вперто революційним шляхом боротьби, щоб таким чином виборотити нашій улюбленій Батьківщині волю і незалежність.

Мих. ПАЛЦАН

oooooooooooooooooooooooo

УКРАЇНСЬКА
МОЛОДЕ!

ВСТУПАЙ В РЯДИ СПІЛКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ-ЄДИНОЇ ПОНАДПАРТІЙНОЇ НАЦІОНАЛЬНО-СОБОРНИЦЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ НА ЕМІГРАЦІЇ!

І-ШИЙ КРАЄВИЙ З'ЇЗД СПІЛКИ УКРАЇН. МОЛОДІ ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ.

Як повідомляє український часопис "У к р а ї н е ц ь", що виходить у Франції, дня 16 січня ц.р. в Менчестері відбувся Перший Крайовий З'їзд СУМ-у Великої Британії. Наради З'їзду відбулись в залі церкви Св. Луки, після торжественної Богослужби, яку відправив о. мітр. прот. І. Губаржевський. У З'їзді взяло участь 37 уповноважених делегатів від 35 осередків.

Головою Президії обрано о. мітр. прот. І. Губаржевського а на члена Президії запрошено м.ін. Голову СУБ-у п. сотн. Богдана Панчука.

Обрано комісії, мандатову і резолюційну та заслухано звіт урядуючого досі Орган. Бюра. Заслухавши звіт, З'їзд ухвалив абсолюторію Бюрові. Обрано нову Управу та схвалено резолюції.

На голову Управи Краєвого Осередка СУМ-у обрано п. Ескавритка. До Управи обрано пп: Калиника, Смереку, Неклесу, Леськова, Тарнавського, Дебу, Окурського, Цебрія і Яворського. Почесним членом Управи обрано о. мітр. прот. І. Губаржевського.

Обрано Контрольну Комісію в складі: п. Гринюка, Тисячного та Михаця і Товариський Суд в складі пп: Клуня, Бозя, Пележа і Нвроцького.

Опрацьовано і прийнято резолюції. Вислано привіти Укр. Нац. Раді, Українській Головн. Визвольній Раді та Центральному Коміт. СУМ-у.

ЗАВДАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ СУПРОТИ ВОЮЮЧОЇ БАТЬКІВЩИНИ.

/Основні думки реферату, виголошеного на річних Загальних Зборах СУМ-у в Галлендорфі./

В останній війні, яка набрала нечуваних досі колосальних розмірів, український нарід виявив тверду рішучість своїх намірів до свойого власного державницького життя, не признавши ворожих окупацій і непідкорившись німецькій та большевицькій сваволі. Український нарід в цій війні своєю безкомпромісовою боротьбою багато прислужився до повалення німецько-гітлерівської імперії, несучи в ім'я правди величезні жертви.

Війна ніби закінчена. Однак для України вона не закінчилась, бо не принесла її бажаної волі. Її продовжують дальше збройні загони Української Повстанської Армії, українське революційне підпілля та широкі маси українського населення. Виявом цієї боротьби є не тільки збройна боротьба УПАрмії, але й скритий спротив усіх прошарків українського населення проти нелюдських умов життя і праці, економічної експлуатації та національного гноблення, що їх проводить колоніяльно- загарбницька політика Кремля.

В Краю існує тепер дві України: перша, це "Україна" - колонія московсько- большевицького імперіялізму; друга Україна - це українські народні маси, які в силу свойого біологічного самозбереження, провадять з тим імперіялізмом затяжну боротьбу на життя і смерть. Це Україна майбутнього, що своїм спротивом переконала підсовітські народи про можливість та успіх підпільно-революційної боротьби в умовах терору ЧКВД.

Цей факт ставить Україну в авангарді визвольної боротьби всіх поневолених Москвою народів за їхню волю і незалежність.

Говорячи сьогодні про міжнародню ситуацію, ніколи не можна забувати про третій важливий і рішальний чинник в укладі міжнародніх політичних сил - поневолені народи, які борються за своє повнопідметне державне життя. Західні держави можуть бути нашими союзниками в майбутній війні, але вони в національному питанню внутрі СССР мало орієнтуються. Отже ж з цього видно ясно, що про майбутність Росії рішатимуть поневолені сьогодні нею народи, а їх збройні сили поставлять західні держави перед доконаним фактом повстання цілого ряду національних держав, в тому числі й України.

Українська еміграція має велике й невідкладне завдання супроти воюючої України, яку вона в ім'я успішности нашої визвольно-політичної боротьби, мусить солідно виконати. Українській еміграції припала важлива роля природнього амбасадора України перед чужим і часто непоінформованим про мету нашої боротьби світом. Вона мусить цю місію виповнити та доказати цьому в багатьох випадках наївному світові про правоту нашої визвольної боротьби.

Це є велике і невідкладне завдання ще тому, що вороги наші і[...] зних політичних катег[...] рій стараються нам пер[...] шкодити подаючи про н[...] фальшиві інформації, на[...]слідком чого, повстає для нас величезна шкода. Ми повинні спрямувати всю нашу енергію, щ[...] перешкодити цій підступ[...]ній з вбивчими для н[...] наслідками політиці ворогів. Не забуваймо, щ[...] ворог має часто успіх над формуванням опінії світу супроти наших виз[...]вольних змагань.

Ми, молодь, тут н[...] еміграції є частиною України, що бореться з[...] повернення собі суверен[...]них прав. На чужині вс[...] українська молодь ма[...] включитися в процес боротьби нашого народу. Молодість буває лише раз [...] життя. Її треба так спі[...]мувати щоб принести я[...]найбільше користей наш[...] Батьківщині. На еміграції ми мусимо ширити пе[...]ред чужим світом ідею нашої визвольної боротьби, та нести і прославити наше чесне національне ім'я. Дальше ми мусимо якнайтісніше співпрацювати з молоддю поневолених большевизмом народів та ширити серед не[...] революційні ідеї Антибольшевицького Бльоку Народів/АБН/. З тою метою нам треба вилізти нарешті з замкнення наших таборів. Улаштовувати спільні зустрічі, імпрези [...] тим ми навяжемо співпрацю та здобудемо собі якнайбільше прихильників серед чужинців, особливо серед поневолених народів...

З прикрістю мусим[...] ствердити, що серед н[...]

ної старої заокеанської еміграції, що дала себе засліпити облудними большевицькими гаслами. Ці засліплені наші брати багато шкодять нашій визвольній справі. Прибувши наша молодь повинна вливатися в наше громадське життя, протидіяти впливам комуністів, розказуючи всю правду про т.зв. "Соціялістичну батьківщину", поширювати наші ідеї поміж тамошніми чужинцями, впливаючи тим самим на публічну опінію в користь нашої визвольної справи...

Але, щоб бути належно приготованим до цієї відповідальної роботи, молодь мусить звернути свою увагу вперше на себе, на свій духово-моральний і ідейно-національний рівень. Тому місце нашої молоді є якраз в СУМ-і, бо СУМ виховує молодь в національно-державницькому дусі, плекає сталеві характери свого членства. Молодь без національних традицій, без національної чести не сповнить цих великих завдань, які ставить перед нею Батьківщина. Часто наша молодь не вміє оцінити наших здобутків, не вміє оцінити наших позитивів, шукаючи часто в українському житті лише негативів. На це вплинуло на її душі довголітнє поневолення України. Такому явищу треба рішучо протиставитись, плекаючи наші національні традиції, збагачувати наші культурні здобутки новими надбаннями, вирощувати в душах молоді почуття нашої національної чести.

Немало старань покладає ворог на те, щоб нас поріжнити під оглядом територіяльним, партійно-груповим, а навіть і релігійним. Такі негативні явища мають на жаль серед нашої еміграції місце. Тому наша молодь мусить бути свідома того, що такі явища ведуть тільки до розкладу наших сил і стають на перешкоді до осягнення нашої найвищої мети.

Гартові духа молодь має приділити якнайбільше уваги. Україна потребує не безхребетних людей, а людей з хрустальними характерами, які не сміють заломлюватися при невдачах, а вперто і сміло прямувати до цілі.

Бездільність еміграційного життя породжує в нашій молоді безхарактерність та лінивство. Цьому має запобігти якнайширша участь нашої молоді в громадському житті. Праця на громадському полі вчить перемагати всякі труднощі, виховує почуття відповідальности, виробляє молоду людину на активного і корисного громадянина.

Ми багато говоримо про Край, мріємо про його визволення та наш поворот. Але чи багато з нас запитає себе, які ми маємо повернутись? Якими хоче побачити нас рідний Край? Тож кожний з нас мусить пам'ятати, що перед нами стоїть велике завдання-підготовити себе фахово, щоб бути якнайбільше корисним для Нього. Край не хоче бачити нас пустоцвітом, а повноцінними громадянами, які зуміли б піднести Його з руїни. Тому молодь уперто мусить здобувати собі знання, а не звання. Умови до цього є відповідні, тільки ми мусимо їх використати.

Цьому питанню мусить присвятити більше уваги керівництво СУМ-у, щоб дати нашій молоді в руки належну освіту і фах.

Ці великі завдання ми виконаємо, якщо зрозуміємо їх належно, а вони є дуже ясні: Здобути волю Україні та стати її повнопідметними громадянинами, які зуміли б виконати свої обов'язки супроти Не чесно і сумлінно.

Вільне слово сумівця.

ЧИ ПОТРІБНІ НАМ ФАХОВІ КУРСИ.

Заходами культ-освітреферату осередку СУМ-у в Галлендорфі зорганізовано курси радіотехніки. Але сумівці віднеслись до цього пасивно. З 82-ох членів осередка лише 6 записалось на ці курси. Цікаво, де решта? Невже члени не цікавляться згаданими курсами? Чи це просто нехотіння використати так дорогий час для опанування цього фаху?

Крім радіотехніки, слухачам даються матеріяли з електротехніки, математики, креслення та фізики.

Слухачами можуть бути не тільки з неповносередньою, але також і з початковою освітою.

А може сумівці цілком безграмотні, тоді нехай зголошуються на курси неписьменних, де зможуть хоч трохи придбати знання.

Сором так даремно витрачувати час, обиваючи кути та ловлячи гав! Пора вже взятись до праці!

Четвертий рік відпочиваєте після примусових німецьких робіт.

Обдумайте ці слова і відвідуйте курси! М.К-о.

ЗАГАЛЬНІ РІЧНІ ЗБОРИ СПІЛКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ В ГАЛЛЕНДОРФІ.

В неділю дня 16 січня відбулись давно вже проєктовані загальні річні збори осередка СУМ-у в Галлендорфі.

Тому, що на цей час СУМ не мав ще своєї власної домівки, збори переведено в домівці "Пласту".

Збори відкрив дотеперішній голова осередка п.С.Максимчук.

Вибрано Ділову Президію в складі голови , двох заступників та двох секретарів, яка приступила до ведення зборів після наміченої і прийнятої черги дня.

Святочного характеру зборові надала присутність представників діючих на терені табору інституцій і організацій, які виголосили привітання Зборам: о.дек.Осип Каменецький - від Укр.Катол.Церкви, о. прот.Юрій Татомир - від УАПЦ, д-р Ф.Мелешко - від філії СУВ-у, п.Арлинський - від "Карітас-у", п.Радкевич - від ЛУПВ, від рейдуючих частин УПА - командир Соколенко,від Управи табору п. Палцан.

Реферат під заголовком "Завдання української молоді супроти воюючої Батьківщини" виголосив Орг.Реф.Краєвого Комітету СУМ-у п.Т.Олещук.Зміст і виклад реферату були на високому рівні.Скорочений реферат подаємо в числі бюлетеня на іншому місці. Навязуючись до пропаганди нашої справи,доповідач підкреслив значіння співпраці поневолених народів на платформі АБН.

О.протоієрей Юрій Татомир виголосив реферат провідна думка якого була виховання молоді в релігійному та національному дусі та значіння клича "Бог і Батьківщина".

В дискусії забрав слово п.М.Палцан,який в своєму слові піддержав думки до повідачів,спиняючись детальніше над деякими проблемами, що їх порушили доповідачі.

Після дискусій обрано Комісію Матку, яка негайно приступила до своєї праці.

З звітом,охоплюючим усі реферати Комітету, виступив дотеперішній голова осередка п.С.Максимчук, подаючи образ праці осередка,його успіхи та недомагання.

Дальше заслухано широкий звіт голови Контрольної Комісії та його оцінку праці Комітету.

Після звітів розгорнулась дискусія,по закінчені якої на внесок голови Контр.Комісії ухвалено абсолюторія уступаючому Комітетові.

Дальше заслухано слово голови Комісії Матки, який подав проєкт кандидатур до нового Комітету. Ухвалено проголосувати кандидатури окремо,по існуючих референтурах з тим,що в противагу до виставлених Комісією кандидатур, Загальні Збори виставляли кандидатури й від себе.

До Комітету обрано: п.Т.Олещук - голова, п.Е.Шкільник - замісник, п.Г.Станько - секретар, п.М.Гнатишин - організ-реф., п.М.Кузьменко - культ-осв.реф., п.Роман Марія - жін.реф.,п.Д.Головаш - спорт.реф і п. Д.Сеник - скарбник.

До Контр. Комісії ввійшли пп: С. Покидько, А.Демусь і І.Матковський а до Тов.Суду: п.М. Брухаль, п.І.Сліпець і п.Сохацький.

Додатково ухвалено, на місце вибувших членів Комітету,Контр.Комісії і Тов.Суду докооптувати з рядів членства.

На закінчення новообраному керівному органові СУМ-у склали побажання проф.Ю.Ягодський і п.М. Палцан, а новообраний голова осередка прирік чесно і сумлінно виконувати обов'язки,наложеними на нього річними Загальними Зборами СУМ-у.

Збори закінчено відспіванням Українського Націон. Гімну.

СУМІВЕЦЬ.

СІЧНЕВІ РОКОВИНИ В ТАБОРІ У ГАЛЛЕНДОРФІ.

Після закінчення Різдвяних Свят, місцевий Культ-Осв.Відділ при активній участи СУМ-у та в порозумінні з СУВ-ом і Пластом звернув усю увагу на те, щоб гідно відзначити наші великі Січневі Дати - "22 січня 1918-19 р." та роковини бою під Крутами.

Праця над підготовкою академії ішла повним темпом та увінчалась бажаним успіхом.

Дня 22 січня місцевий СУМ вимаршував на таборову площу, де вивісив на машт Укр.Нац.Прапор.

В обох наших Церквах відправлено урочисті Богослуження.

Вечером в салі місцевого театру відбулась святочна академія,в якій на жаль, взяло участь дуже мала кількість людей, хоч"патріотів" в таборі є дуже багато.

Академію відкрив голова СУМ-у п.Т. Олещук. Обширний реферат виголосив проф.Юрій Ягодський. Сумівський мужеський хор під керівн. артиста Михайла Тагаїва відспівав чотири пісні. З деклямаціями виступали сумівці, пластуни та артист Мих.Тагаїв, який по мистецьки продеклямував вірш Василя Пачовського "Похід на Дунай".

Академію закінчено відспіванням Україн.Національного Гімну.

Після свята приступлено до підготовки академії в пам'ять "Крутянців". З тою метою переорганізовано сумівський мужеських хор,керівництво якого перейняв диригент Ізидор Луковський. До хору вступили й співаки з рядів нашого старшого громадянства.

В суботу вечером , дня 29 січня в місцевій УАПЦ о.прот.Юрій Татомир відправив Панахиду за спокій душ українських юнаків, погибших у бою під Крутами.

В неділю 30 січня СУМ під спів Укр. Нац. Гімну вивісив до половини щогли Укр.Нац.Прапор на знак жалоби.

В Укр.Катол. Церкві о.декан Осип Каменецький відправив Богослуження й Панахиду.

Вечером в театральній салі табору відбулась врочиста академія при масовій участі нашого громадянства.

Реферат виголосив голова СУМ-у п. Олещук. Сумівський муж.хор під кер. п.І.Луковського виконав п'ять пісень:"Коли ви вмирали","Бурлака" "Ой зацвіла черемха..." "Ой у лузі" та "Ви жертвою в бою..."

З деклямаціями виступали учні школи, сумівці і пластуни.

Велике враження зробила на присутніх інсценізація "Стрілецька Могила", яку виконали сумівки та пластуни.

Академію закінчено відспіванням Укр.Націон. Гімну. ТАБОРЯНИН

З Хроніки СУМ-у.

АЛЬТЕНГАҐЕН

В маленькому українському таборі в Альтенгаґен коло Ліхтенберґу засновано в листопаді м.р. осередок СУМ-у. І хоч в цьому таборі немає інтелігенції, СУМ спромігся поставити на належний рівень громадське життя,по ділянці якого, досі майже неробилося нічого.

З рамени СУМ-у відкрито курси для неписьменних та курси українознавства.

Усі національні свята відбулись виключно з ініціятиви СУМ-у. Улаштовано академії - Першого листопада, Свято Базару,Біласа і Данилишина та ген. Грицая-Перебийноса і Маївського, "22 січня" та свято Крут.

СУМ влаштував для дітей місцевого табору свято "Св.Миколая".

СУМ кольпортує всю нашу пресу, яка майже не появлялась в цьому таборі.

Комітет осередка СУМ-у робить зіходи,щоб відкрити бібліотеку.В таборі є бібліотека ІМКА, але в ній є лише книжки на російській і польських мовах.

В спорт.секції СУМ-у дружина відбиванки та секція шахістів.

СУМ має свою власну домівку.Вечером тут збирається молодь та старші, почитати газети та для культурної розваги.

Великі заслуги в заснуванні осередка і його праці поклали друзі Добровольський О. та Рудко Д. Т-О-к.

Малий фейлетон.

ДОБРИЙ НАМІР ТА ПОГАНІ НАСЛІДКИ.

Засідає наш осередок СУМ-у і сумує, що в других осередках жваво йде робота, а в нашому спокій і благодать.

Засідають,радять і радять, аж нарешті вирішують відкрити курси українознавства. Проголосували. 100% за. Справа посунулась швидко вперед: знайшли викладовців, записалось слухачів щось 55 чоловік, є приміщення.

На перші лекції з'явилось 30 слухачів.Очевидно ці лекції так сподобались їм, що на другу прийшло 15. За те на третій прийшов лише один - староста курсу і, коли прийшов викладач, то староста звернувся до нього з проханням: "Пане професор, коли закінчите лекцію, то погасіть світло та замкніть двері, а я піду, бо не маю часу!"

А комітет хоч і сумує з приводу невдачі а подає до Краєвого Комітету зовсім не сумний звіт!" При осередкові відкрито курси українознавства. Було 5 лекцій,відвідує курси 55 слухачів.

Хоч і веселий звіт та сумні наслідки.

Остап СУМНИЙ.

"СУМІВСЬКЕ ЖИТТЯ"
двотижневик
Виходить на прав.рукоп.
Редагує Колегія

СУМІВСЬКЕ ЖИТТЯ

Інформаційний Бюлетень Сумівця.

ВИДАЄ: КОМІТЕТ ОСЕРЕДКА СПІЛКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ В ГАЛЛЕНДОРФІ.

Ч. 2. Рік вид. I.	ДНЯ 28 ЛЮТОГО 1949.	Ціна 0'20 нм.
Виходить 2 рази в міс.		на правах рукопису.

О. протоієрей Юрій ТАТОМИР.

РЕЛІГІЙНО-МОРАЛЬНЕ ВИХОВАННЯ МОЛОДІ.

Людність іде вперед. Досягнення науки й техніки наших днів незаперечні. Але також незаперечне й те, що з розвитком науки й техніки життя щодалі стає тяжчим. Причина цього в тому, що поруч зі зростом матеріяльної культури, занепадає культура духа. Пробують люди будувати життя на матеріяльних основах. Дбають про тіло. Забувають, що людина духовно - тілесна істота і що, тому даремні всякі намагання побудувати людський добробут доти, доки будівництво буде в руках духово скалічених людей. Найкраща техніка не корисна, а навіть страшна в руках озвірілої людини, бо така людина може використати все, а значить і техніку, для осягнення найпоганіших цілей. Морально скалічена людина інакше й діяти не може, бо вона з н а є тільки звіряче, тваринне життя і не з н а є життя людини в правдивому розумінні цього слова. Саме цим пояснюється й той сумний факт, що частина нашої молоді позбавлена належного виховання, живе одним тваринним, чи, мовляв, "реальним" життям. Для неї чужі й незрозумілі поняття релігії, моралі. Вона їх не знає. Та навіть більше того. Зараз можна знайти юнака чи юначку, що всю свою "науковість" виявляють саме (і то в першу чергу) своїм негативним ставленням до релігії. Такі "науковці" повзають перед сильними світу цього і і соромляться схилити голову перед розпятим Христом. Це не тільки страшна трагедія нашого часу, а це страшне наше майбутнє. Бо хто ж, як не молодь, має будувати це майбутнє? І яким буде це майбутнє, як не таким, як наша молодь? Натурально тому, що в усіх культурних країнах щодалі то більше виникає організацій молоді, що прагнуть поєднати науку й релігію. І в нас є організації молоді, що, очевидно, для того й організуються, щоб допомогти молоді найти правдиву життьову дорогу, виховати здорових тілом і духом юнаків, підготовити молодь до повноцінного громадського життя. Такою організацією молоді є СУМ, що правдиво розуміючи свої завдання, написав на свойому прапорі великі і святі слова " Бог і Батьківщина". Не можна ясніше і виразніше накреслити завдання, як цими двома словами. І не буде перебільшеним сказати, що успіх праці і цілий зміст існування організації СУМ залежатиме від того, наскільки члени СУМ-у зрозуміють глибокий зміст цих великих слів і здійснять їх. По суті вся робота СУМ-у в ділянці релігійно-морального виховання до того й зводиться щоб: 1) навчити своїх членів правдиво зрозуміти і засвоїти зміст і значення цих великих слів 2) допомогти запровадити їх в життя. Здійснюючи ці завдання мало ознайомити молодь з Божою наукою, з її обов'язками перед Батьківщиною. Це потрібне і конче потрібно, бо нащадки Каїна силкуються стерти в душах молоді навіть поняття Бога й Батьківщини. Вірні своїм матеріялістичним заповітам, вони культивують серед молоді звірячу ненависть, старанно замовчують єдино святу й правдиву науку Христову, наперед знаючи, що в світлі науки Христової відкриються їх темні слова й діла. Тому то важно й необхідно дати молоді правдиве розуміння Бога. Не повинно бути сумівця, що не знав би принаймні основ своєї віри, символа віри. Якщо молодь не пізнає Бога, не переймається любов'ю Розпятого на хресті, то й вона буде розпинати Христа, як розпинали Його мучителі, щоб поділити одяг, як єдине, що, за матеріялістичним світоглядом, заслуговує на наслідування. Але ознайомивши молодь з основами віри християнської, не можна спинятись

на цьому. Треба спрямувати молодь на вчинки і дії, заповідані Христом, сприяти, щоб в молодих, чистих від матеріялістичного бруду серцях, виросло, розквітнуло, зміцнилось

й дало плоди те, на чому будується повноцінне життя окремої людини і цілих народів і що відоме кожній не отруєній ядом безвірництва людині, як любов до Бога й ближнього. А щоб спрямувати молодь на християнські вчинки й дії треба всю роботу організувати так, щоб кожний сумівець не що він християнин забував нігде і ні за яких обставин. Кожну свою дію, кожний крок сумівець має робити так, щоб не заплямувати імени християнина-українця. Дома, на службі, в школі, навіть у розвагах сумівець не може забувати про це. В роботі СУМ-у немає дрібниць. Коли, напр., сумівець, замість піти до церкви, буде вилежуватись у постелі, то чи не визначає ця дрібниця духового зубожіння, каліцтва? Чи може організація СУМ спокійно дивитись на це? І коли такий її член перетвориться в ледаря і себелюба, що не захоче знати нікого крім себе і нічого, крім шлунку свого, то чи не пізно буде говорити про виховання? Або, коли замість піти до церкви, член СУМ-у стане виправдуватись невідкладною працею, то чи не значить це, що він не зміє використати часу і став на шлях самообману, щоб заспокоїти себе? Чи далеко від цеї "дрібниці" до того, що й в інших випадках життя такий сумівець захоче йти дорогою самообману, а далі й обману? Справа тут не в зовнішності, а в тому, що кожний вчинок, кожна дія є виявлення добрих чи злих намірів, нахилів, поглядів, переконань. Адже ж кожний як вірує, так діє і робить насамперед те, що для нього найдорожче, найпотрібніше, а потім уже щось маловажне і в кожньому разі другорядне.

Доводити далі як значення релігійно-морального виховання так і того, що виховання має зводитись в основному до того, щоб спрямувати молодь на християнські вчинки й дії - значило би ломатись у відчинені двері. І лише для того, щоб до кінця з'ясувати значення релігії і подивитись на плоди віри й безвірництва дозволимо собі навести два приклади з життя наших днів, що їх подав Ів. Перелазний в своїй книзі "Бог і природа":

"1919 рік. Невеличке українське місто. Жила вдова, мала колись дванадцятеро дітей, шестеро померло, а живі, як дорослі птахи, вилетіли з гнізда у світ. Стара жінка лишилась самотньою.

Єдиною втіхою їй залишилось: Бог, релігія і церква. Вона жила тільки молитвою. Тільки Христос та Матір Божа зі Святими були їй утіхою. Їм та добрим ділам віддавала вона рештки свого старечого життя.

Наступає жорстоке і безоглядно-криваве в своїх методах вороже військо. Перші відділи вже в місті.

Ось у її хату вдерся розхристаний матрос і, побачивши на покуті та по всіх стінах Святі ікони, як розлютований бик, уп'явся очима в ікони. Мовчки скидає він рушницю і стріляє в Спасителя. Мов ранений птах падає стара жінка на коліна і з слізьми каже:

- Коли не жалієш мене, пожалій себе, бо Господь тобі за це не простить...

- Як будеш багато балакати, той тобі це буде... і вийшов з хати, постріляв курей, кинув нещасній жінці і крикнув:

- Печи їх!...

Обливаючись слізьми, розпалила вона піч і пішла в хлів по дрова. У цей час матрос схоплює Святі ікони і кидає в піч.

Увійшовши в хату і побачивши це жахливе святотатство, нещасна жінка мов непритомна впала на долівку, обливаючись слізьми, і тільки простогнала:

- Прости йому, Господи!...

Минає кілька днів, тривають тяжкі бої. Нарешті відділи українського війська вступають до міста.

Ранком на Спаса входить ця жінка до клуні і бачить: лежить цей матрос (її недавній тяжкий ворог) майже непритомний, напівголий з страшною розсіченою раною на спині, де вже ворушилися черваки...

Жінка оглянула хворого, швиденько дістала теплої води, обмила рану, дбайливо очистила від черваків, зробила йому ліжко в немолоченому хлібі, старанно захоруючи його від людських очей...

Півтора місяця лікувала його і піклувалась ним; ходила за ним, як за рідним сином, поки не одужав, а потім поти-

хенько вночі вивела на дорогу, подала йому торбу харчів, перехрестила і показала шлях на Московщину.

А ось і другий приклад, що свідчить, на якого лютого звіра перетворюється українська таки ж душа, коли її позбавити релігії.

Районове українське село. Безвірницький осередок горячково готується до чергової "антирелігійної кампанії" напередодні Великодних свят.

Озираючись серед абсолютної темряви, майже навшпиньки, як невиразні тіні поспішають віруючі до церкви. Старенький років 70 священик розпочинає Службу Божу.

В 12 год. ночі проходить процесія навколо храму. Раптом з грюкотом розчиняються двірі Ревкому, що стояв якраз напроти церкви і натовп безвірницької молоді на чолі з головою Безвірницького гуртка, зі свистом, реготом і гармошкою вривається в церковну процесію.

Як отара овечок, що побачила вовка, туляться віруючі навколо священика, утворюючи тілами тісне коло і... процесія іде далі. Розгнуздона атеїстична молодь розриває коло, змішується з натовпом вірних і намагається ревом і гармошкою перекричати церковні співи... Але процесія йде далі...

Раптом один з безвірників вихоплює з кишені бензину, в пляшці з широким горлом, обливає з голови до ніг священика, вириває з рук запалену свічку і підпалює його. Жах охоплює віруючих. Протягом якихось 5-10 секунд священик являє собою палаючий смолоскип. Кинувшись на сніг і качаючись по ньому, священик божевільним криком просить до помоги.

Щоб не підпустити віруючих допомогти священикові, ця безвірницька молодь утворює навколо нього тісне коло і танцюючи та співаючи під акомпанімент "гармошки" з реготом дивляться на плазування старенького священика по снігу з болотом!

Так діють віруючі і безвірники. І наше майбутнє залежить від того, кого ми виховаємо: віруючих чи безвірників. Виховаємо правдивих (а не таких, що тільки ім'я) християн, - значить виховаємо переконаних, свідомих, чесних, неустрашимих і непідкупних

/Докінч. на стор.6./

Йосип ПОЗИЧАНЮК.

В ЖИТІ.

Ходила принишклими селами. Люди насторожено вилазили з льохів і мовчки дивились на подзьобані кулями стіни, звуглені хати, рознесені гарматнями стріхи. У кожного своя жура. Сестра питає про брата, жінка про чоловіка, засмучена дівчина мовчить про нареченого.

До місточок заходила. Вистоювала біля облуплених цегляних касарень. Виглядала при широких дорогах...

Літають землисті машини з гарматами, зривають рідку куряву. Вона витирає хусткою сухі, запорошені вуста, зупиняє звільнених з полону.

- Брата мого, Юрка Губенка, не стрічали?

- В одному батальйоні були... Казав він: "Усі разом рубатимем орду. Приєднаються кармелюківці, довбущуки прийдуть. Зродяться козачі полки і принесуть на шаблях сонце"!

Вона глянула розпачем, за рукав схопила.

- Убитий?!. - Не знаю!...

- А може в полоні, скажіть?

- Хіба знати? Ідеш у пекло, бо вогонь за плечима...

Впала на межу.

- Як тобі розказати, батечку, яке у нас горе?.. Я ж не знаю, де ти лежиш... Чи в далеких холодних лісах, чи при тому березі, де сонце не світить...

Пішла полями... Доспілі жита, помережені важкими танками, порпті бомбами, столочені бійцями... А сонце палить, над колоссям срібними нитками мерехтить мариво, сірі кібчики сидять на порваних телеграфічних дротах і безжурно прицупурюють себе дзьобочками.

Бродила бойовищем. У житі стримлять рушниці, загнені багнетами в вемлю. Зяють розірвані жерла гармат.

Серед мідних склянок лежить козак, ніби спить... скрутився, голову поклав на ліву руку.

Гей, та тут ціле кладовище ... В житах виросли, в житах і смерть спіткали.

Колоски затоками біжать до ле-

ПРИВІТАННЯ АБН КРАЄВОМУ З'ЇЗДОВІ СУМ-у ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ.

Як ми повідомляли в попередньому числі нашого бюлетеня, в місяці січні ц.р. відбувся в Манчестері Перший Краєвий З'їзд СУМ-у Великої Британії.

З цієї нагоди Комітет Фронту Молоді А Б Н вислав своє привітання, яке містимо як передрук з часопису "Українець".

\- - -

Високому З'їздові СУМ-у в Великій Британії на руки Президії.
Місце постою,
10 січня 1949.

Дорогі Друзі!

Комітет Фронту Молоді АБН вітає щиро-дружньо Ваш З'їзд і пересилає свої найкращі побажання успіхів у праці для спільної мети. ФМАБН стоїть за ці самі ідеали, що героїчна українська молодь, яка бореться в рамцях УПА, Організації Українських Націоналістів(рев.) і яка тут, на еміграції, зорганізувала СУМ, нав'язуючи до світлих традицій Спілки Української Молоді, що стояла ще донедавна в перших лавах борців проти московсько-большевицького тоталітаризму на Рідних Землях.

Великі імена героїв СУМ-у України нам всім, - молоді поневолених народів, - присвічують як приклади до наслідування.

Ми клонимо сьогодні голови перед ними, як тими, які нам усім вказують шлях. Вони попередили УПА. На крові героїв родиться майбутнє. В спільній боротьбі народів, що її проповідує веде й організує АБН, - запорука нашої перемоги.

Визвольна Революція підтоталітарних народів, в авангарді якої ідемо ми, ФМАБН досягне своєї мети: розвалу московсько-большевицької імперії, тюрми народів, і побудови на її руїнах суверенних національних держав усіх народів на їх етнографічних територіях. Ми - антиімперіялісти! Ми прагнемо волі для всіх! Наше бойове гасло: - Свобода народам! Свобода людині! Воно було і є виписане на прапорах революціонерів усіх поневолених народів. З ним на устах гинуть наші басмачівські борці, повстанці Туркестану, народи Кавказу, словацькі білі партизани, сербські

/Докінч. на ст.5./

води. На погорбку, серед бур'янистого жита, стоїть дика груша. Стежки до неї снуються, на стежках убиті. Найдальший упав ниць, простяг руку, затиснувши в кулаки колосок з волошкою.

Стала і заніміла. Припала до нього, повернула голову. Уста розкриті, зубами усміхається. Підвела голову, поклала собі на коліна. Дивилась на мертве обличчя, промовляла:

\- Не поведеш подолян... Устань, брате... Устань, мученику мій...Кармелюківці тебе виглядають, а матір ставить на божничку замість образів.

Відгортала з чола скипіле, криваве волосся, дивилась сухими очима і вже не плакала.

СТОЮЧИ НА ҐРУНТІ ХРИСТИЯНСЬКОЇ МОРАЛІ І ГЛИБОКО-УКРАЇНСЬКОГО ТРАДИЦІОНАЛІЗМУ, СУМ Є СЕРЕДОВИЩЕМ, В ЯКОМУ КУЮТЬСЯ СТАЛЕВІ ХАРАКТЕРИ, ЩО ЗМОГЛИБ СТАТИ НА ЗМІНУ СВОЇМ БАТЬКАМ ТА БУЛИ Б БЕЗМЕЖНО ВІДДАНИМИ УКРАЇНСЬКІЙ САМОСТІЙНИЦЬКІЙ ІДЕЇ, ДОТРИМУЮЧИСЬ ГАСЛА: "БОГ І БАТЬКІВЩИНА".

/З програми СУМ-у/

Леонід МОСЕНДЗ.

МИ БУЛИ.

У сні під кересю віку
Вдивляюся в дійсність свою:
О, скільки! Без краю, без ліку
полягли м я був у бою!

В Суботові мав я могилу,
Дрімаю у Фінській землі.
Мене Ярополче труїло,
Нас Кодлянські вбили палі.

В Галацу лежу, над Дунаєм,
Прийшла нам в Базарі черга,
Нам "вічную пам'ять" співає
Дбайлива сибірська пурга.

\-----------------------

У сні під кересю віку,
Вдивляюсь в прийдешність
свою
Ми встанем, встанем без ліку,
Щоб в чесному вмерти бою.

четники, білоруські повстанці, хорватські, болгарські, мадярські, козацькі, сибірські і ін. революціонери. Наш фронт боротьби сьогодні - весь світ! Бо комунізм-большевизм загрожує всьому людству. Ми мусимо стати пробойовою колоною антикомуністичних свободолюбних ідей в усьому світі! За волю наших Батьківщин ми можемо і мусимо боротися, поборюючи комунізм-большевизм в усьому світі.

Пропагуймо цілі нашої національно- і соціяльно-визвольної революції по всьому світі! Будьмо посланниками наших Батьківщин у світі! Борімося революційними методами з комунізмом всюди!

Бажаємо Вашому З'їздові, щоб він був могутнім початком такої широкої антикомуністичної акції в захист наших Батьківщин. Бо оборона України - це водночас оборона всіх поневолених країн за " залізною занавісою".

Хай живуть суверенні національні держави всіх народів, поневолених Москвою, на їх етнографічних територіях!

Хай живуть їхні Повстанські Армії і національно-визвольні повстанські організації!

Свободолюбні народи й люди всього світу, єднайтеся в боротьбі проти большевизму за свободу народів і людини!

Свобода народам!
Свобода людині!

За Комітет Фронту Молоді АБН:

Реф. Молоді в Комітеті АБН (українка).
Голова ФМАБН (туркестанець).

З ЖИТТЯ ОСЕРЕДКІВ СУМ-у.

БРАУНШВАЙҐ.

Дня 12 лютого ц.р. осередок СУМ-у разом з пластунами влаштував спільні сходини, щоб відзначити святочно 35-ліття смерти сл.пам. Ольги Басараб. На сходини прибули також і старші громадяни табору.

Сходини відкрив вступним словом проф. Андрухів, після чого мовчанкою вшановано пам'ять Великої нашої Героїні і Мучениці.

Реферат, в якому охарактеризовано життя, діяльність і смерть Ольги Басараб, виголосив друг Яворський - голова бувшого осередку СУМ-у в Окері.

Після реферату місцевий сумівський чоловічий хор відспівав дві пісні: "Не пора..." і "Ви жертвою в бою..." Сходини закінчились відспіванням Українського Національного Гімну.

ГАЛЛЕНДОРФ.

Дня 12 лютого ц.р. осередок СУМ-у відсвяткував роковини смерти сл.п. Ольги Басараб.

Рано о год. 8.30 СУМ під спів Укр. Нац. Гімну підніс до половини щог. Український Національний Прапор.

Вечером в домівці Філії СУВ-у відбулись сумівські святочні сходини. Сходини відкрив голова осередку Т. Олещук. Змістовний реферат виголосив член СУМ-у М. Палцан.

Свято закінчено відспіванням Укр. Нац. Гімну.

Заходами Комітету СУМ-у відкрито радіотехнічний курс. Дотепер відбулося 4 лекції. Крім радіотехніки й електро-техніки йдуть виклади таких предметів: математики, фізики та креслення. Курс має характер позаочного навчання користуючись матеріялами Бравншвайжської Радіотехнічної Школи. Відвідує курс 7 учнів.

Дня 22 лютого відновлено курсу англійської мови.

Курс цей існував ще в минулому році, але з певних причин був перерваний. Англійську мову викладає член СУМ-у.

В місцевому театрі що вечора йде інтенсивна підготовка мішаного сумівського хору до Шевченківського Свята.

ҐОСЛЯР-"ПЕТЕРСБЕРҐ".

Дня 13 лютого ц.р. відбулися річні загальні збори осередку СУМ-у.

Збори відкрито внесенням Сумівського Прапора та відспіванням Укр. націон. Гімну.

Вступне слово виголосив дотеперішній голова осередку друг Яськів. Вибрано ділову президію на чолі з Керівником Організ. Відділу Краєвого Комітету СУМ-у Т. Олещуком. До почесної президії запрошено панотця Москалика, п. Чато О. - від ОУЖ, п. Гінчака І. - від Церк. Ради, п. Пального І. - від СХС, вояка УПА п. Полтевича, коменданта табору п. Цилюрника.

Дальше заслухано привіти: Від Краєвого Комітету СУМ-у вітав збори Керівник Орган. Відділу Краєвого Комітету СУМ-у Т. Олещук, від Укр. Катол. Громади - о. Москалик, від Управи табору - п. Цилюрник, від Церк. Ради - п. Гінчак, від СХС - п. Пальний, від рейдуючих частин УПА - п. Полтевич, від ОУЖ - пані Чато О.

Реферат про завдання укр. молоді на еміграції прочитав представник

Краєвого Комітету СУМ-у Т.Олещук. В дискусії над рефератом взяв участь тільки п.Цилюрник, який підкреслив значіння фахової освіти, особливо для нашої молоді.

За річну діяльність осередка звітував голова друг Яськів.СУМ активно бере участь в громадському житті табору.

Після дискусії над звітами голови осередку та Контрольної Комісії, ухвалено уступаючому Комітетові абсолюторію. Обрано новий комітет на чолі з другом Яськовим.

Предствник Краєвого Комітету СУМ-у побажав новому комітетові успіхів в праці та подякував гостям, що своєю присутністю надали зборам ще більше урочистого характеру.Їхня присутність стверджує, що старше громадянство табору цікавиться справами молоді і йде її завше на зустріч.

ПРИСУТНІЙ.

Вільне слово читача.

ВИВЧАЙМО АНГЛІЙСЬКУ МОВУ.

Стрінувшись безпосередньо з чужим світом, ми наочно переконались про пекучу потребу вивчення чужих мов, передусім одоної зі світових, а саме англійської мови.

В дома ця справа була слабо розвинена, і цей факт, як бачимо,дуже негативно відбивається сьогодні, передусім на наших еміграційних справах. Інші народи, в яких проблема вивчення світових мов стояла краще як у нас,можуть сьогодні усно й у пресі інформувати успішно чужий світ про свої справи.Ми, українці, не можемо вповні це виконати,мало знаючи чужі мови.

Не можна заперечити факту, що тут, на еміграції багато наших людей взялись до вивчення англійської мови,але загально ця справа ще стоїть на дуже низькому рівні.

Дуже дивно,що наше громадянство,а передусім наша молодь, які думають виїжджати до Англії, США, Канади чи Австралії, не здають собі справи, що значить, опинитися в даній країні та не знати бодай примітивних, домашнього вжитку, слів. Знайте про те, що ви приїдете туди "німі",і аж тоді відчуєте потребу знання цієї мови, про що так часто чуємо з листів наших друзів чи знайомих. Тут в таборах маєте нагоду вивчити бодй елементарно цю мову. Такої нагоди трудно буде стрінути в майбутньому.

Цими словами звертаюся в першу чергу до моїх друзів-сумівців , та хочу дати маленьку пораду що до вивчення англійської мови.

Багато з нас легковажить собі цю справу, мовляв, я ніколи не знатиму цієї мови, а зрештою й без неї обійдусь-, Не так воно є, як дехто собі уявляє. Вистачить лише систематично два рази в тиждень відвідувати курс, та в дома годину - дві попрацювати денно, а напевно в короткому часі будете знати найнеобхідніше в перших початках, що буде вам служити як підстава до дальшого самостійного вивчення мови.

Думаю,що сумівці подумають над цими словами і поставляться до справи серіозно. Ю.А.

/Докінч.зі стор.3./

творців вільного,побудованого на основах Божої правди життя."Бог і Батьківщина",правдиво сприйняті нашою молоддю,стануть дійсністю. Не зуміємо спрямувати нашу молодь на шлях християнського життя,- не позбутись нам сльоз і крови,що так обильно ллються озвірілими людьми.Бо звірята,як звірята - здібні хіба на те,щоб допомагати з матері полатану сорочку здіймати,а озвіріла людина та ще зброєна засобами сучасної науки й техніки - страшніша звіря.

Жорстока дійсність наших днів дала ясну й недвозначну відповідь кому належить майбутнє: віруючим чи безвірникам. Дорогою ціною,але люди переконались,що віра - життя,безвірництво - смерть, що майбутнє людства не молодь взагалі, а віруюча молодь, і не сліпо віруюча, а свідома своїх християнських обов'язків. Будувати життя можуть тільки мудрі, натхнені вірою. Виховати таких будівників життя завдання всіх нас, цілого суспільства і зокрема організацій молоді.

Тому так важно налагодити в СУМ-і релігійно-моральне виховання своїх членів на поданих вище засадах. Від належної організації релігійно-морального виховання залежить не тільки життя СУМ-у, а в значній степені " бути чи не бути" цілого українського суспільства.

Релігійно-моральне виховання молоді - справа всіх, кому дорогі "Бог і Батьківщина".

О прот. Ю. Тафомир.

oooooooooooooooooooooo

"СУМІВСЬКЕ ЖИТТЯ"
двотижневик
Виходить на прав.рукоп.
Редагує Колегія.

СУМІВСЬКЕ ЖИТТЯ

Інформаційний Бюлетень Сумівця

ВИДАЄ: КОМІТЕТ ОСЕРЕДКА СПІЛКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ В ГАЛЛЕНДОРФІ.

Ч. 3. Рік вид. I.	ДНЯ 15 БЕРЕЗНЯ 1949.	Ціна 0'20 нм.
Виходить 3 рази в міс.		на правах рукопису.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО
9.III.1814 - 10.III.1861

Кожний українець, в якому б кутку земної кулі він не був, куди б не закинула його недоля, - він пам'ятає день 9-10 березня. Ніякі інші національні свята не ввійшли так глибоко в народню традицію, як свято пам'яті геніяльного поета, національного пророка, творця української нації - Тараса Шевченка.

Навіть вороги українського народу, що довічно ненавидітимуть ім'я Тараса Шевченка, цього національного бунтаря, не можуть відважитись заборонити українському народові вшановувати його пам'ять, відзначати її врочистим святкуванням.

В цей день кожний українець пригадує собі заповіт найбільшого борця України - "пом'янути його не злим тихим словом".

В цей день увесь український, розсіяний по всьому світу, народ горить одним прозрінням, співає один гімн великого національного генія.

9-10 березня - це дні національної віри в перемогу.

... Село на нашій Україні -
Неначе писанка: село
Зеленим гаєм поросло;
Цвітуть сади, біліють хати...

Але

... Я в хаті мучився колись,
мої там сльози пролились,
найперші сльози!...

... Мене там мати повила
І, повиваючи, співала,
Свою нудьгу переливала
В свою дитину; в тім гаю
У тій хатині, у раю,
Я бачив пекло... Там неволя,
Робота тяжкая, - ніколи
І помолитись не дають.
Там матір добрую мою,
Ще молодую, - у могилу
Нужда та праця положила;
Там батько, плачучи з дітьми
(А ми малі були і голі),
Не витерпів лихої долі,
Умер на панщині... а ми
Розлізлися межи людьми,

В ДЕСЯТУ РІЧНИЦЮ ПРОГОЛОШЕННЯ САМОСТІЙНОСТИ КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ

Здобуття волі і незалежности - це найвища ціль, яку ставить перед собою український народ. За здобуття цієї цілі ішли та йдуть великі змагання, які коштують нам кривавих болючих жертв. Але ніякі жертви не зупиняють український народ - навпаки, наш народ несе далі стяг боротьби високо, на якому написано: вільна, самостійна ні від кого незалежна Українська Держава. Від здійснення цього великого ідеалу залежить наше - бути чи не бути.

І коли ми сьогодні згадуємо велику історичну подію, що мала місце в Карпатській Україні, в якій український народ черговий раз виявив свою волю до вільного й самостійного життя, то не тільки з почуття обов'язку та віддачі пошани творцям цього історичного акту, але, передусім, щоб зробивши відповідні підсумки, зачерпнути свіжих сил для продовжування наших змагань аж до остаточної нашої перемоги.

Карпатська Україна за постановами Сенжерменського договору з 1919 р. опинилася в рямках Чехословацької держави. Двадцятилітні змагання українського народу на Закарпатті завершились актом проголошення самостійности Карп. України. Дня 15 березня 1939 р. сойм Карпатської України ухвалив такий закон:

Мов мишенята. Я до школи
Носити воду школярам,
Брати на панщину ходили,
Поки лоби їм поголили,
А сестри... Сестри? Горе вам,
Мої голубки молодії!
Для кого в світі живете?
Ви в наймах виросли, чужії,
У наймах коси побіліють,
У наймах, сестри, й умрете.

У такій хаті з селі Моринцях на Київщині народився 9-го березня 1814 р. Тарас Шевченко, в такій хаті й провів свої дитячі роки.

Небуденний Шевченків талант до малярства, допоміг йому визволитись з панської неволі, і року 1838-го 22 квітня, коли Шевченкові було 24 роки, він став вільною людиною.

І саме тоді, Шевченко почав складати вірші. Чи нагадає собі що було, чи побачить що, чи прочитає щось таке, що нагадувало йому рідний край - так зараз на клаптиках паперу стеляться йому самі з себе "сумними рядками" думки. Заходами друзів видано в р.1840 першу збірку його віршів п. з "Кобзар".

"Мала книжечка - але ж те, що в ній було, й як було списане, геть чисто людей перевертало: так до Шевченка ще ніхто не писав на Україні ні про кривду народню, ні ніхто не змальовував так гарно минулого України, ні не жалував за тим, що було - минуло, ні не плакав так над тим, що люди в тому часі не знали вже про колишню нашу славу, а мовчки "косу несли в росу".

Старі люди, а то й пани, що давно відцуралися були рідного слова, плакали, читаючи "Кобзар".

За колишнього кріпака заговорила вся Україна, славлячи його та вихваляючи.

Поезія Шевченка доторкнулася всіх болючих сторін долі українського народу і вона пронизана почуванням любови до нього, особливо ж до нещасного жіноцтва. Поет сам у своєму житті не зазнав щирої любови і от тому більшість жіночих персонажів в його творах є для поета тільки формою, в котру вкладає він свою душу.

В серці Шевченка безталанна доля дівчат і маретів збуджувала глибоке й щире почування до них і він їм присвятив багато своїх чудових творів.

Сільський люд безталанний, полишений, безпросвітний, береже свої почування в серці і якраз ця гарна прикмета в житті українського люду стає часто причиною його нещастя.

В той час кріпацтво на Україні і спричинені тим обставини, доводили до того, що неповинні дівчата падали жертвою розпустних московських "непрошених цивілізаторів".

Під впливом цих побутових обставин на Україні Шевченко написав багато гарних поем, між ін. "Катерина", "Наймичка" і "Відьма".

Він уважав основою суспільства родину. Родинне життя - це найбільша святість. Порушення цієї святости, це найбільше нещастя, найтяжчий гріх.

§1. Карпатська Україна є незалежна Держава.
§2. Назва Держави є: Карпатська Україна.
§3. Карпатська Україна є республіка, на чолі з президентом вибиранам Соймом Карп.України.
§4. Державна мова Карп. України є українська мова.
§5. Барва державного прапору Карп.України є синя і жовта.
§6. Державним гербом Карпатської України є дотеперішній крайовий і тризуб св.Володимира Великого. Переведення цього закону залишається окремому законові.
§7. Державний гимн Карп. України є "Ще не вмерла Україна".
§8. Цей закон обов'язує зараз од його прийняття.

І так Карп. Україна стала самостійною державою. По двадцятирічному змаганні карпатських українців, чеський уряд 10 жовтня 1938 р. змушений був затвердити перший автономний уряд з русофілом А.Бродієм на чолі. Але вже 26 жовтня премієром Карп.України стає заслужений український діяч о.др.Авґустин Волошин. Др. Волошин енергійно приступає до організації уряду і краю. На основі віденського арбітражу, відірвано від Карпатської України історичні міста Ужгород і Мукачів. Премієр дає наказ евакуації і переносить місце осідку влади до Хусту. Карпатська Січ повстала з Укр.Нац.Оборони - заложеної 4 березня 1938 р. в великій мірі допомагає урядові.

Дня 22 листопада чеський уряд затверджує конституцію Карп, України. 1 січня 1939 р. ліквідується краєвий уряд а йо-

/Продовження на ст.8./

На основі цього ідеалу Шевченко підносив ідею материнства на найвищу ступінь, він боготворив становище матері в людськім суспільстві.

Шевченко уявляв собі що:

"У нашім раї,на землі
Нічого кращого немає,
Як тая мати молодая
З своїм дитяточком
малим".

Минуть віки, і далекі нащадки дітей України побачать і пізнають,хто був Тарас Шевченко.

Ні один народ на цілому світі не знає для своїх поетів таких свят, як українці для свого Шевченка.

Та бо й на цілому світі немає такого поета, щоб йому народ стільки завдячував, як ми,українці, завдячуємо Шевченкові:

"Спи Тарасе тихо,тихо,
Поки Бог розбудить,
Твою пісню,твою славу
повік не забудуть".

Юрій ЯГОДСЬКИЙ.

КАРПАТСЬКА УКРАЇНА.

/Продовж.зі ст.3/

го функцію перебирає міністерство внутрішніх справ. 12 січня 1939уряд розписує вибори до Першого Сойму Карп.України, а 13 січня розпущено всі політичні партії. На їх місце прем'єр Волошин покликає до життя політичну організацію - Українське Національне Об'єднання, що при виборах 12 лютого одержує 94% усіх голосів. До Сойму обрано 33-ох делегатів.Населення Карп.України з великим підйомом святкує день 22 січня - Свято Державности і Соборности.

Дня 17.II.39. чеський президент Гаха без попереднього порозуміння з прем'єром Волошином назначає третім членом української влади свого генерала Прхалу.6 березня Гаха усуває міністра Ревая і призначає нову українську владу на чолі з др.Волошином. В склад нової влади входить генерал Прхала та новий міністер С.Клочак. 9 березня Прхала знову насаджує нових, корисних для нього людей, до уряду Карпатської України.

Засідання УНО і публічні збори в Народній Гостинниці не признають нової реконструкції уряду.Нарешті президент Гаха змушений підписати декрет про скликання I-го Сойму Карп.України.

Наближаються славні дні Карп.України.Дня 13. березня надходять тривожні вістки про концентрацію мадярських військ вздовж українсько-мадярського кордону.Штаб Січі напружено працює. В ночі на нарадах у прем'єра рішено дати наказ жандармерії видати січовикам зброю. Дня 14 березня о год. 6,30 проти Січі виступає чеське військо,що з наказу ген. Прхали намагається її розброїти . Вив'язались бої, Карпатська Січ чехам не піддалась. З цього українсько -чеського конфлікту користають мадяри, які займають ряд сіл на Мукачівщині.

В цей час словацький сойм проголошує самостійність Словаччини,наслідком чого Карп. Україна остаточно відрізується від Праги і є виставлена на поталу мадярам.

На засіданні уряду з послами рішено проголосити самостійність Карп. України та скликати на день 15 березня засідання сойму.

Дня 15 березня 1939 р.сойм проголошує самостійність Карп.України і затверджує новий уряд на чолі з прем'єром Реваєм. О.д-р Волошин стає президентом Карпатської України.

На фронтах ідуть завзяті бої.Молода українська армія ставить завзятий опір наступаючим мадярським збройним частинам. Серед граду куль і крови найкращих синів зродилась воля Карп.України.

Не встояли січовики проти п'ятнадцятькратно більших сил ворога. Молода держава впала . Проте духово вона перемогла, не впали її прапори.

Карпато-Українська Держава була останньою перевіркою сил перед великим наступом.

Прийшли нові події . Воєнна хуртовина перекотилась над Срібною Землею. В умовах жахливої німецько-гітлерівської окупації боротьба українського народу, оформлена в збройній дії Української Повстанської Армії, набуває нечуваних досі розмірів.

На зміну німецького го займанця приходить новий не менше жорстокий - большевики.Майже всі наші землі, включаючи й Карп.Україну,попадають під його панування. Багато карп. українців вимордовано,багато опинилося на засланні. В катівнях НКВД кінчає своє життя президент К.України др.А.Волошин. Жорстоко мстяться большевики над населенням за його участь в боротьбі за Укр.Державу.

Польща, Мадярщина і

/Докінч.на стор. 6/

СТУДЕНТИ ПРОТЕСТУЮТЬ ПРОТИ ЗАСУДЖЕННЯ КАРДИНАЛА МІНДСЕНТІ.

Студенти трьох бельгійських університетів (Лювен, Ліеж і Ґент) та інших високих шкіл, зібралися 24 лютого ц.р. у Брюсселі, щоб прилюдно запротестувати проти ув'язнення та засуду Кардинала Міндсенті.

Довгі ряди студентів пройшли головними вулицями бельгійської столиці, несучи плякати із протестами проти засуду Кардинала та проти сталінської політики. Між ними була група українських студентів з Лювену, що несла плякат із написом: "Після ліквідації українських єпископів, хвиля червоного терору проти церкви розливається дальше. Українські студенти протестують проти нелюдського варварства заподіяного Кардиналові Міндсенті!"

Із окликами: "Міндсенті!", "Геть із Сталіном!", "До Москви!" (в сторону бельгійських комуністів), похід що нараховував біля 4000 студентів, йшов у напрямі Палати юстиції. Дійшовши на площу перед палатою студенти уставились великим півколом і, звернені обличчям до Палати, що є символом справедливости, з відкритими головами простояли одну хвилину мовчки.

На цьому маніфестація повинна була б закінчитися, однак товпа студентів подалася до будинку редакції комуністичного часопису "Ле Драпо Руж" і порозбивала вікна цього комуністичного осередку. При цьому дійшло до сутичок з поліцією, під час чого поліція вживала ґумових палок та арештувала кількох студентів.

Великий бельгійський щоденник " Ле Соар " помістив знимку, на якій зображена група українських студентів. / "УКРАЇНЕЦЬ"/

ШЕВЧЕНКІВСЬКІ ДНІ В ГАЛЛЕНДОРФІ.

Дня 9 і 10 березня ц. р. громадянство українського табору в Галлендорфі святкувало врочисто 135 роковини з дня народження та 88-у річницю смерти нашого Великого Пророка, Поета-Кобзаря і видатного мистця-художника Тараса Григоровича Шевченка.

Дня 9 березня, заходами місцевої Об'єднаної Школи, в театральній залі табору відбулась святочна академія при масовій участи нашого громадянства.

Академія почалась "Заповітом у виконанні шкільного дівочого хору під кер. проф.Ю. Ягодського .

Реферати про життя і діяльність Тараса Шевченка виголосили учні Віктор Василів та Богдан Малерик.

Дальше пішли поодинокі та збірні деклямації Шевченкових творів та інсценізації "Як Тарас ходив до залізних стовпів" і "Тополя".

В міжчасі виступав ді

/Докінч. на стор.5/

З документів краєвої боротьби УПА.

С.Марунич.

РІЙ ПОБРАТИМІВ.

"Подружились - як Степ з Вітром" - така приповідка кружляла по відділах УПА-північ.

Вітер і Степ - два повстанці й незабутні побратими. Степ - сирота, з-під Новоукраїнки. Вже десять років минуло, як його батька замучили в тюрмі енкаведмоти, а мати померла з горя на колгоспній роботі. Був довго Степ колгоспним пастухом, а як прийшли німці й почали ловлю людей, то залищив він рідне село, пройшов широкі степи Правобережжя і подався на Волинь, де саме тоді творилися перші українські повстанські загони. До одного з них пристав наш Степ і там зустрінувся з Вітром. А Вітор прийшов сюди простісенько зі школи. Не зазнав ще гіркої долі, тим то він безжурний, веселий . Розважав задуманого й сумовитого Степа. Полюбили вони один одного, й обидва стали нерозлучними приятелями. Сплять під одним покривалом: Степ ще свого не має. Діляться останнім, особливо пиріжками, що їх Вітрові часом присилає його мати. Бо Вітер таки волиняк, недалеко свого рідного дому повстанську славу здобуває. А Степові нема кому пиріжків прислати...

Вітер учив Степа, оповідав йому про наше славне минуле. Степ, мов зачарований прислухався до оповідань і більше задумався. Він застановився над якимсь оповіданням про козацьке побратимство, що його присягою скріплювано.

-"А чому тепер нема між нашими повстанцями побратимів?" - поспитав

вочий шкільний хор під кер.проф.Ігодського,який виконав пісні "Садок вишневий",Думи мої" та пісню "Ой зійди,зійди, ти зіронько та вечірная", яку співав Поет на весіллі в Пантелеймона Куліша.

Академію закінчено відспіванням Українського Націон. Гімну.

Дня 10 березня,рана о год.9,30 в місцевій Правосл.Церкві о. прот.Ю.Татомир відправив Панахиду за спокій душі Поета.

Вечером о год. 7-й в театральній салі табору відбулась святочна академія. Мешканці табору, як і вчера,прийшли масово сьогодні, щоб віддати пошану нашому великому Будителеві та Мученикові.

Академію розпочав мішаний сумівський хор під керівн. п. Ізидора Луковського відспіванням "Заповіту".

Змістовний реферат про життя і творчість Тараса Шевченка виголосив письменник др.Ф. Мелешко.

Деклямували дівчата і хлопці - члени СУМ-у і Пласту.

Мішаний сумівський хор вдало виконав "Сонце заходить" а мужеський хор відспівав "Садок вишневий" і "Думи мої..."

В міжчасі виступав жіночий ансамбль з піснями "Зоре моя вечірная" та "Ой у полі могила" а артистка -співачка Анна Тагаїва відспівала дві пісні "Ой одна я одна" та " Плавай,плавай лебедоньку"

Пластунки виконали інсценізацію "Причинна". СУМІВЕЦЬ.

З життя осередків СУМ-у.

БРАВНШВАЙҐ.

- Заходами Спілки Української Молоді, дня 27. лютого ц.р. влаштовано"Великі Вечорниці".Вечорниці складалися з різноманітних ігор та забави.

В часі перерви СУМ дав один скеч, який підготовив член СУМ-у Мицак М.

- Дня 13березня влаштовано Шевченківське свято.

О год. 11,30 відправлено панахиду.

Вечером в театральній залі табору відбулася святочна академія.

Змістовний реферат про життя і творчість Тараса Шевченка виголосив о. Мих. Карачківський.

Співав хор, який складається переважно з членів СУМ-у. Виступ хору увінчався великим успіхом,що тре

/Докінч. на слід.стор./

вряті Степ Вітра. Цей відповів: "Є Степе, хоча так не називають себе. Ось якби ми - я з тобою!" - "А чому не називають? Як є, то так повинні називати!" - "Ну, що ж, можна назвати, побратиме Степе!" - пробував ще жартувати собі Вітер. Але Степ не жартував. Від того часу він не звав інакше Вітра, як тільки:Побратим Вітер. І гордився перед усім відділом і обдаровував свого побратима ще більшою приязню.

В одному гарячому бою з гітлерівськими хижаками,перескакуючи ізза куща під близьке дерево, Вітер якось дивно спіткнувся і впав. Степ хильцем підповз до нього:"Побратиме Вітре! що з тобою!?" Але Вітер невідзивався... "Невже?"... не хотів вірити Степ. Ухопив Вітра, як малу дитину, на руки, відніс у безпечне місце, благав друзів рятувати побратима. Переконували друзі, що Вітра ніхто вже не врятує... Відвіз до матері Степ Вітра - спільно поховали сина й побратима. Степ поклявся над Вітровою могилою пометитись над ворогами за смерть свого побратима. Вітрова мати, яка довідалася про сердечну відданість Степа свому синові, назвала його, сироту, своїм сином.

Пиріжків, що їх тепер присилала Степові його прибрана мати,він не їв. Ділив рівно на двоє,роздаючи одну половину друзям,казав: "Це Вітрова частина.Його немає,з'їжте ж Ви," а роздаючи решту, кінчав: "Це моя половина... Але без Вітра Степ не буде їсти..."

Тужив Степ за Вітром і старався у всьому його заступити. Він і в бою висувався завжди, як колись Вітер;на перше місце... За це й доручили йому командування над Вітровим роєм . Приклад ройового командира поривав до бою повстанців.

Рій Вітра-Степа страшний для всіх ворогів України. Так само нещадно б'є він тепер сталінських загарбників,як бив колись гітлерівських.

- "Така сама зараза! - каже про большевиків Степ.- Вивезли нашу матір!..."А повстанці знають,що це Степ говорить про рідну Вітрову й про свою прибрану матір. Бо на Сибір вивезли її кляті большевики.

І всі повстанці в рою,за прикладом Вітра завели побратитство між собою. І так повстав рій побратимів.

/Докінч.зі стор.3./

Чехія і Румунія, що тоді спричинилися до упадку Карпато-Української Держави, ділять сьогодні ту саму долю, що її зазнав наш народ в 1939 р. на Закарпатті.

Жорстоко мститься історія над тими,хто не поважає право інших на волю і незалежність.

Т-о-к.

/Докінч.зі стор.5/

ба завдячувати інтенсивній праці диригента п. Бігуна.

З деклямаціями виступали сумівці.

Академію закінчено відспіванням Українського Національного Гимну.

- Заходами СУМ-у організовано в таборі курси українознавства.Курсами керує настоятель місцевої УАПЦ о.Михайло Карачківський.

Виклади проводяться один раз в тиждень по дві години. Слухають лекції сумівці, пластуни та деякі громадяни табору. СУМІВЕЦЬ.

СУМ БОРЕТЬСЯ ЗА ПОШИРЕННЯ СЕРЕД МОЛОДІ СВОЇ ІДЕЇ ТА СТВОРЕННЯ НОВИХ СУМІВСЬКИХ ОСЕРЕДКІВ,ВИМАГАЮЧИ ВІД СВОГО ЧЛЕНСТВА АКТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТИ В ТОМУ НАПРЯМКУ,ПАМЯТАЮЧИ,ЩО СУМ ЦЕ БОЄВА, НАЦІОНАЛЬНО-СОБОРНИЦЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ./З програми С У М - у./

Замість фейлетону.

ГОП, КУМО, НЕ ЖУРИСЬ!!!

В одному українському таборі влаштовано в день мученицької смерти Ольги Басараб гучну забаву з відповідною віршованою реклямою, яку подаємо без змін:

"Пршановні громадяне
Як вечір тільки настане
в суботу,то кожний знай
на забаву поспішай.
Чи кавалір,чи жонатий,
чи вільний,чи занятий,
свою роботу відложи
на забаву поспіши.
Панна ти,чи молодичка
кожна гарна круглоличка
всі горшки у кут зложи
і з кавалером прийди.
Там забудеш лихо горе
натанцюєшся доволі.
Весела будеш така,
як ще з роду не була.
Вечір там прекрасний
і вино,як сонце ясне
Литися буде як дощ
і вступ таній як борщ.
Хто не вміє танцювати
той не мусить сумувати,
забавиться і без танцю
І вернеться в цімру аж у ранці.
Усе буде там добірне.
Більше хвальби не потрібно
А похвалить кожний сам
Якщо тільки прийде там.
Це ІМКА дає нагоду
Таборовому народу
Забавиться як слід
Потече з чола аж піт.
Отже усі прибувайте
Як найкраще забавляйтесь
не буде життя мізерне
у нашій ....касерне.
напис. Ів. Гостинний.

Що це за твір? - вжахнеться читач.

Це надзвичайно "вартісний" вірш є ні більш,ні менш,як запросини мешканців табору "Х" на забаву,на якій "ясне" вино буде литись "як дощ" і після якого,зрозуміло,гості будуть "веселі"як ті, що землю риють.Написаний цей "коштовний"вірш на афіші про забаву,улаштовану управою табору дня 18 лютого ц.р. в день мученичої смерти Ольги Басараб.

Не можна не погодитись, що це є дуже оригінальний спосіб відзначати наші жалібні дні, але знайшлися в таборі опозиціонери, які вирішили відзначити цей день за старими традиціями. Це - СУМ, що в цей день улаштвав жалібну академію, присвячену пам'яті Ольги Басараб, на якій були присутні всі сумівці та дехто з інших таборян.

Дуже цікаво, як оцінить наше громадянство цей новий спосіб вшановування пам'ять наших героїв.

На нашу думку треба було б віддати належну "пошану" винахідникам цього способу і відповідно їх "нагородити.

Остап СУМНИЙ.

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ.

Випускаючи перше число нашого бюлетеня "Сумівське Життя" ми вислали для осередків СУМ-у британської зони по 5 примірників для реклями, надіючись, що бюлетень знайде належний відгук серед нашого членства. Що бюлетень знайшов сподіваний відгук свідчить те, що частина осередків СУМ-у замовили в нас певну кількість примірників, відповідно до стану членства. Натомість є ще осередки, які не вислали по сьогодні замовлень ані грошей за надіслані їм примірники бюлетеня.Тому просимо КОСУМ-у чи їм висилати й надальше бюлетень, чи здержати.

oooooooooooooooooooooooooooooo

"СУМІВСЬКЕ ЖИТТЯ"

двотижневик.

Редакує Колегія.

oooooooooooooooooooooooooooooo

СУМІВСЬКЕ ЖИТТЯ

ІНФОРМАЦІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ СУМІВЦЯ

Видає: Комітет Осередка Спілки Української Молоді в Галлендорфі.

Ч. 4. Рік вид. I.	ДНЯ 31 БЕРЕЗНЯ 1949.	Ціна 0'25 нм.
Виходить 2 рази в міс.		на правах рукопису

Проф. О. Д.

ПРОБЛЕМА ВИХОВАННЯ І СУМ.

В сучасних важких умовах життя на скитальщині, в умовах непевності завтрішнього дня, коли наш народ розкинутий по цілому світі – не випадково проблема виховання молоді і його організація стоїть в центрі уваги сьогоднішнього дня. Від правильности організації виховної системи буде залежати – дамо ми, чи не дамо для нашого суспільства життєво корисних членів, таких, коли прийде відповідний час, що змогли б перебрати на себе тягар боротьби за визволення і створення соборної і незалежної Української Держави.

Потреби суспільства, як відомо змінюються в просторі і часі, а що наша українська спільнота перебуває в добі, що характеризується боротьбою, яка мусить знищити систему жорстокого поневолення і на її руїнах побудувати нове життя, то змінюються також і деякі виховні завдання.

Наша виховна система, основним завданням якої є забезпечити державницьке виховання, може бути розкладена на такі складові частини як: загальне і спеціяльне виховання, національне та релігійно-моральне. Кожна з вищезазначених складових частин державницького виховання, є сама по собі важлива і не може бути замінена іншою.

В ім'я майбутнього треба настирливо і впертою працею формувати душі молодих людей і тоді /окремі індивіди/, що творять національну цілість будуть свідомо віддавати всі свої здібності, творчі сили а навіть життя, щоб Україна стала державою.

HANNIBAL ANTE PORTAS!

Антибольшевицька демонстрація в Ганновер

В суботу дня 26 березня ц.р. в місті Ганновері відбулись маніфестаційні протестні збори національних груп, поневолених большевизмом народів, завершенням яких була проведена велика демонстрація, що пройшла вулицями міста. В зборах і демонстрації взяли активну участь: білоруси, литовці, лотиші, серби, поляки, туркестанці і українці. Ця акція мала за завдання ще раз вказати світові на страшну небезпеку, що загрожує йому зі сторони агресивного московсько-большевицького імперіялізму та його підголоска-міжнародньої п'ятої колони.

Збори розпочались Богослуженнями в наміренні жертв большевицького режіму.

Тому, що місцевим ДПА КС-ом і управою табору заборонено маніфестаційні збори на таборовій площі, вони відбулись за табором на одній площі. Тут виголосили відповідні промови представники від українців, білорусів, югославців, поляків, туркестанців, балтійців і угорців, після яких під бурхливі овації прийнято резолюцію.

Дальше відбувся де-

Тому, ми мусимо всіма засобами, що є в нашому розпорядженні - школа, родина, різноманітні курси, організації, театр, преса,наполегливо і послідовно в роботі серед молоді проводити принципи конечности громадського і національного обов'язку та патріотизму.

Ось чому виховання молодої істоти на майбутнього повноцінного члена української спільноти є одним з важливих завдань підготовки її до майбутнього життя.

Наша емігрантська молодь знаходиться під впливом різних виховних засобів - родина,школа, церква, організації і т.д.Важливим засобом по по реалізації виховних принципів даної спільноти є школа. Вона при належних кваліфікованих силах в майстерною духових якостей кожного суспільства.Вщеплювати в себе великого духа віри і любови до рідної релігії, культури і своїх національних традицій та бути готовим до боротьби з своїм духовим ворогом.Це завдання молоді перебуває в школі і прищепити це молоді - завдання вихователів. Від того, які будуть вихователі молоді - залежить майбутнє її. Але на молодь впливають і інші виховні засоби - організації,а передусім організації молоді.

Організації молоді мають свої власні статути, які передбачають і певні моральні кодекси, заповіді, гасла і ці організації оформляють свої ідеали моральні, національні і суспільно-громадські.

До останнього часу, СУМ як організація немала свойого організаційного оформлення на терені середніх шкіл. Нам здається, що ця організація при відповідній співпраці з керівництвом школи може дати позитивні наслідки, як один з виховних засобів на терені школи. Ми надіємось, що ця пекуча справа знайде відповідне зрозуміння серед шкільних чинників та керівництва СУМ-у.

монстраційний похід вулицями міста до "Бангофпляц", Тут під пам'ятником Ернст Август похід зупинився,притягаючи велику увагу і зацікавлення німецької публіки і британського війська. З педисталу пам'ятника представник українців виголосив в німецькій мові промову та зачитав текст резолюції.На тім демонстрація закінчилась. Підчас походу треба відмітити справність спеціяльної служби,яка розкинула серед населення міста велику кількість летючок в німецькій мові.

Hannibal ante portas! - алярмують у своїй резолюції маніфест. збори тих, що ще не зазнали на своїй шкурі большевицької"благодаті" і може не вповні здають собі справу з небезпеки,що висить їм над головами.

Беріться за діло, поки не пізно! - рішучо перестерігають світ "сірі"політичні емігранти, які знають аж надто большевицьку систему, бо перенесли на собі всі її наслідки - безприкладний терор, глум і злочинства , яких не знала досі історія світу.

Світ до останнього часу не мав належного уявлення,що,взагалі, являє собою Сов.Союз. Що творилося протягом двадцятьнілька років там,в країні, "где граница на замке",він майже нічого не знав,а як дещо знав,то мало тим цікавився.Хоч час від часу проникали через "непроходимий мур" глухі вістки про несамовитий визиск, терор і масове знищування населення, світ їх сприймав не як страшну реальність, а як "несамо

"виту фантазію",наклеп на соціялізм і т.д. Дальше, безглузді офіційні заяви,короткозорих, тупих, державних мужів світу (а їх було чимало)типу Бенешів,Еріо і їм подібних, фальшиво інформували своє громадянство про СССР і ставили в тінь алярмуючі вістки про фактичний стан в большевії. Большевики зуміли їм замилити очі і з лисячою хитрістю і підступом перетворити їх на своє добірне пропагандивне знаряддя, краще цілих когорт вишколених політруків. До цього большевицька пропаганда парманентно, з непослабленою впертістю і систематичністю старалась вщепити світові переконання про прогрес життя людини в "Країні соціялізму",про величезні досягнення в галузях науки,культури,техніки і економіки і т.д.

Ці всі засоби пропаганди,"сума сумарум", дали свої наслідки:їх світ сприймав і позитивно на них відгукувався.

До того,світ(не враховуючи деяких його тоталітарних систем)переважно був побудований на здобутках Великої Французької Революції, був пацифістично настроєний,примирливий, відносно свого найбільшого ворога - тоталітарної системи, а деякі його прошарки,купаючись в товщі та душачись у власному салі бавились(і бавляться ще сьогодні) в "соціяльну революцію" за рецептою нігілістичного моск.большевизму,роблячи неоцінену прислугу московському молохові, а ведмежу прислугу своїм батьківщинам.

Цей пацифізм Заходу довів до Мюнхену,а дальше до всяких Тегеранів,Ялт, Потсдамів і інших ганебних історичних актів, де кинув він на поталу большевизмові цілі народи.Не

/Докінч. на стор.6/

А. Д.

КІЛЬКА ПИТАНЬ ВІДНОСНО СУМ-у.

Часто чуємо з боку нераз навіть гострі закиди, що, мовляв, СУМ є прибудівкою одної політичної партії, що ця організація молоді є створена людьми одного політичного середовища з метою запровадження монопольної контролі над широкими масами нашої молоді,тобто, її створено з "нечесних" мотивів цього ж середовища,накинути молоді свій вузькопартійний ярлик, щоб таким чином легше було її запрягти до свойого політичного воза. Чується нераз,і то "впевнені" голоси, що вся робота,яку проводить СУМ, інспірується і проходить за інструкціями, заздалегідь виробленими, з центру цього політ. середовища і т.д. Дальше обвинувачується теперішню Спілку Української Молоді, що вона узурпує собі право організації молоді цієї ж назви, що діяла в Україні і була криваво ліквідована большевицьким режімом, що теперішній СУМ немає нічого спільного з СУМ-ом на рідних землях, що він є виявом вузькопартійности і провінціоналізму і т.д. і т.д. Справу цю можна б замовчати та не витрачувати часу на дискусії в цій справі, якби ці обвинувачення походили від випадкових людей.Однак, на превеликий жаль, це заявляють будь-що-будь поважні наші політичні і громадські кола устами передових, авторитетних особистостей нашого громадянства, які в своїх заявах не тільки що не обмежуються до теоретичних тверджень, але й практично в найгострішій формі вдаються до заходів, щоб перешкодити в розвиткові СУМ-у, алярмуючи нашу громадскість про недоцільність, а навіть і негативні наслідки для неї, які може принести факт існування і невпинного росту нашої організації молоді - СУМ-у. З цих заложень, як сказано вже вище, повстало багато некоректних реплік по адресі СУМ-у а навіть і серйозних потягнень, напр. - славнозвісна заборона шкільній молоді вступати в ряди організацій.Це досить сумні, примітивні, компромітуючі нашу спільноту факти, на які ми аж ніяк не можемо закривати очей, або сприймати їх з поблажливою усмішкою.

Тому, що в сумівській пресі до сьогодні, здається, це питання не порушувалось, буде доцільним,на нашу думку його зачепити,зреферувавши справу не в суб'єктивній формі однобічно, поверхово, як досі це висвітлювалось "невдоволеними сторонніми спостерігачами, а об'єктив-

"ТИЖДЕНЬ ПЛАСТУНА"

На пропозицію Міжнародного Бюра Скавтів у Лондоні, скавти цілого світу влаштували " Тиждень Скавт , щоб вшанувати пам'ять засновника "Скавтінґу" льорда Баден-Павела. Тиждень пластуна в нашому терені тривав в днях 20-22.II. ц.р.

Пластуни з Ватенштедту і Галлендорфу - білоруси, литовці, поляки і українці, -на спільному засіданні уложили програму свята і вирішили провести його спільно.

Перебіг свята був слідуючий:

Дня 22.II. в день народження Баден-Павела, в білоруському таборі "АВС" у Ватенштедті відбулась святочна академія, в якій взяли участь вищезгадані національні групи пласту нів.

Дня 23.II. відбулась зустріч пластунів в українському таборі в Галлендорфі, в якій взяло участь 170 пластунів. Перше привітання відбулося на таборовій площі. Після привітання, пластуни в колонах пройшли табором до пластової домівки, де при символічній ватрі виконано програму свята, яке закінчилась веселою забавою. Свято пройшло в дуже гарній товариській атмосфері.

В п'ятницю дня 25.II подібна стріча відбулась у польському таборі ч.11 в Ватенштедті, а в суботу дня 26. II. в литовському таборі "Вонгайм" у Ватенштедті.

Закінчення свята відбулось в неділю дня 27.II. в цьому ж литовському таборі. З огляду на нестійку погоду, свято проведено в просторій залі табору.

Після звітів промовляли до

/Докінч.на стор.5/

но, коротко аналізуючи дотеперішню діяльність СУМ-у. Підходимо до цієї справи з цілком слушних наших переконань про абсурдальність повищих закидів, тимбільше, що стоїмо сьогодні таки перед фактом піонерської роботи, яку зумів проробити СУМ серед широкого загалу нашої молоді на еміграції. Ця робота, теоретично передбачена в програмових настановах і статуті організації, в практиці себе цілком виправдовує, проходить з великим успіхом вперід помимо колосальних перешкод, які повстали незалежно, а з багатьох випадках залежно від нас самих, які з трудношами приходиться усувати. Цей факт дає нам впевнено надіятись, що СУМ в дальшій своїй праці вповні виважеться зі своїх важких завдань, яке кладе на нього Рідний Край і Народ.

ЧИ СУМ ПРИБУДІВКА ПАРТІЇ?

Про це ясно говорить т.1. програми СУМ-у, що: "Спілка Української Молоді є непартійною, але глибоко-ідейною організацією української молоді". Чи ця точка виправдується в практичній діяльносеті СУМ-у - за питає "невдоволений" спостерігач. З чистою совістю зпевнено скажемо, що - так! Уся робота, яку провадить наша організація над вихованням наших молодечих кадрів, починаючи з першої стадії свого організаційного розвитку, базувалась і базується не на партійних напрямних, не на здобутках окремих частин нашого народу, а на спільних досягненнях його. Ця робота проводиться не в ім'я інтересів партії, чи групи, тобто, певної частини нашого суспільства, а в інтересах цілого нашого, воюючого за свою соботу, народу. Помилкою є думати, що СУМ виховує "патріотів партії". Якби цей факт мав місце в СУМ-і, - організація аж ніяк не могла б досягнути такого високого рівня свого розвитку, на якому вона є сьогодні, а праця її на всіх ділянках не мала б тих сукцесів, що має сьогодні.

Спробуємо аргументувати це твердження.

СУМ сьогодні стає масовою організацією нашої молоді, - ніхто цього не може заперечити. А запитаємо - чому? Відповідь є на це одна: - Тому, що наша молодь знайшла в СУМ -і якраз те, чого вона довго шукала, кинута нераз не призволяще в чуже море, знайшла вона свій рідний ґрунт, на якому вона твердо спирається та черпає звідтам своїми спрагненими серцями оцю дорогоцінну духову поживу, без якої вона не могла б ніколи духово-ідейно і морально розвинутись до тої міри, щоб стати не то що партійною людиною -політиком,

/Продовж.на ст.5/

ЧИ СУМ ПРИБУДІВКА ПАТІЇ /Прод.зі ст.4/.

а що найголовніше, свідомим громадянином – корисним членом своєї нації.

Потреба створення, а вірніше сказати відновлення СУМ-у на еміграції подиктована не партійною примхою, як дехто звик думати, а живою конечністю, конечністю впорядкувати остаточно цей один з найважніших секторів нашого суспільно-громадського життя.

Ця пекуча проблема до неба кричала про її розвязку і ця розв'язка мусіла прийти і... прийшла.

З відновленням СУМ-у на еміграції, її творці віддали нашій молоді не оцінену прислугу. В рядах СУМ-у наша молодь дістала всі можливості виховуватись на повноцінних людей – ідейних патріотів своєї нації. Ці можливості вона /молодь/ зуміла використати, вступаючи масово в лави організації. Сьогодні організацією є охоплена більша частина нашої молоді різних політичних переконань, віровизнань і територіяльного походження, що яскраво підкреслює понадпартійність і універсальність організації. Цього довершити не спромоглабся будь-яка з наших політ. партій, поперше, – що основною ціллю їх у внутрішньому комплексі взаємовідносин є парманентні намагання здобувати собі впливи громадянства; по друге; – тому, що боротьба за впливи є головною ціллю партій, то хоч існують при них сектори чи організації молоді, то ділянка виховування молоді хоч і є одною з найважливіших, має підрядне значення і робота в ній проходить односторонно, в дусі партійної ідеології. І по трете, – партії, скількіб їх не було іякі прогресивні ідеї вони б не голосили, їм ніколи не вдасться об'єднати навколо себе всю молодь. Факт остається фактом, що велика частина молоді буде безпартійна, не враховуючи вже юнацтва. Ця молодь, в сучасних умовинах осталася б поза організаційними рямками, кинена була б сама на себе, "оббивала б кути", мало хто звертав би на неї свою увагу. Тому то є потреба існування окремої організації молоді, яка в своїх діях була б незалежною від впливів сторонніх чинників, а головною ціллю якої було б – всестороннє виховання нашої молоді. Такою організацією є Спілка Укр. Молоді, яка твердо стоїть на грунті християнської моралі і глибоко-українського традиціоналізму. Тільки така організація є здібна відповідно підготувати молодий резерв і забезпечити тяглість нашої боротьби, щоб цей ререзв міг гідно перейняти місце відходячій поволі старшій генерації. Це завдання є не тільки відповідальне, але й важке і Спілка Укр. Молоді його безумовно виконає.

/ Далі буде/

Це число "СЖ" має 8 сторін і тому ми змушені піднести його ціну до 25 пфенигів.

Адміністрація

ТИЖДЕНЬ ПЛАСТУНА.

/Докінч. зі ст.4./

пластунів і гостей представники поодиноких національних груп та відбувся перегляд пластових частин. Відспіванням національних гимнів закінчено свято.

Тиждень пластуна – це була маніфестація пластової готовости стати на послуги своїм Батьківщинам.

Пластовий улад плекає в своїх рядах людей ідейних, вірних своїм Батьківщинам, людей правдивого світового миру. Він плекає любов до ближнього, виховує людей, що вміють боронити надбання свойого народу та толерують цінні надбання других народів.

В цій праці єднає нас клич: Сильно, красно, обережно, бистро!

Старший пластун
М. КОСТКО.

З життя осередків СУМ-у.

ГАЛЛЕНДОРФ.

Дня 20 березня ц. р. в лотишському таборі 8-10 у Галлендорфі відбулася товариська зустріч наших і лотишських пінг-понгістів. З нашої сторони взяли участь сумівці і пластуни. На цій зустрічі, нашій секції пінг-понгістів не цілком повело. Давався відчувати брак належної підготовки.

Вислід поодинокого змагання 5:3 в користь лотишів.

Дубельтові змагання закінчилося ремісом 3:3.

В поодиноких змаганнях пункти для нашого табору здобули сумівці: Василів Віктор, Крінак Степан та Головаш Дмитро.

Сумівець.

помагали перестороги деяких тверезих мужів стану Зах.світу,не помагали розпучливі крики о поміч катованих і переслідуваних міліонових мас поневолених народів,переслідування релігії і т.д.Большевизм продовжував свою злочинну роботу, а світ замовчував її, надіючись на "компроміс" з ним та мирне співжиття.

Сьогодні,коли модерний Джінгісхан стукає до дверей Зах.світу,він переконується про страшну небезпеку, яка загрожує йому безпосередньо. Він переконується,що з большевизмом не тільки,що не можна знайти спільної мови,але й, що большевизм простягає руку на його екзистенцію, і - що цю загрозу можна усунути лише силою меча.Однак ще бракує йому рішучости,ще верх бере злощасне " може?", ще багато є таких, що придержуються постуляту - "моя хата з краю". Хто світові допоможе вийти з цього зачарованого кола? Хто вкаже єдиний шлях до розв'язки цієї проблеми?Відповідаємо : - ми, тільки ми - політична еміграція поневолених большевизмом народів. Для нас давно померло питання - "може?"Впертою і послідовною роботою, мобілізуючи всі наші засоби пропаганди,всі наші інтелектуальні сили, будемо алярмувати світ про загрозу зі сходу,яка несе загибіль цивілізації людства, його надбанню тисячеліть,моральний упадок і економічну нужду.

Hannibal ante portas! - світ мусить це зрозуміти і дати йому належну відсіч, щоб раз на завжди зліквідувати оцей смертельний боляк на організмі людства, оце прокляття XX-го століття, що йому на ім'я - московський большевизм і міжнародній комунізм.

Це завдання ми мусимо виконати в ім'я рятунку не тільки наших країн, але й цілого прогресивного людства.

А. ДЕМУСЬ.

АКАДЕМІЯ В ДЕСЯТУ РІЧНИЦЮ ПРОГОЛОШЕННЯ САМОСТІЙНОСТИ КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ.

В неділю 20 березня , заходами Комітету Осередка СУМ-у в Галлендорфі, відбулась в театральній залі табору врочиста академія з нагоди 10-их роковин проголошення самостійности Карпатської України.В академії масово взяло участь громадянство табору.

Реферат виголосив голова КО СУМ-у п.Т. Олещук.

Деклямували хлопці і дівчати - члени СУМ-у і Пласту.

Мужеський сумівський хор під керівництвом диригента п.І.Луковського з успіхом виконав пісні: "Ой зацвіла черемха","В Карпатах сум...","Думу про Нечая" та "Та забіліли сніги", а мішаний хор виконав "Ой горе тій чайці" та "Пісню про Почаївську Божу Матір".

Академію закінчено відспіванням українського національного гимну.

ЧЛЕН СУМ-у МУСИТЬ БУТИ ВИСОКО РОЗВИНЕНИЙ,ПОСТІЙНО ПРАГНУТИ ДО ПОГЛИБЛЕННЯ СВОЇХ ЗНАНЬ І ЦІКАВИТИСЯ НАОКОЛИЧНИМ ЖИТТЯМ...

/Частина 6-ої точки програми СУМ-у/

ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТІ БІЛОРУСІ.

Поміщаємо статтю з нагоди 31-их роковин проголошення самостійности Білоруської Держави, яку надіслали нам білоруські еміграційні кола.

/ Редакція /

25 березня Білоруський Народ святкує День Незалежности. У 1918 р. в цей день Білоруський Народ проголосив незалежність своєї держави. Великий акт 25 березня 191[8] р.,що відбувся в столичнім місті Мінску є виявом політичної зрілости білорусів та наслідком довгої визвольної їх боротьби. Довгі століття польської і Московської неволі не зламали духа Білоруського Народу. Від половини дев'ятнадцятого століття починається національна боротьба, передусім у культурній і політичній ділянці. Не зважаючи на строгу заборону царського уряду, писати і друкувати рідною мовою, видаються білоруські книги і часописи за межами російської імперії, на рідній землі появлялась нелегальна література.

В 1863 р. на Білорусі вибухає повстання,на чолі якого стоїть Кастусь Каліновскі. У нерівнім змаганні перемагає московський імперіялізм,але знищити духові сили білорусів йому не вдається. Розмах білоруського незалежницького руху зростає сильно в початках XX столітті. В період першої світової війни, державна думка білорусів дозріває настільки,що,коли затріщали основи царської імперії,оціеї тюрми народів, - білоруси переймають владу в свої

руки.

В січні 1917 р. відбувся в Мінську І-ий Всебілоруський Конгрес, в якому взяло участь 1872 представників.

Російський імперіялізм, який в цей час перефарбувався з білої краски в червону, побачив, яку небезпеку може принести йому незалежницькі стремління білорусів, і большевики цей конгрес розігнали. Однак, він пізніше вспів вибрати Раду Всебілоруського Конгресу, яка проводила боротьбу за права Білоруського Народу. Через ряд слідуючих місяців, Рада Всебілоруського Конгресу репрезентувала і обороняла інтереси свойого народу, видаючи три " Установчі Грамоти ". Третя з них, опрацьована ніччю з 24 на 25 березня 1918 р. Радою Конгресу, була підписана Радою БНР, яка сформувалася з Ради Конгресу і Виконавчого Комітету Ради. Вона проголосила Білорусь незалежною державою. В її тексті сказано: "Рік тому назад, народи Білорусі разом з народами Росії скинули ярмо російського царизму, який тяжко пригноблював Білорусь, який не спитавшися народу, втягнув наш край у пожар війни, яка доревти зруйнувала наші міста й села. Від сьогодні Білоруська Народня Республіка проголошується незалежною і вільною державою..." Слідуюча грамота уневажнює всякі договори, зроблені чужими урядами від імени Білорусі. Таким чином Білорусь юридично стала суверенною державою, а цілий ряд европейських держав, перш за все Україна, признали цю суверенність.

Нажаль, молода Білоруська Республіка не змогла оборонитися від напасти московського червоного і польського білого імперіялізмів, які поділили білоруські землі поміж себе. Але Білоруський Народ дальше боровся за свої державницькі ідеали. За них він провадить боротьбу сьогодні, разом з іншими поневоленими народами. Велич акту 25-го березня горить у серцях білоруських незалежників незагасимим полум'ям і поривають їх на боротьбу за Білоруську Державу.

Святослав КОУШ.

Короткі вістки з терену.

ЕКСПЛЬОЗІЯ В ЗАВОДАХ Г.ҐЕРІНҐА У ВАТЕНШТЕДТІ

Недавно, в одній з в галь частини великих заводів Г.Ґерінґа - Стальверке-Бравншвайґ, експльодували міни, які лежали під галею ще з минул.останньої війни, наслідком чого галя зістала дощенту зруйнована. При цьому загинуло кільканадцять і зістало ранених кількадесять робітників, між ними кілька ДП-стів польського і білоруського походження.

Догадуються, що тут ідеться про саботажну акцію комуністів.

РОЗВ'ЯЗУЮТЬ МЕНШІ УКРАЇНСЬКІ ТАБОРИ.

Нещодавно розв'язано український табор "Запоріжжя" в Окері біля Ґосляру, мешканців якого розміщено в околичних більших таборах.

Тому кілька днів, розв'язано український табор "Петерсберґ в Ґослярі частинно. Частину мешканців перекинено в укр.табор у Галлендорфі, в укр.табор в Бравншвайґу і в польський табор "Зіґфрідкасерне" в Бравншвайґу.

Табор цей буде остаточно розв'язаний до 15 квітня.

СВЯТО ДЕРЖАВНОСТИ В БІЛОРУСЬКОМУ ТАБОРІ "АБЦ" У ВАТЕНШТЕДТІ.

З нагоди 31-их роковин проголошення самостійности Білорусі, відбулась в білоруському таборі у Ватенштедті урочиста академія, в якій взяли участь представники від литовців, лотишів, поляків і українців. З цієї нагоди відбувся концерт білоруських народніх пісень.

Малий Фейлетон.

К О М Е Т А

Ґвалт!...Рятуйте, хто в Бога вірує!... Кінець світу!...

- Куме, пропали ми! Чули - летить комета і просто... на землю! Кажуть, що впаде на наш табор... Згорить та розсиплеться вся земля!

- Це не комета, а плянета!

- Брехня! Не комета і не плянета, а ракета що летітиме з Москви і впаде десь на дипівські табори і спалить всю землю!

- От і неправда! Не комета, ні плянета, ні ракета, а - анкета! Випустять таку анкету, що коли її хто заповнить то загине, а не заповнить, то також пропаде!

- Нічого ви не знаєте. А мені з певних джерел відомо, що буде всесвіт-

ня злива. Он, бачите,що вже цілий тиждень дощ падає... А німці вже ковчег будують!

– А ви вже спакували свої речі?

– Ох, моє лишенько, тричі бралась пакувати, і не можу – руки трусяться і млосно стає. Ой, пропали ж ми,пропали!... А у мене ще й курка стала квоктать.Підсипала аж 20 яєць Така шкода, така шкода, що й сказать не можу!

– Що ж і я кажу, що курка. У мойого сусіда пана Пшикавки курка стала півнем співати.Я казав – заріжте! Не послухав. От, і маємо!

– На-нап-плювать!... О-ось я з ку-кумом Пукалом до-довб-бонув д-д-добре і н-нап-плювать. П-павда к-куме Пу-пукало?!

– Точ-чн-но... Наплювать н-на п-плянету й н-на к-к-комету!!! Гуляєм. Он, моя жінка зараз мене й не лає, що я п'ю, бо летить комета... А раз комета, то маю право. А крім того,тут демократія! Хоче плянета летіти, то ніхто їй не заборонить! А я хочу пити і також ніхто мені не заборонить, бо ще й комету за хвіст спіймаю!

– Вірно!... А плянету видумав преподобний Нестор з "Часу", а не курка...От, вона й летить! Ходім, куме Пукало, до пана Хвеська, там добрий самогон,а на плянету начхать!

–...Папироси,папироси, дешево!!! Купуй,кура, все одно комета! По марці пачка!

– Схаменись чоловіче добрий, навіщо тобі гроші. Все рівно пропадеш! Беріть люди добрі в мене. Я без грошей... Сам не курю, нехай люди за упокой душі покурять.

– У, безбожник, за упокой душі ладаном курять, а не тютюном!...

Надійшла ніч. Ніхто не спав, крім малих дітей. Ждали кінця світу.

О півночі зірвалась буря, пішов дощ.

Раптом в небі щось блиснуло і розкотився грім.

Рятуйте!!!Комета... Плянета...Ґвалт! Потопаєм!

– Тікаймо до бункеру! Бери дітей, а я візьму оці валізи...Та не штовхай мене, а то самогон потовчеш!

– Та, що тобі бункер поможе?

– Ет, балакай?Все ж таки безпечніше... Он за Гітлера, тільки в бункері рятувались .

– То ж Гітлер,чи то пак,бомби, а цеж плянета!

– Та скоріше там порайся.Годі базікать. А де ж п. Дуля? Пане Дульо, а де ви?!

– Та я ось тут. Ідіть і ви сюди!Тут безпечніше.

– Ох,лишенько! Чого ж ви до шафи залізли ? Ходімте скоріш до бункеру!

Ранком був маленький мороз. Розпогодилось. Пахло весною.

З бункеру вилазили таборяне.

– Слава тобі,Господи! Пронесло! А я вже думав,що комета.Чи чули, що наша Язиката аж зомліла,як почула грім.

– Кажи!!! Та вона, коли скаржилась комендантові Діпаксу на розподільчу комісію, що не дали їй другої сукенки, та той мало сам не зімлів.

– Ой,пане Пукало,та й погано-ж: голова болить, хоти й не показуй, а найгірше, що через ту чортову плянету всі гроші пропив й підхмелитись нічим.

– А пан Хрунь всі папироси роздав.

– Що папироси, он пані Сичиха все,що мала,пороздавала,а тепер ходить по таборі та плаче, щоб повернули.

– Ху!... Слава Богу,що все так минулося...

"Плянета" пролетіла . Кінець світу був відкладений до слушного часу.

Остап СУМНИЙ.

Крайовий Комітет
СУМ-у брит. зони
Гайденав,14.3.1949 р.

В/п
Редакційній Колегії
"СУМІВСЬКЕ ЖИТТЯ" КО
СУМ-у в Галлендорфі.

Крайовий Комітет Спілки Укр. Молоді брит. зони тепло вітає вихід в світ "СУМІВСЬКЕ ЖИТТЯ" й висловлює впевненість,що Редакція переборе всі труднощі, які стоять на шляху видання Бюлетня, й своєю жертвенною працею скріплюватиме молодечу спілку,заохочуватиме українську молодь вступати в її ряди й виховуватиме членство в ідейному українському державницькому дусі.

Крайовий Комітет переконаний,що "СУМІВСЬКЕ ЖИТТЯ" своєю роботою спрямовуватиме нашу молодь до великої цілі – ЗДОБУТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ САМОСТІЙНОЇ СОБОРНОЇ ДЕРЖАВИ.

Хай же Бюлетень " СУМІВСЬКЕ ЖИТТЯ" жваво розгортає свою діяльність на добро й славу СУМ-у і УКРАЇНИ.

СЛАВА УКРАЇНІ!

Гол.КК СУМу Вожаківський
секретар: Семенин

"СУМІВСЬКЕ ЖИТТЯ"
двотижневик
Редагує Колегія

Сумівське Життя

ІНФОРМАЦІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ СУМІВЦЯ

Видає Комітет Осередка Спілки Української Молоді в Галлендорфі.

Ч. 5-6 Рік видачня. І.	ВЕЛИКДЕНЬ	Ціна 0'30 нм.
Виходить 2 рази в міс.	24 КВІТНЯ 1949 Р.	на правах рукопису.

ВЕЛИКОДНЄ ПОБАЖАННЯ.

З НАГОДИ СВЯТ ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ, ЦЕНТРАЛЬНОМУ КОМІТЕТОВІ, КРАЄВОМУ КОМІТЕТОВІ БРИТ. СМУГИ НІМ., УСІМ КРАЄВИМ КОМІТЕТАМ, КОМІТЕТАМ ОСЕРЕДКІВ І ВСЬОМУ ЧЛЕНСТВУ СПІЛКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ ТА ВСІМ НАШИМ ШАНОВНИМ СПІВРОБІТНИКАМ І ЧИТАЧАМ, НАЙКРАЩІ ПОБАЖАННЯ ЗАСИЛАЄ

РЕДАКЦІЯ БЮЛЕТНЯ
"СУМІВСЬКЕ ЖИТТЯ"

ох

Свято Воскресення.

Відколи існує світ, люди вірили і вірять у Вічне, Безсмертне, у те, що віруючі визначають єдиним словом: Бог.

Щодня смерть нагадує про себе. Проте, ніхто не кориться їй й не схиляє покірно голови перед нею. Всі прагнуть життя, борються за нього, бо не вірять у смерть, як вінець людського життя.

"Що ти сієш, те не оживе, як не вмре" (I кор.15:36). Глибокий зміст цих слів християни розуміють й сприймають всім серцем і всією душею. Смерть не страшить християнина, а навчає й переконує його як і для чого треба жити, в чому саме зміст існування людини. Для християн смерти немає. Фізична смерть зовсім не вінець і не кінець життя. Умирає тілесне, але ніколи не вмирає духове. Так вірили, вірять і будуть вірити сотворені в образ і в подобу Божу люди. Не може кінчатися смертю те, що сотворив вічний Бог у свій образ і подобу.

Правду життя вічного явив нам Бого-Чоловік ХРИСТОС. Він тіло прийняв і, ставши чоловіком, страждав, був розпятий, похований і воскрес. Христос смертю смерть подолав і нам вічне життя дарував. Воскреснуть всі "бо через чоловіка (прийшла) смерть, так через чоловіка й воскресення з мертвих" (I кор. 15:21). І скільки б не нагадувала про себе смерть, її не упокориться людина і не перестане вірити в життя вічне. Воскресення Христове освітлює нашу віру, як віру перемоги життя над смертю.

Хто вірує в сина Божого, не загине, а матиме життя вічне (Ів. 3:15). Так сказав той, хто смертю смерть подолав. Не загине й наш побожний народ український, що на нащій, а тепер не своїй землі терпить муки пекельні, поневіряється по катівнях та тюрмах за свою віру й Батьківщину. Не загине, бо йде він правдивою дорогою віри християнської, що веде до воскресення, якими б тяжкими обставини сьогоднішнього дня не були. Найщасливіші з поміж поневолених братів і сестер наших, ми на чужині сущі, радіємо не своєю, а нашою спільною радістю світлого дня Воскресення. Радіємо, бо віримо: воскресне Правда і на руїнах ненависти, злоби, засяє сонце любови й згоди. Радіємо, бо знаємо: в цей Великий День, його же сотворив Господь, радіють святові Воскресення, омиваючись сльозами і тихо промовляючи – Христос Воскрес! – ті, що позбавлені права перехреститися, і ті, що боронять це право на Рідній Землі, омиваючи її кровю своєю. Радіємо, бо знаємо: після Великої П'ятниці неминуче прийде Великий День Воскресення. Загине злоба, неправда, ненависть і воскресне Правда. Воскресне і омита кровю синів своїх Мати Україна, бо –

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Протоієрей Юрій Татомир.

ЦЕНТРАЛЬНОМУ КОМІТЕТОВІ, КРАЄВОМУ КОМІТЕТОВІ, КОМІТЕТАМ ОСЕРЕДКІВ ТА ВСЬОМУ ЧЛЕНСТВУ СПІЛКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ НАЙКРАЩІ ВЕЛИКОДНІ ПОБАЖАННЯ ЗАСИЛАЄ КО СУМ-у Галлендорф.

А.Д.

КІЛЬКА ПИТАНЬ ВІДНОСНО СУМ-У.

/Продовж.з попер.числа/

СУМ політична чи аполітична організація

Сучасні обставини, в яких опинився наш народ вимагають для покращання його долі напруженої політичної дії не лише наших політичних партій, чи покликаних до цього спеціяльних інстанцій, а ле й громадських організацій, установ і всього нашого громадянства. Це питання, зокрема, в найбільшій мірі торкається нас - эміграції. Ми нераз залюбки повторюємо, що - "українська еміграція є природнім амбасадором своєї Батьківщини перед чужинецьким світом. Це є правда і ми повинні постаратись, щоб теоретична фраза, яку ми повторюємо, відповідала практичній дії. Це є завдання дуже важке і відповідальне - воно мусить відповідати вимогам краю і його може виповнити лише елемент національно свідомий і політично підготований. І тому, що наша еміграція в цілому покликана бути виразником прагнень і настроїв нашого народу на Рідних Землях, - не сміє серед нас людей аполітичних, відданим лише самім собі, чи своїй професійній праці, таких, що по за тим нехочуть бачити більше нічого, мовляв, - це справа політична і хай її полагоджують покликані до цього люди-політики. Така політична безхребетність яскраво характеризує дану людину в першу чергу як недержавника, а ввесь народ - як примітивну"етнографічну масу".

Головною метою нашої праці за кордоном є - спрямувати увагу світу (який, до речі сказати, є мало поінформований про наші справи) в наш бік, та схилити його опінію в нашу корпсть. Скаже дехто, - що на це маємо наш політичний центр і він повинен за це дбати та нести від відповідальність за успіхи, чи неуспіхи в цій роботі. Це є помилкове думання. Ні, за це повинен дбати весь наш эміграційний загал, починаючи від передових людей на шого суспільно-громадського і політичного життя і кінчаючи пересічним членом нашого еміграційного суспільства. Відповідальність за цю ділянку несе наша ціла эміграція, включаючи всі її прошарки. Пропаганда нашої визвольної справи мусить бути основою цієї різноманітної щоденної роботи, починаючи від дипльоматичних меморандумів і преси, а кінчаючи звичайною фізичною працею нашого еміґранта на землі, у варстаті, чи при фабричному станку.

Ми є народ поневолений, який довгі століття не мав щастя зажити своїм власним державницьким життям. Світ про нас ще мало знає, помимо великої роботи наших політиків і вчених в міжнародній політиці й науці. Великою перешкодою в цій

/Продовж.на ст.6/

Михайло СИТНИК

ВЕЛИКДЕНЬ НА ПОЛІССІ.

Десятків з три здається їх було.
То був Великдень. Ранок. На Поліссі.
Вочи на конях в'їхали в село -
Всі в одностроях і усі при крісах.
    Повибігали люди із хатин
    І обступили рідних партизанів:
    "А що? Яких привезли нам новин?
    Чого сюди, приїхали так рано?"
"Христос Воскрес! - всміхнувся командир.
"Воістину Воскрес!" - озвались люди.
"Мерщій виносьте пасочки сюди,
Привезли ми попа, - святити буде.
    Ви не лякайтеся. Мої стрільці
    Стоятимуть на варті, певні й сміли.."
    Селяни кинулись в усі кінці
    Хто пасочки, а хто - по хліб із сіллю.

"Хвала січовикам! На злість катам
Таки посвятим паску в супокої,
Дарма, що комсомольці Божий Храм
Засипали половою гнилою".
    І застилили білі рушники
    Між соснами. І розпочавсь молебінь.
    І писанки і вбогі пасочки
    Поліщуки святили просто з неба.
А стежі причаїлися в імлі, -
Оберігали Воскресіння Боже.
І вірилося, що на тій землі
З людьми такими правда переможе.

Р е з о л ю ц і я

МАНІФЕСТАЦІЙНИХ ПРОТЕСТНИХ ЗБОРІВ ЕМІГРАНТІВ ПОНЕВОЛЕНИХ БОЛЬШЕВИЗМОМ НАРОДІВ, ЯКІ ВІДБУЛИСЬ ДНЯ 26 БЕРЕЗНЯ 1949 Р. В МІСТІ ГАННОВЕРІ.

Еміґранти Українці, Поляки, Литовці, Білоруси, Лотиші, Естонці, туркестанці, Югославяне і Угорці, зібравшись на протестаційні збори 26 березня 1949 року в місті Ганновері з невимовним жалем і обуренням відмічають нечуване переслідування всіх без винятку релегій і найкращих ідеалів людства з боку деспотичного московсько-большевицького режиму.

Совєтський режим, знищивши страшними переслідуваннями і методами Українську Автокефальну Православну Церкву, Церкву в Білорусі і кожного народу так зв. СССР та знищивши мусульманську церкву, як привід посунувся далі на Европу. Після нечуваних переслідувань Української Греко- Католицької Церкви, мордуванням тисячів священиків і сотки тисяч вірних, почалися страхітливі репресії релігійних рухів в Хорватії, Сербії, Латвії, Литви, Естонії. Польщі. а в останні місяці переслідування в Болгарії, Румунії, Чехії, на Словаччині та Угорщині.

Прагнучи поневолення людства, знищуючи найкращі людські почуття, сатрапи большевицького режиму не зупиняються перед знищенням найкращих достойників всіх без винятку церков як що Карданала Міндсенті, Архиєпископа Степінача, Єпископів Української Католицької Церкви, найвищих достойників Евангельської Церкви Болгарії, духовних осіб Польщі, Литви, Латвії та інших країн.

Еміґранти всіх національностей поневолених Совєтським Союзом народів, звертають увагу всього світу на страшну небезпеку морального розкладу і морального знищення всього людства, яку несе совєтський режим для всіх народів світу. Страшний привид комунізму найгіршого ґатунку, привид поневолення людства одночасною експлуатацією його, вже насунувся на Европу і мріє захопити весь світ.

Цій страшній розкладовій силі народи всіх країн світу мусять поставити негайний опір.

Большевицьким діям, які поширюють на весь світ знищення, розклад, ненависти і жорстокість, мусить дати належний відпір єдиний фронт всіх народів світу, всі уряди, все людство, незалежно від віровизнання, політичних чи ідеологічних переконань.

Одночасно збори відмічають, що поруч нечуваного переслідування релігій, отруєння широких народніх мас ідеями безбожництва, ідеями приниження людського "я", іде і масове знищення всіх тих, що так чи інакше стають на боротьбу з темрявою, злобою і моральним розкладом. Протестуємо проти ніґде нечуваної експлуатації людини по концетраційних таборах Сибіру, Північної Росії, Далекого Сходу, у тисячах і десятках тисяч в'язниць Росії, України, Польщі Чехословаччини та інших країв захоплених Кремлем, проти мордування у нечуваних муках міліонів найкращих представників поневолених народів. Міліони робітників і селян з усіх країв Совєтського Союзу та Східньої Европи в голоді і холоді виконують рабську працю і очі їх звернені до широкого світу, який мовчки дивиться на нечуване ще в історії людства масове знищення безневинних людей.-

Для нас - політичної еміґрації поневолених Росією народів не є жадним секретом, що система концетраційних таборів та рабської примусової праці Совєтського Союзу ставить своєю метою повне поневолення людини, перетворення міліонових націй у сліпих виконавців волі партійних сатрапів. Ми нагадуємо робітникам і селянам, інтеліґенції і урядовцям всіх країн світу, що страшна доля наших братів поневолених сьогодні Росією незаба ром чекає і їх, коли всі народи світу одностайно не стануть проти нечуваної системи жаху, терору, експлуатації, яка захопила сьогодні схід, як примара стоїть над усім світом. Пригадуємо світові, що потурання большевизмові не спричинить до вдержання миру, але противно штовхає їх до ще більшої нахабности і перманентної агресії.

/ Докінч. на ст. 8./

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОГО МОРЯ

Після довгої вікової неволі, український народ вступив у боротьбу за свою державність. Дня 22 січня 1918 р. проголошено самостійність України. В місяці лютому цього року Україна заключила сепаратний мир з центральними державами. Тоді то справа українського моря, а зокрема включення Криму до України набрала актуального значення. Однак на жаль, з нашої сторони питанню Криму не було приділено достатньої уваги. Лише саме життя мусіло згодом направляти деякі вчинені раніше помилки.

Завдяки старанням ідейних одиниць з військових кругів, один з найкращих військових частин - Запорозький Корпус, вирушає на здобуття українських берегів Чорного моря і чорноморської фльоти.

Після очищення Лівобережжя від большевиків, в перших числах Квітня 1918 р. Запорозький Корпус під командою ген. Натієва дістає наказ про похід на Крим. Корпус поділено на дві групи: одна під командою полк.Сікевича вирушила на здобуття Донецького басейну,друга під командою полк. Болбочана мала за завдання здобути Крим.

Вже дня 14 квітня група полк.Болбочана наскоком здобуває Синельникове., а 16 квітня запорожці здобувають Олександівське, що лежить при кінці Дніпрових порогів, обабіч Великого Лугу й остров Хортиці - колишнього осідку Запорізької Січі.

Большевики горячково підготовляються до оборони Криму.

Щоб приспішити свій похід на Крим, полк.Болбочан рішається на очайдушний крок, - скорими рухами ударяє в бік найбільшого спротиву й пробивається на Крим по лінії Мелітопіль - Сиваш. 18 квітня полк. Болбочан двигнув свої сили на Мелітопіль. Кримська група громить по дорозі сильний спротив ворога, не даючи опамятатися большевикам та зібрати розбиті свої війська. Відважним наскоком бронепотягів і моторових дрезин, Запорозький Корпус здобуває величезні залізничні мости на Сиваші і Гнилому Морі. Большевики в панічному відступі не встигли навіть поруйнувати залізничних шляхів,тому полк.Болбочан, не чекаючи підходу решти сил, продовжує свій наступ дальше в глиб Криму.Події розвивались дальше швидко одна за одною.22 квітня українці зайняли важливу станцію Джанкой, а дня 24 квітня о год. 10 ранком авангарда запорожців на самоходах вскочила в місто Симферопіль. Большевицький штаб оборони з усіма документами, військовими плянами і скарбницею попав у руки запорожців. Татарське населення Криму доброзичливо ставилось до укр. війська, з охотою подавало інформації про розташування большевицьких військ . На Симферопільському залізничному двірці полк. Болбочана вітали делегація від міського самоврядування і населення міста. Ніде по цілій Україні не зустрічали українського війська з таким ентузіязмом, з такими оваціями, з таким захопленням, як це робило населення Криму, а особливо Симферополя. Президія місцевого самоврядування просила плк. Болбочана довести до відому Українського Уряду, що населення міста радо буде бачити у себе українську владу. Тимчасом наше військо поповнюючись татарськими добровольцями,посувається в сторону Бахчисараю. Все це мало ворожити про повний успіх української армії у приєднанні Криму до України. Але,раптом,як грім з ясного неба вдарила вістка, що німці згідно Берестейського го договору, домагаються, щоб українське військо опустило Крим. 27 квітня укр. війська з жалем вирушають у поворотну дорогу. Чисельні делегації приходили до полк.Болбочана й гаряче просили передати українському урядові їх збірне бажання і волю, щоб Крим був прилучений до Укр.Держави.

Щож дієтьоя в портах українського маря?

Після звільнення

/Продовження на слід.ст./

СУМ політична чи аполітична організіція.

/Продовження зі ст.3./

в цій нашій праці була і є ворожа пропаганда, яка різними нечесними методами старається перешкодити її розиткові, фальшиво інформуючи світ про нас, в потворний спосіб викривлюючи факти, в живі очі крадучи наші національні надбання. Аргументуючи це твердження, не потребуємо витягати з архівів історії старих фактів страшного зловживання ворога, а подамо цілком свіжі, сьогодшішнього дня. Про що говорить, напр., - заява п.Керенського про Укр.Повстанську Армію, цього конкретного виконавця волі нашого народу, яка несе весь тягар збройної боротьби за осягнення його найсвятіших ідеалів? Та ж йому (Керенському) добре відомо, що УПА боротиметься проти зазіхань на поґвалтування прав нашого народу, з якої сторони вони не походили б. Однак це не перешкоджає йому " позичивши очей в Сірка" красти цей велитенський здобуток нашого народу, щоб тільки перешкодити в нашій праці. Вони - Керенські і їм подібні, звичайно, не спроможні на щось подібне "стягнутись" і щоб рятувати загрожену ситуацію, вони намагають ся красти наші святощі, щоб використати їх сьогодні в своїй цілі, а завтра викинути на смітник, як непотрібну річ.

Ця злочинна робота до певної міри має свої успіхи, тому, що ворог довгі століття є державним народом і за цей час зумів з чужинецьким світом нав'язати прекрасні звязки.

Цій ворожій акції ми мусимо протиставитись з усією рішучістю, включаючи до цього усі наші за соби зв'язку з чужинецьким світом. Тому тут однаково важлива роль -державного мужа, журналіста, вченого, мистця чи - звичайного робітника.

До цієї акції СУМ включається з повною рішучістю. Його головним завданням є - виробити з молодечого сурогату повноцінну людину державника, яка зуміла б гідно репрезентувати й захищати інтереси своєї нації.

Хоч СУМ є надпартійною організацією української молоді, характер якої є суто громадський, завдання, які вона кладе в основу своєї роботи говорять ясно, що це є організація політична. Інакшою вона й бути не може, бо ми ж усі - політична еміграція. Покинути наш край ми змушені були силою обставин і раніше чи пізніше ми туди знову повернемо. Перебуваємо тут з метою не тільки рятування свойого фізичного життя, але й з метою допомогти Краєві в його боротьбі. Він цієї допомоги потребує як найбільше, бо від цього багато залежить - бути нам чи не бути господарем у своїй хаті. А цією мрією живемо ми усі. Вона, ця віра і незломна віра в наше краще завтра піддержує нас духово і морально та поштовхує на шлях дії, що її диктує нам невмолима дійсність, в якій сьогодні опинився наш народ.

/Закінчення буде/

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОГО МОРЯ.

України від большевицької окупації, серед кораблів фльоти не було порядку. В українських портах стояли кораблі українськими, червоними, а то й чорними прапорами. Крім цього, кораблі часто міняли прапори. Коли серед фльоти розійшлась чутка, що українські війська під командою полк.Болбочана зайняли Сиваш, то колегіяльне представництво чорноморської фльоти "Центрофлот" постановило піднести український прапор. Центрофлот запропонував адміралові Саблінові перейняти командування фльотою. Дня 22 квітня адмірал Саблін видав наказ: "Всі судна, портове майно й укріплення, які знаходяться в пристанях Криму та на його побережжі, є власністю УНР. А тому наказую скрізь, де треба, вивісити українські прапори. Дальше рішучо забороняю від сьогоднішнього дня вихід у море та рух суден із кримського побережжя. Судна, що стоять у пристанях, мають лишитися на місці, а ті, що на морі, мають спішно увійти до найближчої пристані. Судна, що порушать цей наказ, будуть пущені на дно без попередження.

Настав чудовий день 29 квітня 1918 р. В севастопільському порті зібралася майже вся чорноморська воєнна фльота.

О год. 4 по полудні з адміральського лінійного корабля " Георгій Побідоносець" падає гасло: "Фльоті підняти Український Прапор!"

/Закінч. на ст.3/

ДОПОМАГАЙМО ВОЮЮЧІЙ БАТЬКІВЩИНІ!

Це питання часто порушується на різних з'їздах, конгресах, зборах, сходинах, є воно нераз темою й приватних розмов. Його підносить і обговорює на своїх сторінках уся наша преса, докладно аналізуючи стан, в якому доводиться жити цій чи іншій частині нашої розсіяної по цілому світі еміграційної спільноти. Наша преса всебічно розглядає окремі прояви і причини цього стану і їм приділює максімум уваги. Безумовно, що обставини, серед яких ми проводимо свої будні на терені Німеччини, не є нам надто сприятливі, однак, помимо цього, можна зробити багато корисного для добра нашої справи, зупинившись над тим, які вимоги ставить нам воююча Батьківщина. Зов Батьківщини мусить відчути кожний, в кого тільки б'ється українське серце. Кожний з нас повинен себе перевірити і сконцентрувавши свою увагу на те, що діється там, далеко на Рідніх Землях, запитати себе, з якими послугами він стоїть перед Батьківщиною. Кожний з нас в міру своїх можливостей повинен включитися в процес боротьби і таким чином причинитися до приспішення визволення Краю з московсько-большевицької неволі. Тільки тоді можемо одверто сказати, що наша Батьківщина буде вільною, якщо т[illegible] свідомістю буде пересякнутий кожний з нас.

Нам усім, що [illegible] обставин залишили дорогу Батьківщину, потрібно без найменшого сумніву і то негайно включуватись у Фронт визвольно-революційної боротьби українського народу. Кожна атомічна, муравлина праця, яка має за мету допомогу Краєві, є плюсом у визвольному змаганні за його волю і незалежність, вона підсилює і скріплює загальний Фронт спротиву і дає повну запоруку на скоре осягнення нашої великої цілі – здобуття Української Самостійної Соборної Держави.

Московсько-большевицька ґанґрена, де тільки знайде сприятливий ґрунт, старається запустити свої коріння. Вона знаходить вже на наших очах віддзеркаленість в мережі випробуваних компартій та різних їхніх прибудівок. Викорення її вимагатиме від людства ще багато кровавих жертв. Ми, що найбільше відчули на своїй власній шкурі її наслідки, здаємо собі вповні справу, яку небезпеку несе вона з собою. Очевидно, що багато є таких, що не здають собі вповні справи з цієї небезпеки. Тому ми, ці "непокірні" сили, зненавиджені московсько-большевицьким режимом, кличмо всі свободолюбиві народи світу до боротьби, освідомлюймо їх про небезпеку, яку несе з собою навала зі сходу. В цій дії наші розпорошені сили мусять знайти спільну мову, бажання і [illegible] наша найвища ціль в ім'я якої ми опинились тут, поза межами своєї рідної землі.

Назріває час і ми в недалекому майбутньому станемо перед доконаними фактами нових далеко йдучих світових змін. Події, що грядуть, покличуть нас кинутись у їх вир і в ньому добувати нашу вимріяну мету. Тому не вільно нам пасивно приглядатись сьогоднішньому дневі, а бути активним в шуканні шляхів до кращого нашого майбутнього. Треба бути приготованим завжди до найгіршого, до найважчого, бо нам ще не всміхається щось вигідне і приманливе. Перед нами й надальше простеляється тернистий і кровавий шлях по якому мусимо ми проходити.

Шлях цей, шлях безкомпромісової боротьби є єдиноправильним розв'язкою нашої визвольної справи, бо лише боротьбою здобувається право на вільне свобідне життя.

М. ПАЛЦАН.

ОСКІЛЬКИ ВСІ ЛЮДИ РІВНІ ПЕРЕД БОГОМ, А ЗНАЧИТЬ НЕ МОЖЕ БУТИ ВИБРАНЦІВ, ЯКИМ ПРИЗНАЧЕНО ПАНУВАТИ НАД НАРОДАМИ, С У М ВИХОВУЄ СВОЇХ ЧЛЕНІВ У ДУСІ ВСЕЛЮДСЬКОЇ ПРАВДИ, В ДУСІ НЕПОКОРИ ПЕРЕД ІМПЕРІАЛІСТИЧНИМИ ЗАГАРБНИКАМИ, ГОТУЮЧИ МОЛОДЬ ДО БЕЗКОМПРОМІСОВОЇ БОРОТЬБИ ЗА ВЛАСНУ ДЕРЖАВУ, ЯК ПІДСТАВУ ІСНУВАННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ.

З програми СУМ-у.

Сумівці!

Читайте і поширюйте наш бюлетень

"СУМІВСЬКЕ ЖИТТЯ"

РЕЗОЛЮЦІЯ

/Докінч.зі ст.4./

Ми кличемо робітників селян та інтелігенцію всього світу протестувати проти цієї масової катівні, що охопила собою всю Росію, Україну,Польщу, Чехословаччину, Болгарію, Румунію,Угорщину і т.д. Ми закликаємо всіх чесних людей світу вимагати негайного звільнення від невимовних мук каторжної праці мільйонів робітників, селян і трудової інлелегенції,що перебувають в тисячах концетраційних таборів СССР.

Ми вимагаємо,щоб комісії, складені з робітників і селян всіх країн одержали право вільного вступу і обслідування каторг Сибіру,Далекого Сходу, північної Росії, Польщі, Румунії,Східньої Німеччини і інших країн, що опинилися під п'ятою большевизму.

Робітники,селяне,інтелегенціє і всі чесні люди світу! Ви не смієте мовчати, бо кров мільйонів і десятків мільйонів впаде на Вас!

/Закінч.зі ст.6./

"Настав істричний момент і впали ворожі прапори. На великій фльоті Чорного Моря, в склад якої входило 7 лінійних кораблів, двох крейсерів, кільнанадцять нових і старих міноносців, 8 підводних човнів і кораблів спеціяльного призначення, залопотали українські національні прапори. Звершилося.

День 29 квітня 1918 р. нав'язав лучбу до морської традиції княжої й козацької України, став днем свята Українського Моря.

(ток)

СЛАВА СЕРЦЮ ІСУСА І МАРІЇ!

(Спогад)

Поміщаємо спогад мешканця нашого табору Івана Миколишина (псевдо),який був поміщений на сторінках релігійного журналу "ХРИСТОС НАША СИЛА" ч.8. за 1948 р.

(Редакція)

Для більшої слави Божої, як також для збільшення почитання Найсвятішого Серця Христового і Пречистої Діви Марії, прошу помістити у Вашому цінному часописі оцю правдиву подію, що мала місце підчас війни 1939 р.:

Як підстаршина-українець польської армії був я покликаний до военної служби в польській армії. Наш відділ був кинений на захід для оборони Варшави. Які там бої проходили, про це писати не буду, досить, що в половині місяця вересня 1939 р. я був тяжко поранений запальником і відламком гранати в обидві руки, а передовсім у ліву. На кілька хвилин перед цим випадком ми з моїм другом, маючи образок Матері Божої - Покрови України, упали на коліна і віддали себе під Її Всемогучу Опіку. Рана лівої руки була страшна тим, що головна артерія була перервана, і, не зважаючи на всі заходи, крови не вдалося здержати, яка била малою фонтанною за кожним рухом серця.

Командант нашої вперед висуненої групи - поручник був дуже вражений моїм нещастям і дав наказ одному підстаршині і чотирьом воякам відправити мене до нашого головного відділу.Одначе це означало певну смерть, бо треба було перейти рівну площу довжиною з два кільометри. Всі ці вояки благали не посилати їх на певну смерть і я, відкинувши їх допомогу, по майже одногодинному упливі крови з рани, пустився сам в дорогу. Як я перебув цю дорогу, не пам'ятаю, але коли я пробудився - я був уже на ношах, а надімною було багато старшин і командант полку.

Вони дали наказ відправити мене до лікарні у Варшаві. Там перебув я чотири операції, але всі намагання лікарів урятувати мою ліву руку були безуспішні. Руку постановлено відтяти цілком.

Бачучи, що всі земські лікарі завели,звернувся я до Небесних Лікарів - Ісуса Христа і Пречистої Діви Марії. Звертаючись до Їх образочків, що висіли над моїм ліжком, благав я Їх із сльозами в очах: "О, Небесні Лікарі, вилікуйте Ви мене для моєї матері і родини!" І за короткий час стан руки так поправився, що не тільки руки не ампутували, але за кілька тижнів можна було руку розвинути з бандажів. Усі лікарі були дуже зачудовані цим фактом, але остаточно мусіли згодитися, що це виїмятковий випадок у їхній довгій лікарській практиці.Отже,моя рука була врятована і хоч вона ушкоджена і здеформована,

Докінчення на стор. 10.

УКРАЇНСЬКА МОЛОДЬ ЗА КОРДОНОМ.

З відомих причин опинились ми за кордоном. Правда, що з початку кожний з нас думав, що "за кордон" почався і скінчиться в Німеччині. Але склалось не так, як ми думали. Ми, українці, маємо ту звичку – вірити і мати Україну там, де ми є, незалежно від зовнішніх обставин. В дійсності, тут, в Німеччині жили ми, так би сказати, в своїй малій Україні, сповнені своїх бажань, організаційних замірів і ... своїх сварок.

Однак, як бачимо, наш "закордон" не скінчився на Німеччині. Ситуація вимагає дальшої еміграції і ми вже ось третій рік залишаємо поволі Німеччину, виїжджаючи до інших країн, де можна жити вільно на рівні з іншими.

Поки розглянемо життя в інших країнах, а особливо за океаном, про яке так багато пишуть у пресі і в особистих листах, запитаємо себе: що ми доброго зробили, чого навчилися за цей довгий час в Німеччині. Коли ми в цьому напрямку зробимо іспит совісти, то скажемо, – що дуже мало, а дехто забув навіть те, що до цього часу знав.

Безперечно, що частина нашого громадянства, а передусім молоді, здобула собі знання, фахи, світоглядии, добрі прикмети і характери, але таких людей, на жаль, є дуже мало.

Еміграція набирає щораз швидшого темпо і через деякий час прийдеться і нам кудись виїхати, тому звернім увагу і зацікавмося, як наші живуть і поводяться там де напевно вже довші прийдеться виїхати і нам.

Поскільки наша молодь знаходить собі місце переважно в Англії, то приходиться в першу чергу торкнутися цієї країни.

В Англії наші люди, після таборового, позбавленого всяких етикетних форм життя, опинилися в суспільстві, де ці форми грають величезну ролю. Цікаво буде для нас це, що вони відрізняються від інших народів тим, що їх важним, як щось зроблене. Англійці з гордістю підкреслюють, що вони перебуваючи в гарячих південних країнах, одягають до обіду фрак і білу накрохмалену сорочку. Найбільшим соромом англієць уважає виявити публично якісь свої почуття, що навпаки – дуже часто стрічається серед нас. Дальше англієць з найбільшою гордістю, з нерухомим обличчям може вислухати найстрашнішу вістку. Він може без довгих слів ударити противника боксерським кулаком в обличчя, але не буде верещати від лютости чи плакати.

Нам тяжко їх нераз зрозуміти. Ось, що пише одна інтелігентна дівчина:

"Працюю в одній великій панській родині. Навчилася я готувати на англійський смак, але ніяк не можу навчитись накривати стіл так, як вимагає англійська етикета. Цікаво, що господиня, яка працює куховаркою, їсть на сніданння одну-дві барабол і зварені в лушпині, але до цього додається окрема посуда, три серветки, дві тарілки, ножик, вилочки, Після сніданння однієї особи, доводиться мити біля двадцяти штук посуду.

Це саме стрічаємо в працівниць фабричних. Не дивлячись на те, що живуть вони в гуртожитках, напр., – наші дівчата купують собі що найкраще, найдорожче, тоді, як пересічна англійка не може собі на це позволити, дбаючи в першу чергу за полагоджування потрібніших потреб".

Правда, що це не зле, що наші дівчата і хлопці гарно убираються, ідуть за примірном тутешніх обставин, але чи здають вони собі справу, що цей гріш, який так тяжко зароблюють – це їх захист в тяжку годину життя.

Треба взяти під увагу те, що не на те ми в світі блукаємо, як новітні жиди, щоб завжди лишатися на тому самому поземі, але на те, щоб вчитись, сприймати все добре і примірне та переносити на свій національний грунт.

Це дуже важлива ділянка в вихованні нашої організованої молоді, і її керівництва організацій молоді повинні присвятити належну увагу.

Сумівець Ю.Андрушко

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ "СЖ"

Звертаємося з проханням до всіх осередків СУМ-у, на яких тяжить заборгованість за бюлетень "Сумівське Життя", сплатити борг до 1 травня ц.р.

Осередкам, які не сплатять боргу до даного речинця, буде здержана дальша висилка бюлетня.

Адміністрація.

/Закінчення зі ст.8/

проте можу собі нею дуже багато допомагати. Я вірю сильно, що це сталося за допомогою Найсвятішого Серця Ісусового і Пречистої Діви Марії, в котрих я цього благав.

Тому, виконуючи даний обіт, подаю цей факт до загального відому і закликаю всіх людей, а передусім нашу молодь, щоб в усіх своїх болях, горю чи терпінні з повною вірою зверталась до нашого Спасителя і Його Найсвятішої Матері, а вони напевно допоможуть і вирятують з усіх найтяжчих небезпек. Нехай все і всюди буде прославлене Серце Ісуса і Марії - наших Небесних Опікунів і Лікарів у всіх болях душевних і тілесних.

Слава Ісусу Христу!

І.Миколишин.

З життя осередків СУМу

ЗЕЕДОРФ.

Осередок знаходиться в еміграційному центрі до Австралії і Бразилії.

Стан членства - 39 осіб.

Працю осередка перешкоджав брак домівки. Колись він мав гарну домівку, але місцевий ДПАКС забрав це приміщення для своєї цілі. Помимо цих перешкод, осередок спромігся відсвяткувати Шевченківські свята та відзначи ти 10-ту річницю проголошення самостійности Карп. України.

При осередку засновано школу українознавства, але на жаль, сумівці мало нею цікавляться. Існують два гуртки-хоровий і аматорський. Останній з них є мало діяльний, з причини браку аматорів.

Останньо багато членів СУМу виїхало до інших країн, що відбилось негативно на праці осередка.

ДЕЛЬМЕНГОРСТ.

Загальний стан осередка 39 осіб. Тут дуже рідко відбуваються сходини а в березні їх взагалі не було.

Існує українознавча школа. Учасників 15 осіб.

МАЄРВІК.

Загальний стан 39 членів. 11 сумівців учиться в місцевій школі і різних курсах в таборі.

Лише 13 членів сплатило членські внески.

В березні відбулися три рази сходини.

ОРРЕЛЬ.

Стан членова 38 осіб.

Завважується брак охоти зі сторони жіночої молоді до праці в СУМі. Натомість юна-

АНТИБОЛЬШЕВИЦЬКА ДЕМОНСТРАЦІЯ в Бравншвайґу.

Дня 30 квітня ц.р. заходами Міжнародного Ініціятивного Комітету відбулись у таборі "Розаліскасерве" в Бравншвайґу великі маніфестаційні протестні збори емігрантів поневолених большевизмом народів. В підготовці зборів взяли участь білоруси, литовці, лотиші, естонці, українці, румуни і мадяри. Поляки і серби, помимо запрошень, не взяли участи. Про збори і пляновану демонстрацію МІКомітет в останніх годинах повідомив відповідні урядові чинники і німецьку місцеву пресу.

О год. 10 рано на площі табору, українські панотці Москалик і Стангрет відправили Панахиду по жертвам большевизму. З пастирськими проповідями виступили о.Москалик і прот.Карачківський.

Після панахиди відбулись збори, що їх відкрив делегат від білорусів короткою змістовною промовою, після чого промовляли представники від литовців, білорусів, румунів, мадярів і українців. Дальше зачитано текст резолюції, яку збори прийняли бурхливими оваціями.

Після, демонстранти рушили організованими колонами у місто. На чолі походу несено хрест і дві церковні хоругви. За ними гордо повівали національні прапори - білоруський і український. Близько 30 транспарентів в німецькій, англійській і національних мовах демонстрантів своїми гаслами збудужували зацікавленість німецького населення міста. Похід пройшов біля 5 Км. головними вулицями міста та зупинився перед залізничним двірцем. Тут представник від білорусів виголосив в німецькій мові коротку промову, в якій подякував владі, що не ставила спротиву демонстантам, та зачитав текст резолюції.

На тім демонстрацію закінчено.

Підчас походу, спеціяльна служба розкинула по місті кілька тисяч летючок.

Малий Фейлетон.

ВЕЛИКДЕНЬ "ПО ЛЮДСЬКОМУ".

Іван Тверезий, як і всі християни, хотів справить Великдень по-людському. Загендлював марок сорок грошей, за які купив 8 кільо муки, кільо цукру, кільо свинини, три десятки яєць та ще де-якого дрібязку.

До позного справлення Великодня "по людському" не було ще того, без чого і свято-не свято, а саме - самогону. Але і цьому лихові зарадив пан Іван. На десять марок купив малясу та дріжджів, домовився в самогонній "фірмі" за апарата. Розчинив брагу яка вдалася на славу, бо кожний, що проходив коло його штуби, затикав носа, спльовував й казав: "Ну, пан Тверезий на свята не буде без горілки". Але між ними були і такі, що ковтали слину та думали: "треба прийняти до відому".

У Великодну суботу самогонка капала. Пан Тверезий хвилюючись, ковтнув первака. На обличчі відбилась суміш огиди і разом з тим задоволення. Самогонка смерділа чортом, собокою, нафтою і ще чимсь невимовним, але була міцна.

"Ну й смердить... А може я ще не розкоштував" і пан Іван хильнув ще добрячу порцію.

Під кінець самогонного виробництва у нього порядно гуло в голові і язик заплітався, бо п. Тверезий, ще разів з п'ять робив експертизу своєї продукції.

Самогону вийшло аж вісім літрів.

Коли п. Тверезий переносив пляшки з самогонкою зачепився за якийсь патик і впав, бо ноги вже не працювали як слід, але на щастя розбив тільки собі лоба, бо самогонка була ціла.

- Ти вже налигався і свят не діждавши...Он дивися, як лоба собі розсадив! - зустріла його дружина.

- А ти мовчи...бо гріх лаятись...сьогодні ж Великодна субота... А я не налигався, а тільки покоштував, яка вона є.

- Гріх?! А п'янствувать не гріх?

- Ат...нічого ти не розумієш... бо ти баба. А я ще повинен покоштувать, бо не розібрав чи вона добра, чи ні.

- Ти вже й так накоштувався, що й язиком не повернеш!

- Не сварися жінко, бо гріх. А я знаю, що у нас тепер будуть свята, як у людей.

- А вже ж, що так. Он, до заутрені треба піти, паски посвятить, а ти вже насмоктався!

- І до заутрені піду і паски посвячу, а ти нічого не розумієш.

У вечері пан Тверезий лежав як колода у ліжку і крізь сон бурмотів:

- Пийте, пане Брага, вона хоч трохи й припахає, але міцна, як рум, бо цукрова...

На другий день пані Твереза шарпала пана Івана і казала:

- Вставай п'янице та хоть похристосаємся та розговіємось.

- Пий, Василю... хоч трохи й смердить, зате міцна...- крізь сон бурмотів пан Іван.

- Та вставай, ти п'яку! Після будеш спати!

- Га, що? - схопився Іван, - самогонку побила?!

- Тобі все в голові самогонка! Не журися - ціла. Вставай розговлятися.

- Ага, розговлятися. Я зараз. Ой, та й голова ж болить... і пан Тверезий почав одягатись.

Після розговін ледве добрів до ліжка і знову завалився спать.

Був "четвертий день свят".

- Вставай, чоловіче добрий, годі піячить та спать. Треба грядки копати! - будила пана Івана дружина.

- А, це ти жінко! Ну, Христос воскрес! Будемо розговлятись!

- Схаменись, чоловіче, ти вже й так з самої суботи розговляєшся, а сьогодні вже середа. Вставай та йди грядки копать!

- Яка середа? Не мороч мені голови... Сьогодні перший день Великодня. Ой, голова тріщить!

- Нехай тріщить! Ще б не тріщала? Вісім літрів самогону за три дні сам висмоктав! Похмілятьcя вже нема чим, то може за роботу візьмешся!

- Невже нема самогонки? Де ж вона ділась? Що ж тепер робить? Я ж жінко хворий, з ліжка встати не можу... Хоч би трошки...

- Нема... всю висмоктав.

Отак "по людському" відсвяткував пан Тверезий Великдень.

Остап СУМНИЙ.

ооооооооооооооооооооооооооо

ки горнуться до СУМ-у.В школах і на курсах в таборі вчиться 21 член.

Осередок добре вив'язується з кольпортажі сумівської преси - "Соборник" - 70 прим. і "Сумівське Життя" - 30 примірників.

В місяці березні відбулись чотири рази сходини осередку.

ҐОДЕНАВ.

Осередок уже довший час не проявляє жадної діяльности. Вже приблизно пів року немає ніяких сходин. За такий стан є відповідальний Комітет осередка з головою на чолі.Цікаво,як на такі речі може дивитя спокійно член Крайового Комітету СУМ-у, що мешкає в цьому таборі.

БРАВНШВАЙҐ.

Від річних зборів пожвавилась діяльність СУМ-у. Сама, гарно прибрана домівка свідчить про вклад праці членів. Відчувається брак точного звітування.

Осередок повністю перебрав на себе обов'язки підготовки в цьому таборі до демонстрації,що відбулась дня 20 квітня в місті Бравншвайґу.

ГАЛЛЕНДОРФ.

Стан членства 82 особи. З цього 70 % активних членів.

12 членів вчаться в гімназії і Фахових курсах у Ганновері. В таборі на різних курсах і школах вчаться 33 члени СУМ-у. З 1 квітня відкрито курс загальної освіти, які відвідує 12 членів. Викладають педагоги місцевої школи.

Хоровий і балетний гуртки підготовляюся до концерту на Великодні свята.

Увесь осередок за винятком одиниць брав активну участь у підготовці і проведенні антибольшевицької демонстрації, яка відбулась у Бравншвайґу. В демонстрації цей осередок і осередок Бравншвайґ становили хребет цілого походу. На цю акцію осередок витратив понад 100 н.м.

Щодня о год.7 рано відбувається руханка.

Спортова секція відбула останньо кілька зустрічей і змагань з нашими й чужими спортовцями.

СУМ бере активну участь в акції ініціованій тижневиком " Неділею " відносно радіопередач українською мовою.

Стан осередка поповнився новими членами з розв'язаного українського табору "Петерсберг" в Ґослярі.

БІЛЬШЕ ГРОШЕЙ на "Голос Америки"

НЮ ЙОРК,6.4.- Бюджетна Комісія Палати Репрезентантів ухвалила підвищити кредит на радіовисильну " Голос Америки " о 3,9 мільйонів долярів, який виноситиме тепер 34 міл.

"Голос Америки"побільшує час авдицій з 33,5 годин до 36 годин тижнево і впроваджує в програму радіопередач авдиції в українській, арабській, турецькій , фінській, перській і єврейській мовах.

Департамент Стану обчисляє,що "Голос Америки слухай 8-10 міл. росіян, помимо цього, що авдиції ці заглушуються.

"ДЗЕННІК ПОЛЬСКІ І ДЗЕННІК ЖОЛНЕЖА" ч.83.

Куток розваг.

x x x

- А чому це ви, куме не курите? Ви ж раніш курили.

- Не можу.Серце болить.

- І як довго болить?

- Як тільки почав за свої гроші курити.

x x x

- Скільки років маєш хлопчику?

- Не знаю. Бо як я родився, мама мала 36 років, а тепер має 34.

x x x

- Вуйку, я вчора бачив такого великого осла як ви!

- Не бреши,хлопче!такого великого осла як я нема на світі!

СВЯТОЧНІ ПОБАЖАННЯ.

x З нагоди Світлого Дня Христового Воскресення, КО СУМ-у в Галлендорфі засилає свої найщиріші побажання Таборовій Раді, Управі табору, Всечеснішим Духовним Отцям обох наших Церков, Викладовцям, всім організаціям і установам та всім мешканцям табору. Христос Воскрес!

x З Воскресенням Христовим вітаємо був.голову нашого осередка п. Евгена Бачинського і бажаємо Йому багато успіхів. СУМ в Г-фі

"СУМІВСЬКЕ ЖИТТЯ"
двотижневик
Редагує Колегія.

СУМІВСЬКЕ ЖИТТЯ

ІНФОРМАЦІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ СУМІВЦЯ

Видає Комітет Осередка Спілки Української Молоді в Галлендорфі.

Ч. 7. Рік видання I. | 15 ТРАВНЯ 194 | Ціна 0'25 нм.

Виходить 2 рази в міс. | на правах рукопису.

ТРЕТІЙ КОНГРЕС СПІЛКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ.

В днях 30.4.- 1.5.ц.р. в таборі Пюртен II в Баварії відбувся третій Конгрес Спілки Української Молоді. В Конгресі взяло участь 80 осіб, з того 59 умандатованих делегатів. Крім трьох окупаційних смуг Німеччини були заступлені делегатами Крайові Комітети Австрії і Бельгії. Крайовий Комітет Англії надіслав 18 мандатів.

Конгрес відкрив промовою дотеперішній голова ЦК СУМ-у інж. Михайло Сердюк, після чого обрано Президію та заслухано усні й писемні привіти.

Дальше, обрано комісії - мандатну, статутарну, резолюційну і комісію матку, які негайно приступили до своєї праці.

За річну діяльність СУМ-у звітував голова ЦК СУМ-у інж. М.Сердюк. На підставі звіту теперішній стан організації такий: Американська смуга начисляє 28 осередків, які охоплюють 1687 членів, англійська зона - 19 осередків з 807 чл., Французька зона - 8 ос. з 50 чл. Англія - 56 ос. з 1796 чл., Бельгія - 21 ос. з 665 чл., Австрія - 8 ос. з 280 чл., Канада - 3 ос. з 82 чл. Загально начисляється сьогодні 5 Крайових Комітетів, 1 Організаційне Бюро і 5 зв'язкових пунктів. З Крайових Комітетів найкраще стоїть справа в Англії.

В праці поодиноких відділів великою перешкодою були незадовільні грошеві засоби. Однак, не дивлячись на те, відділи проробили роботу задовільно. Слабше стояла жіноча референтура з огляду на малий стан жіноцтва. Найбільше уваги присвячено вихованню юнацьких кадрів СУМ-у.

Після звіту голови ЦК СУМ-у звітував голова тов.Суду. Над обома звітами відкрилися жваві дискусії. Після дискусії звітував голова Контр.Комісії п. Калинник, який згодом вніс пропозицію уділення абсолюторії уступаючому Центральному Комітетові, що третій Конгрес прийняв бурхливими оплесками.

Дискусії над прийняттям зміни статуту забрали багато часу. Прийнявши деякі зміни, приступлено до прийняття бюджету на слідуючий рік.

Дальше, звітувала комісія матка, після чого приступлено до виборів центральних органів СУМ-у. В новий склад органів увійшли: голова проф.С.Вожаківський, заступники голови О.Калинник і М. Шкавритко, секретар І.Заяць, члени: мгр.М. Кушнір, інж.В.Ґерґель,

/Докінч.на ст.2/

З приводу III Конгресу СУМ-у

В так переломовий час, який переживає наша українська еміграція в Німеччині, відбувся III Конгрес Спілки Укр.Молоді в таборі Пюртен у Баварії. Вже сама ситуація усвідомляє нас, які важливі завдання лягали на III Конгрес СУМ-у до виконання. Розпорошеність нашої еміграції за останній рік відбилась негативно на наше суспільно- громадське життя. Те саме дається відчувати і в рядах СУМ-у. До того ж великою перешкодою в праці організації стали фінансові труднощі, які спричинила грошева реформа з 1948р. Негативно на всій праці СУМ-у відбився й той факт, що не всі члени ЦК СУМ-у, обрані II Конгресом, були зацікавлені справою організації та відповідали свойому призначенню.

Але, помимо такого критичного стану, наша ідейна сумівська молодь переборола усі труднощі та добилась великих успіхів у рості нашої Спілки. Зі звіту був.голови ЦКСУМ видно, яких великих успіхів добилась наша молодь на терені Бельгії і Англії, де за час від II-го до III-го Конгресу повстали Крайові Комітети та останньо на американській

А.Д.

КІЛЬКА ПИТАНЬ ВІДНОСНО СУМ-У.

-За революційну підготовку нашої молоді.

Сучасні обставини вимагають від нашого народу напруженої революційної підготовки. Цю вимогу обумовляють - трагічне положення, в якому він опинився і виходу з нього інших шляхів немає, та назріваючі нові міжнародні події, які раніше чи пізніше мусять привести до розвязки низки проблем, звязаних з долею поневолених народів. До цих подій наш народ, звичайно, мусить бути належно підготований, щоб зустріти їх одностайно, та не прогавити дуже рідкої нагоди здобути собі те, за що впродовж віків кривавиться він в затяжній нерівній боротьбі.

Сьогодні, основні маси нашого народу, знаючи вже з довголітньої практики життя, що приносять їм всякі чужі твори, переконані, що тільки в своїй власній державі вони можуть дістати те, що є їхньою турботою буденя і що це можна здобути лише безкомпромісовою боротьбою.

Це переконання вони (народні маси) маніфестують навіть в дуже тяжких умовах підсовєтської дійсности. Моральна і матеріяльна підтримка воюючій УПА, що помимо намагань з боку окупанта ліквідувати її, проводить боротьбу дальше, активний і пасивний спротив у всіх ділянках державного життя, починаючи зі звичайної роботи в колгоспах і на заводах, а кінчаючи всіма галузями науки, - це є доказ державної зрілости нашого народу. На підставі цих фактів, що ясно висвітлюють всю чіткість тих відосередніх тенденцій нашого народу, сьогодні ми можемо впевнено надіятись, що на випадок слушного моменту, українські народні маси в своїй основній силі виступлять не тільки проти большевизму, але й проти кожного агресора, якого аспірації сягали б на їхні природні права.

Українські народні маси вже пройшли відповідний етап революційної підготовки, вони еволюціонізувались. В тім не малу ролю відіграла сама практика колоніяльної політики наших ворогів. Але головним фактором-рушієм, який срямував думання українських народніх мас на правильний шлях, є й будуть його органі зовані революційні сили. Ці сили своїми скрайньо відосередніми тенденціями та практичною революційною дією зуміли з етнографічної маси малоросів чи русинів" створити модерну скристалізовану силу, якій на ім'я - Українська Нація."В огні перетворюється залізо у сталь у боротьбі нарід у націю" - так говорив великий наш Державний Муж і Революціонер покійний полк. Евген Коновалець,- одна з найбільших і найболючіших жертв, яку зложила Українська Національна Революція.

- тільки в огні боротьби, не зважаючи на колосальні жертви і болючі-болючі втрати можна було доконати такого великого діла. Без них не можна б сьогодні говорити про нас як про націю, без них ми ніколи не осягнемо нашого найвищого Ідеалу - своєї Самостійної Держави.

Доки наш народ не здобуде собі своєї вільної держави і цього здобутку не закріпить за собою, - не сміє його революційний рух перериватися; він мусить мати характер перманентности. На Рідніх Землях тяглість нашої революційної боротьби є забезпечена. Її змушений провадити наш народ, щоб зберегти своє біологічне існування як нації. Загроза винародовлення і фізичного нищення нашого народу на Рідніх Землях прибрала тепер усі свої реальні форми і її не оминути навіть "потульним" сприйманням, або, як каже термінологія наших протиреволюційних елементів -"не проливати даремно крови, а терпеливо вижидати слушного моменту". Додержуючись такого постуляту, ми не зможемо нічого собі забезпечити, крім повільної смерти, бо чи ми будемо ставитись активно чи пасивно до вимог нашої Національної Революції, - ціль ворога остається незмінна, а вона нам відома всім. Отож, протиставити намірам ворога активний спротив - є одиноким виходом з ситуації. Це розуміють основні маси нашого народу на Рідніх Землях і вони відповідно реагують на заміри ворога так, як їм

підказує їх життєвий інтерес.Збройна боротьба, яку провадить наш народ, має ще й ті позитиви,бо доказує цілому світові про можливість активізації спротиву в умовах большевицької окупації, чим підготовляє грунт до остаточного розвалу цього побудованого на силі кулака штучного політичного твору, що його ім'я - московська імперія. Дальше,збройна боротьба наша таки вплиsає на опінію Заходу, і хоч поволі, але такй формує її в нашу користь. Сама поява кількох сот бійців УПА в Німеччині зробила те,що про нас заговорив світ більше, як до цього було часу.

Революційна збройна збройна боротьба нашого народу прибрала сьогодні характер стабільности і її не припинити ворожій силі чи нашій опуртуністичній теорії.

Силою цього факту,на нашу еміграцію падають великі зобов'язання.Вона мусить вповні солідаризуватись з Краєм не тільки на словах,але й на ділі. Уся праця нашої еміграції мусить бути побудована так, щоб якнайбільше віддзеркалювала боротьбу свойого народу в Краю.Край і еміграція мусять творити одну нерозривну духову силу, бо це є одна з найбільших запорук нашої перемоги.

І тут,проблема виховання нашої молоді на еміграції стає у повній своїй висоті перед нами. Беручи під увагу всю серйозність нашої визвольної справи,виховання молоді мусить проходити в дусі революційної підготовки,бо так підказує логіка життя.

Підготовляючи молодь до грядучих подій в такому дусі, ми забезпечуємо тяглість нашої боротьби і успішного його епілогу . Тому цьому питанню треба присвячувати максімум уваги.

Плекання пацифістичних ідей серед нашої молоді сьогодні, розходиться з вимогами, які диктує нам саме життя, коли перед нами стоїть питання - бути чи не бути. Ця акція є шкідлива і суперечить інтересам нашого воюючого за своє визволення народу. Однак, на жаль, такі тенденції мають ще подекуди місця серед нас. Єдиною організацією, яка стоїть на висоті оцих вимог є Спілка Української Молоді. Ця організація дійсно виховує новий тип українця, підприємчивої людини -державника, яка гідно уміла б не тільки репрезентувати чесне українське ім'я в світі, але й у відповідний момент була готова віддати Батьківщині всі свої услуги, включно до життя.Плекання революційного духа в молоді, тим більше молоді народу бездержавного, який бореться за своє самостійне державне життя, мусить бути основою нашої виховної праці.Порушення цього принципу,може негативно відбитись на процесі нашої боротьби.

Плекаючи серед нашої молоді революційні ідеї, СУМ додержується глибоко засад християнської моралі і прищиплює в серцях своїх молодих членів пошану і любов до церкви, яка являється головним двигуном і форматором моральних і духових чеснот людини-християнина.Недаром СУМ,в основу своєї праці кладе клич "Бог і Батьківщина". Ці два поняття,пов'язані між собою, є оцим живущим джерелом, звідки черпаємо ми морально-духових сил на боротьбу за краще завтра нашого народу, за прогресивне життя не тільки його,але й усього людства.

Кінець.

ВЕЛИКОДНІ СВЯТА
в Галлендорфі

Великодні свята як і що року, мешканці табору відсвяткували врочисто за старими нашими традиціями. Урочисті відправи відбулися в обох наших церквах, при масовій участі вірних.Багато наших людей прибувало до церков з приваток та околишніх мішаних таборів. За старинним звичаєм відбулося в обох церквах свячення пасок.

Побіч релігійного життя в ці дні, з громадського життя треба відмітити важниві його моменти. Підчас свят перепроваджено збірки в користь наших громадських організацій.

На другий день свят відбувся великий концерт українських народніх пісень у виконанні сумівського хору під керівництвом п.Ізидора Луковського. В міжчасі виступав сумівський балет під кер. п.В.Павлова.

На третій день свят хор дав концерт в білоруському таборі АБЦ у Ватенштедті, який увінчався рівною великим успіхом. о-ць

Сумівці!

Читайте й поширюйте бюлетень

"СУМІВСЬКЕ ЖИТТЯ"

ПОСВЯЧЕННЯ ПРАПОРУ СОЮЗУ УКРАЇНСЬКИХ ВЕТЕРАНІВ У ГАЛЛЕНДОРФІ.

В неділю дня 1 травня в таборі 25 у Галлендорфі відбулось урочисте посвячення прапору місцевої філії Союзу Українських Ветеранів. В церемонії посвячення взяли участь також сумівці і пластуни.

Ранонько ветерани вивісили на машт Український Національний Прапор.

Після Богослужень у церквах, настоятель місцевої УАПЦ протоієрей Юрій Татомир відправив на площі табору молебінь і доконав посвячення прапору.

Після акту посвячення прот. Ю. Татомир звернувся до вірних з пастирською проповіддю. Відповідну промову виголосив гість з Бравншвайгу член СУВ-у п. Стасюк.

Дальше, відбулаєь дефіляда СУВ-у, СУМ-у і Пласту перед головою філії сотн. д-р.Ф. Мелешком і запрошеними на свято представниками.

По дефіляді ветерани влаштували бесіду, що пройшла в гарній товариській атмосфері.

З життя осередків СУМ-у.

ЕРРЕЛЬ.

При кінці квітня ц.р. осередок начисляв 39 членів. За місяць квітень відбулись три рази сходини членів осередка. За цей час комітет осередка мав три засідання. Осередок відбуває що неділі і свята спільну молитву біля могили, яку висипали сумівці.

На перший день Великодніх свят влаштовано гагілки, в яких взяла участь сумівська орхестра. Цього самого дня силами СУМ-у поставлено виставу п.з. "У штабі УПА". Дохід з вистави призначено на покриття коштів делегата осередка на III Конгрес СУМ-у.

Другого дня свят улаштовано гагілки, а вечером УПВ і СУМ спільно влаштували "вечір сміху".

Підчас свят переведено збірку на Фонд видавничої діяльности. Членські вкладки осередок оплатив вповні.

Спортова ділянка розвинена. Обрано спортового референта та впорядковано спортову площу.

Розвивається Юнацтво СУМ-у. Що тижня відбуваються сходини юначок і юнаків на яких проробляються лекції з українознавства.

ЗЕЕДОРФ.

Осередок начисляє 37 членів. В квітні виїхало на дальшу еміграцію двох членів.

Осередок немає своєї власної домівки і тимчасово використовує приміщення таборової школи. В квітні відбулося: звичайних сходин членів - 4, засідань комітету - 3.

Пляновано провести маніфестаційні протестні збори і демонстрацію проти большевицького переслідування і терору на рідніх землях, які однак не відбулись з причин заборони зі сторони місцевого ДПАКС-у.

Існують курси українознавства, на які ходить більша частина сумівців. Курси відбуваються один раз у тиждень під керівництвом директора народньої школи п.В. Ільчука.

Працюють гуртки - хоровий і драматичний. Хоровий гурток бере участь в Богослуженнях, драматичний гурток останньо не проявляє діяльности з причин вибуття аматорів.

Існує бібліотека, в якій однак є мало книжок, бо осередок дарує книжки виїжджаючим сумівцям.

Осередок кульпорту є в таборі "Час", "Українець", "Християнський Голос", "Сумівське Життя", "Соборник", "Сурма" і "Лис Микита". Кольпортером є сумівка Марія Василик.

Члени СУМ-у є одночасно членами ІМКА/ІВКА і СХС.

Осередок веде підготовку до відзначення роковин смерти Головного Отамана Симона Петлюри та полк. Евгена Коновальця.

ГАЙДЕНАВ.

Посвячення сумівського прапору.

І ще одна важна дата в житті та розвитку організації Спілки Української Молоді на чужині. В дні 8 травня відбулось торжественне посвячення сумівського прапору осередку СУМу в таборі Гайденав на британській зоні Німеччини. Далеко від рідної землі, серед сірих бараків на таборовій площі відбувся врочистий акт, що свідчить про те, що наша молодеча орга-

нізація росте, розвивається та запопадливо готується до завдань, які в недалекому майбутньому має виконати.

Травневий день. Заповідається гарна погода і радіють сумівці, що свято пройде так, як ми собі бажали б. Плян детальний у проведенні свята виготовлений. Ранком о год. 8-ій піднятя національного прапора. На площу маршевою колоною входять два осередки: таборовий та гімназійний. Сюди прибула теж гімназія та народня школа. За кілька хвилин залопотів національний прапор високо на щоглі. Всі учасники співають ранню молитву, а звуки її несуться далеко, аж до Творця Всесильного.

"...Люд у кайданах, край уруїні, навіть молитись ворог не дасть...."-бреніла пісня-молитва. Після цього різка команда сумівця-упіста Богдана, привіт і розхід по організаціях. Сьогодні всі сумівці йдуть на Богослуження.

О год. 15-ій збірка обох осередків СУМу. Якщо погода відповідна всі мають явитися в одностроях. Час скоро минає. Площу заздалегідь приготовлено. Майоріє й лопотить прапор на щоглі, шумлять берізки на площі. Приближається означена година.

З таборової церкви йде похід з хоругвами на площу. Твердим кроком прямує сумівський відділ із усміхненими обличчями. В усіх святочний врочистий настрій. Прибуває велика кількість таборян, щоб бути свідками цього важливого акту. Починається молебінь, який відправляє о. Могучий, місцевий настоятель УАПЦ. Коло вівтаря стоїть три пари хресних родичів і держуть в руках прапор. Коротка проповідь о. Могучого із закликом до молоді, щоб цей прапор принесли на рідну землю і Богові там подякували за те, що поміг вдержати його в молодих руках. Молебен з черги відправляє о. Притуляк, парох греко-католицької церкви, благословить та освячує прапор. В глибоко змістовній проповіді віддає цей прапор під опіку Господа. "Бог і Батьківщина" - це наш клич. Всі сили для нього. Ваш шлях важкий, але під прапором Христа переможете, як колись під ним побідив Константин.

Посвячений прапор хресні родичі передають Голові Ц.К.СУМ-у проф. Вожаківському, який своєю присутністю підніс врочистий настрій. Він передає прапор голові осередку СУМ-у п. Кейсові. З його уст лунають слова присяги і прапор переходить у власність осередку СУМ-у. Церковні достойники знімають церковні ризи, а хоругви відносять до церкви.

На трибуну виходить Голова ЦК СУМ-у проф. Вожаківський. Грімко лунають слова промови і їх ловлять всі присутні. Настрій присутніх ще більше підноситься, коли з трибуни, з уст промовця виливаються образи ще недавнього минулого, що його зустрінула організація СУМ на рідних землях. Хоч як безпощадно нищив ворог людей, що несли Ідеї СУМ-у та нищить їх ще й до сьогодні закривавленими в невинній крови руками, то Ідеї не вирве з душі народу. Навіть жертви жахливого нечуваного в світі голоду в 1933 р. не принесли катам в 20 століття бажаного успіху. Чистий, несплямлений прапор організ. СУМ-у освячений кров'ю найкращих синів України держить молодь міцно в своїх руках. Цей прапор - це символ боротьби, яку провадить український нарід, а з ним усі поневолені народи проти антихриста. Це дзвін на тривогу для всіх волелюбних народів перед наступом диявола. Українська молоде, ще вище піднімай свій прапор, ще міцніш держи його в своїх руках. Героїчна УПА кривавиться на рідних землях у завзятій боротьбі віч-на-віч з ворогом. Сотні тисяч засланих, арештованих, розстріляних за цей Ідеал, який написаний на нашому прапорі, але на їх місце стають нові й нові борці, що серця їх виповнені любов'ю до Бога і Батьківщини. Всі під цей прапор, ніхто не сміє стати осторонь. Ми переможемо, бо з нами Бог, а ми з Богом.

Слова падали до душ слухачів. Представники поодиноких організацій вбивали цвяхи в символічну доску. Зворушена публика розходилась до сірих помешкань. Рівким кроком прямував осередок СУМ-у до своєї домівки. До вечора лопотів на вітрі національний прапор. Вечером улаштував СУМ "Товариський Вечір" для молоді табору. Глибоко в память запали учасники цю світлу хвилину з життя організації СУМ-у.

Учасник.

найближчого друга Ялового. Хвильовий рішучим тоном через телефон домагався від ҐПУ і ЦК партії звільнити його.

13 травня 1933 р. письменник закликав до себе ще незаарештованих друзів. Під час сніданку, ніби мав читати їм свій новий твір. Пішов до свойого кабінету в веселому настрої по рукопис, але вже не повернувся – замість його голосу, друзі почули постріл.

В "Арабесках" Хвильовий написав: "І коли я умру, й на могилі ви положите пучок чеберцю, знайте: я воскресну". Вороги постарались так походити, що й могилу його закидали. Знищили всі його окремі видання і всі ті журнали та взагалі часописи, в яких були друковані твори Хвильового, чи були будь-які про нього згадки. Але земля українська не перестане родити черебець. Колись пучки його посиплються могилу поета і пам'ять про нього вічно житиме в українському народі.

"БРАУНШВАЙҐЕР ЦАЙТУНҐ"

про міжнародню демонстрацію в Бравншвайґу.

Цей часопис містить у своєму числі з дня 23 квітня репортаж-замітку про демонстрацію емігрантів поневолених народів п. з. "Емігранти днмонструють".

Він пише:

"Тисяча естонців, литовців, латвійців, румунів, серба-хорватів, чехів, білорусів, українців і мадярів Антибольшнвицького Бльоку Народів (АБН) демонстрували в середу по обіді в Бравншвайґу проти большевицької тиранії в їхніх родинних країнах. "Свобода для Міндсенті і Степінача", "Хай живе вільна Румунія", "Ми віримо в Бога" видніли написи на несених транспарентах".

Дальше повідомляє цей часопис про Службу Божу і маніфестаційні протестні збори в таборі "Розаліс-Касерне", після яких демонстранти чвірками рушили в місто несучи на чолі синьо-жовтий державний прапор України і біло-червоно-білий прапор Білорусі.

Дальше, цитує він слова з резолюції і промови білоруського представника, помилково називаючи його "українським професором".

На закінчення часопис повідомляє, що в демонстрації взяли участь емігранти з міста і околиці Бравншвайґу.

ПАПА НА УКРАЇНСЬКИХ Студентів

На просьбу Апостольського Візитатора для українців у Західній Европі, Преосвященного Івана Бучка, Святий Отець Папа Пій XII призначив на цей рік для українських студентів, що студіюють у французьких високих школах, 1 000 000 франків підмоги.

Треба тямити, що Святий Отець дає також високі допомоги на українську студіюючу молодь в Італії, Німеччині, Австрії і Еспанії та давав через кілька літ значну допомогу на інтернованих вояків в Рим іні. /Укр. Роб./

ДРУГИЙ КРАЙОВИЙ З'ЇЗД СУМу БЕЛЬГІЇ

Дня 3 квітня ц.р. в місті Льєжі мав місце ІІ-й Крайовий З'їзд СУМу в Бельгії. У з'їзді взяло участь 42 делегати від 21 осередку, що охоплюють загально 754 членів.

СУМ у Бельгії має тепер 6 хорів, 4 балетні гуртки, 3 драматичні гуртки і 5 бібліотек. Цього року СУМ улаштував два свята, а саме: "Свято Весни", яке відбулося в Льєжі та свято Хмельниччини. СУМ взяв також активну участь в Першому Конгресі Українців в Бельгії. Нав'язано контакт з бельгійськими організаціями, за допомогою яких, зорганізовано сумівський вишкільний табір у Ст. Рох.

Зорганізовано 12 відбиванкових дружин, 5 футбольних, 3 шахові гуртки, 1 гурток акробатів і 1 гурток руханки. Відбулось ряд змагань з чужинецькими спортовими організаціями. Жіночий відділ зорганізував медичні курси.

Справлення помилок. В Ст. "М. Хвильовий" р. 31 з гори пропущено:" Не можна сказати, щоб він перебував у такому стані, який би вів до смерти [illegible]

"СУМІВСЬКЕ ЖИТТЯ"
двотижневик
Редагує Колегія.
Адреса: ДП Камп 25 Галлендорф/Брауншвайґ, Брит. зоне.

Сумівське життя

ІНФОРМАЦІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ СУМІВЦІВ
Видає Комітет Осередка Спілки Української Молоді з Галлендорфі

Ч. 8. Рік видання I.
Виходить два рази в міс.

31 травня 1949

Ціна 0'35 нм.
на правах рукопису

Б.М. Ст-ах

ДВІ ПОСТАТІ – ОДНА ІДЕЯ.

"В українську державність ми віримо, українську державність ми ісповідуємо".
Симон Петлюра

"Прийде час, коли не словами будемо з'ясовувати суть невмирущої стрілецької ідеї!"
Евген Коновалець.

Симон Петлюра родився 1879 р. на Полтавщині в родині українця-пролетаря. Вже в юних літах життя свого визначається в процесі українського національного відродження, як талановитий ініціятор. Жертвенна скромність і служба своєму народові були провідним гаслом для його. Він росте і в парі з тим приходить до голосу, якого українські народні маси готові були кожної хвилини боронити.

Перша чверть XX-го століття – це український ренесанс з овочем революції тюрми народів.

Постать Симона Петлюри росте в очах українського народу, як бойовий прапор. Працюючи як журналіст і публіцист, стає тим самим співтворцем українського політичного ренесансу, який і носить печать його імени і духа.

Український народ перебував тоді в епосі, яку просякали динамічні відосередні гасла – революція і абсолютний розвал імперії Романових. До стабілізації і формування такої концепції, як єдино реальної прислужився в найкращій мірі Симон Петлюра. Здобуття незалежности України, бачив він, як конечну передумову повноти всебічного духового й матеріяльного розвитку нації. Він наповняється безприкладною любовю до рідного народу, кличе не хитатись всупереч безвихідності обставин, всупереч некон'юнктури.

З розгорненням у своїй повноті збройно-революційної боротьби українського народу за свою незалежність, в центрі уваги стала саме постать Симона Петлюри. Він є організатором тої боротьби і її ідеологом. На протязі короткого часу, вимоги хвилини історичного значення опромінили його ореолом легендарного всенародного Вождя, який знає єдину мету. Українське військо і ввесь український народ прозвали Головного Отамана батьком. Симон Петлюра – це національний провідник й герой, який свої кроки зв'язував нерозривно з світлими моментами української національної традиції княжих і козацьких часів.

Петлюра вийшов з революційних низів, вибився на перше місце і став їх виразником.

Хаос в тодішньому укр. політичному житті, спричинив те, що відчувався брак відповідно підготованої провідної верстви, яка зуміла б раціонально повести і відповідати за збройно-революційну боротьбу українського народу. Дальше відчувалась відсутність стратегії й тактики революції, які відповідали б потребам і вимогам народу, які врахували б і містили у собі все, чого бажав український народ, що в сумарному висліді дали б систему-концепцію визволення України на національних традиціях і вимогам духа часу.

На тлі вищесказаних подій і настроїв думок і переконань виразно повстає потреба "сильної руки" – і це є законом кожної революції. З само-

зрозумілою річчю, що така невидима сила – керма революційної стратегії і тактики мусить унапрямлювати хід подій з першого свойого кроку.

Зостановімся, чи в нас не було противно.

Чи ж не відомо, що в українському революційному зриві, який диктатом логіки речей мусів бути звернений проти Росії, як тюрми народів, в наших політичних кругах проявилась тенденція спрямувати колесо революції на проросійські рейки. Переконувалось здорові народні [illegible] про потребу спільної акції і дії з російським народом з метою визволитись в першій мірі від економічного й соціяльного гнету поміщиків. Не вказувалось на Москву, а на поміщиків в першу міру...

І саме, Симон Петлюра став на площині за розбудову революційних відосередніх тенденцій. Він зриває зі залежністю від Москви. Він змагає до того, щоб [illegible] сформувати нашу революцію проти московського духа. Наше завдання, – говорив Головний Отаман, – розбити цю імперію. Симон Петлюра своєю відданістю і приреченістю українській визвольній ідеї пориває за собою українське вояцтво. Вояцтво [illegible] десяткував тиф, яке було [illegible] знеможене [illegible] Батько – Головний Отаман. Поєднавши ідею і чин, він бачив і другим вказував шлях – на Київ...

Під ударами переважаючих ворожих сил, збройна боротьба українського народу за свої національні права на деякий час припинилась, щоб прийняти інші форми та переключитись на підпільно-революційні рейки. І хоч, Головний Отаман Симон Петлюра фізично не перебував і не вів дальше боротьби на рідних землях, його міт і дух жеврів у народніх масах. Він став національним героєм.

Симон Петлюра живе на чужині від 1924 року, як політичний еміґрант у Парижі. Тут, не перестає він діяти, не залишає нагоди, щоби не використати її для добра нашої визвольної справи. Відновлення і продовжування початого діла і доведення його до успішного завершення, було досмертним дороговказом Головного Отамана.

Хоч і вигнанець, без багатотисячної армії – залишився С. Петлюра до останньої хвилини свого життя бойовим прапором України. Український народ ждав його і вірив, що час розплати з ворогом гряде, що під проводом Головного Отамана він очистить кров'ю окуплену рідну землю від зайдів-окупантів різних красок.

А тимчасом, відвічний ворог наш – Москва з піною на устах намагалась оплюгавити і скомпромітувати ім'я того, хто вів народні маси, хто очолював визвольно-революційну боротьбу українського народу, хто окрилив її своєю незламною вірою і завзяттям. Так і колись слово "мазепинець" було гордою назвою кожного українця-патріота, так тепер ймення "петлюрівець" стало почесною назвою українців самостійників-державників. Тому Москва не припиняє своїх диявольських намагань знищити Симона Петлюру, знищити його фізично, викорінити сліди його в нетрях українського народу. Мільйони тих, які вибрали собі ту саму мету, що Симон Петлюра, заповнювали совєтські концтабори і тюрми. Безіменні легіони лягли в нерівній боротьбі, бо глибока віра С. Петлюри була їхньою вірою.

Пекольний штаб ГПУ працював. За поміччю сатрапів типу Тореза паде від куль на вулиці Парижу дня 25 травня 1926 року голова української держави і головний командувач військ УНР Симон Петлюра. Московський агент Шварцбарт доконав завзятих прагнень большевицької Москви. І хоч вбивцю – інструмент нового російського імперіялізму втіленого у большевизм – арештовано та віддано на лаву підсудних, але куплений навіки французький комуніст Торез обертає вістря проти Симона Петлюри, як ідеолога антижидівських погромів і тим самим хоче звести [illegible] Україну до погромницьких акцій між українським народом і жидівською меншиною.

Тими аргументами вбивцю Шварцбарта виправдано. Невинна кров мільйонів українців, ні свіжа кров Симона Петлюри не находить співчуття з боку зганґренованих особів західного світу. А Шварцбарт вийшов з салі підсудних як месник за кривди, нібито заподіяні жидам. Москва осягнула свою ціль. Головного Отамана не стало між живими. Але його дух живе. Живуть його заслуги і променують

серед українського моря. Цей міт про Симона Петлюру буде вічний як вічні його заслуги перед Україною.

Ождавалося, що з втратою Головного Отамана перестане битись живчик української революційної боротьби, та ні! Після смерти Симона Петлюри на арену українського політичного життя, як головна постать, висувається тісний співробітник Головного Отамана полк. Евген Коновалець. Від наймолодших літ невтомний організатор українських збройних частин, як єдиної запоруки повної свободи українського народу.

Евген Коновалець родився 1891 р. Будучи студентом правничого факультету у Львові, активізувався вже в студентському житті. Як член націонал-демократичної партії, світив усюди здисциплінованістю і карністю. Це позначається і на тому, що в рядах тоїж партії здобуває Евген Коновалець політичне виховання – основуючий стрижень, який послужив йому, як маятник до трагічного кінця.

Сталеві прикмети характеру і активна участь у політичному секторі дореволюційного часу відлитнували маркантні риси на політичному профілі Евгена Коновальця. Що Евген Коновалець був націоналістом-революціонером, того ніхто не заперечував і не заперечує. Навпаки, в противних політичних таборів підкреслювано, що Евген Коновалець – це не тільки націоналіст першої води, а основоположник українського націоналізму в його організованій політично-революційній формі.

Хай не буде це дань сучасній добі, коли схарактеризуємо Е. Коновальця, як індивідуальність і політичного мужа іменем націоналіста-революціонера-демократа. Уважно читаючи політично-програмові постанови I-го Конгресу Українських Націоналістів, дається це недвозначно відчути. Евген Коновалець був за демократією, за демократичний устрій, але й в парі з тим за правопорядок, за сильну владу. Національну чи військову диктатуру вважав лише за перехідний – кризовий час нації, і то диктатуру обмежену і часом і законом. Другий етап – це активна участь Е. Коновальця у визвольній боротьбі як військовика. Вже 1914 року як 24-літній юнак вступає в ряди Українських Січових Стрільців. В перших місяцях його перебування в рядах УСС-ів, позначується талантом командира і військового тактика.

В тому самому році попадає він у російський полон. Революційний зрив застає його військовополоненим у місті Царицині. Літом 1917 року прямує і залишається в серці України – Києві. Тут молодий командир прикладає всі свої сили в реорганізації й організації українських військових частин. Складна політична ситуація вимагала від його не тільки здібностей і знань військових справ, але, в їхнєму політика-дипломата, здібного передбачувати завтрішні події.

В часі революції ім'я Е. Коновальця починається набувало популярність.

В часи політично-державної кризи 1920 р. Евген Коновалець, як націоналіст-революціонер, служив виключно українській державі. Він охороняє Центральну Раду в педагогічному музеї перед провокаторськими виступами большевиків. Він готовий служити гетьманській державі, якщо гетьман буде заступати лише інтереси українського народу. Він підпорядковується Гол. Отаманові С. Петлюрі в часі повстання Директорії коли українська суверенність була захитана. Бо він вояк, революціонер і націоналіст. Для нього байдуже було, хто буде на чолі Української Держави та якої форми вона буде; принципове питання стояло для нього критерієм, як для кожного націоналіста – УССД.

Наступили мрячні своєю безперспективністю дні 1919 р. Е. Коновалець. Посередньо організує на С.У.З. Військову Організацію Січових Стрільців. Організація була підпільна з повстанськими загонами і революційними методами боротьби.

На З.У.З. організує в цьому часі Українську Військову Організацію /УВО/.

Головним завданням короткої мети обох організацій було – організувати збройну боротьбу в нових формах. Політичний аспект відсувався на другорядне місце. В цьому була й основна помилка революційного табору на чолі з полк. Е. Коновальцем.

Вже в стадії організації В.О.С.С., ЧЕКА викриває деякі її клітини і ліквідує верхівку,

ця сама доля стрінула й УВО на З.У.З.під польською займанщиною.

Евген Коновалець працює над підготовкою І-о Конгресу українських націоналістів, який і відбувається в лютому 1939 року.Конгрес одноодушно винагороджує плідну працю Е.Коновальця, та дає йому пост - відповідальність Голови Проводу Укр.Націоналістів. Повстає всеукраїнська політична одиниця - Організація Українських Націоналістів/ ОУН/. Як відданий член - провідник кладе натиск на внутрішні українські революційні сили,але в парі не залишає монтування міжнародніх зв'язків. Висилає ряд представників ОУН до різних столиць свободолюбивих народів світу.

На Рідніх Землях організувалась сітка ОУН - росли, вишколювались кадри боєвиків-революціонерів. Український народ раз за разом дає пізнати своїм окупантам, що вони сидять на бочці пороху, що вони сидять на вулкані української національної революції.

Особа нашого Провідника стала в реєстрі тих яких треба було негайно зліквідувати.

Подібним способом,як Симон Петлюра, паде Е. Коновалець з руки московського агента в Роттердамі дня 23 травня 1938 р.Московсько-большевицький імперіялізм, вбачаючи в особі Е. Коновальця смертельного ворога, вбиває його,намагаючись послабити силу української національної революції.

В одинадцяту річницю смерти сл.пам.полк.Евгена Коновальця тримаємо гордо прапор Української Національної Революції. Виховані в лавах ОУН українські націоналісти-революціонери ідуть, хоч тернистим,але прямим шляхом до світлої мети.

Черговий удар,що його завдала Москва українському народові, був важкий, але кров на роттердамському бульварі прозріла, наче блискавка, українську дійсність. В тій великій ясності, яку збудив Вождь, навіть сліпі побачили, що визначений ним шлях визвольно-революційної боротьби єдиний веде в ясне Велике Майбутнє. Б.М.Ст-ах.

Р Е З О Л Ю Ц І Я
ІІІ-го КОНГРЕСУ СУМ-у

Делегати ІІІ-го Конгресу Спілки Української Молоді, заслухавши звіт з діяльности СУМ-у та провівши над ним основну дискусію, стверджують:

1. Духовий зв'язок СУМ-у з воюючою Україною впродовж дотеперішньої діяльности ніколи не був порушений - навпаки, події на Рідних Землях завжди стимулювали і нормували працю Спілки Української Молоді на чужині.

2. СУМ є єдиною масовою загально-національною організацією, яка постановила своїм завданням підготувати українську молодь до боротьби за наш національний ідеал:Українську Самостійну Соборну Державу.

3. Закликають ту частину української Молоді, яка з будьяких причин стоїть ще поза СУМом, щоб включитись в організовані лави сумівської молоді і тим самим скріпила загальний фронт українського народу в боротьбі за Українську Самостійну Соборну Державу.

4. СУМ і надалі буде високо держати прапор безкомпромісової боротьби за національне обличчя української молоді та її високу моральну вартість на чужині.

5. Зважаючи на новий стан в житті СУМ-у в зв'язку з виїздом української молоді з теренів Німеччини й Австрії до інших країн, Делегати ІІІ-го Конгресу вважають,що основною проблемою,яка стоїть перед новообраним Центральним Комітетом, є: а).охопити організаційною сіткою СУМ-у країни, в яких перебуває українська еміграція;

б).підготовити й відкомандирувати міцніші одиниці СУМ-у для організації сітки Спілки Української Молоді на теренах нового поселення;

в).опрацювання методів і форм виховної роботи для української молоді різних фахових груп в змінених умовах життя для поодиноких країв;

г).плянова підготовка потрібних матеріялів щоденної праці в сумівських клітинах.

6. Підставою координації і успішного плянування праці в системі Спілки Української Молоді є тісний організаційний зв'язок.З ува

/Докінч.на ст. 5./

ги на це, III-ій Конгрес закликає Краєві Комітети до втримання оперативного й тісного зв'язку з Центральним Комітетом СУМ-у незалежно від місця його майбутнього осідку.

7. Найуспішнішим засобом зв'язку, взаємної інформації та ділового пов'язання поодиноких клітин СУМ-у є сумівська преса. Маючи це на увазі, III-ій Конгрес зобов'язує Центральний Комітет розбудувати сумівську пресу і видавництво.

8. Передумовою успішного виконання завдань, що стоять перед СУМ-ом, є фінансова спроможність. Тому III-ій Конгрес:

а).закликає членів СУМ-у до точного виконання своїх фінансових зобов'язань та далекойдучої жертвенности;

б).зобов'язує Центральний і Краєві Комітети до розгортання найширшої ініціятиви в напрямі придбання потрібних фондів.

9. III-ій Конгрес накладає обов'язок на Центральний і Краєві Комітети нав'язувати найтісніші зв'язки з чужонаціональними організаціями молоді в цілі популяризації української визвольної справи та обміну досвідом в організаційній роботі.

10. III-ій Конгрес свідомий того, що завдання, які стоять перед Спілкою Укр.Молоді та її Центральним Комітетом, будуть здійснені тільки при всебічній підтримці її низових клітин. Тому взиває все членство СУМ-у до дисципліни й відданости ідеї, яку плекає Спілка Укр. Молоді на чужині.

Резолюційна Комісія

Ю.Андрушко..

В РІЧНИЦЮ СМЕРТИ ІВАНА ФРАНКА.

Після смерти Тараса Шевченка, ніхто з українців не здобув собі такої популярности й імени на всіх просторах української землі і ширшого розголошення між чужими, як Іван Франко.

Іван Франко був людиною, якого цікавило все: політика і поезія, філософія і публіцистика, новелістика і літературна критика, драма і етнографія, комедія і соціологія, переклади чужинецької літератури і редагування часописів. Все це було полем його творчої праці і глибоких наукових дослідів. Він знаходив велику приємність в читанні давніх рукописів, занурювався в старо- українські апокрифи, вслухувався в гомін українських народніх пісень, поринав у глибінь народніх приказок і разом з тим намічав пильно людські типи і характери, що їх виводив у своїх повістях.

Як син селянина, що був вихований, як він сам казав - "твердим мужицьким хлібом", пережив немало горя. Він бачив тверде, незавидне життя українських народніх низів і тому все своє життя присвятив боротьбі за поліпшення долі українського робітника і селянина. Для того він вибрав собі шлях каменяра та лупав довгі літа скалу безідейности, кував серця і сумління свого громадянства, хотів вивести свій народ в обітовану землю, показував йому правдивий шлях і на тому шляху упав.

Іван Франко брав активну участь у суспільно-політичному житті, розбуджував у серцях суспільности думки, закликав та вказував нові шляхи для української майбутности.

Працюючи на полі журналістики, знайомить українську суспільність з Заходом перекладаючи на українську мову твори визначніших західних письменників. Вміщуючи свої праці в різних европейських виданнях, інформує весь культурний світ про життя українського народу. Відданий всеціло українській справі, вважає працю святим життєвим обов'язком і від нього ніколи не відставав.

На своєму ювілейному святі літературної діяльности, коли дякував за слова признання з боку громадянства, сказав:

"Муляр муруючи стіну, кладе в неї не тільки самі гранітні ква-

/ Продовж. на ст. 6./

В ЛАВАХ МОЛОДІ МУСЯТЬ ВИСОКО СТОЯТИ МОРАЛЬНІ ЧЕСНОТИ, БРАТЕРСЬКА ДРУЖБА І ОРГАНІЗОВАНІСТЬ, ТОМУ СУМ, ВЕДУЧИ БЕЗПОЩАДНУ БОРОТЬБУ З АМОРАЛЬНІСТЮ, ПРОЯВАМИ НЕЗДОРОВИХ СИМПТОМІВ В МОЛОДЕЧОМУ СЕРЕДОВИЩІ, БОРЕТЬСЯ ЗА ВИСОКІ ЯКОСТІ І ЧИСТОТУ ДУШІ СВОЇХ ЧЛЕНІВ, З ТИМ, ЩО СЛОВО "СУМІВЕЦЬ" СТАЛО ГОРДІСТЮ НЕ ТІЛЬКИ СПІЛКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ, А Й УСЬОГО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА.

З ПРОГРАМИ
СПІЛКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ.

дри, але, як випаде, то і труск і обломки і додає до них "цементу". Так само в тому, що я зробив, може – знайдеться деякий твердий камінь, але певно найбільше буде того труску і цементу".

Громадську справу мав він передусім "на оті, але й не відставав від літературної праці, – писав повісті, оповідання, поеми, вірші. Перекладав дуже багато іноземної літератури та давав свої праці до польських, російських, німецьких та ін. видавництв.

Нахил до писання, спершу оповідань і малих віршів пробуджується в нього, коли ще був у шкільній лавці, де він будучи сільською "забитою дитиною", здобуває собі перше місце серед учнів та велику пошану вчителів. Віршем починає писати вже в нищих клясах гімназії. Перші поетичні спроби поміщає в часописі "Друг", що його видавав студентський "Академический гурток". Та на цьому він не обмежується. Приїжджає до Львова, і тут розкривається йому широке поле для різноманітної праці а передусім для наукових дослідів. Сюди приїжджає він із зшитками готових до видання праць як: поезії, оповідання, драми, переклади св. Письма, "Нібелюнгів", творів Гомера, Софокля. Швидко здобуває собі симпатію серед студентства, стає членом "Академического кружка" в якому якраз були гарячі суперечки на національно-політичні теми.

Вплив на тодішнє національне відродження, мали листи Михайло Драгоманова, який перебував тоді закордоном.

Докори М. Драгоманова відбиваються на українській студентській молоді, яка, як писав Драгоманів, лишилася під культурним та науковим поглядом позаду тодішнього культурного та наукового європейського руху. "Молодь наша, – казав Драгоманів, – лінива в думанні і бракує її етичних засад.

І, якраз, листи Драгоманова були тим поштовхом, тою причиною, що праця серед нашого студентства пожвавилась. Ожвилось літературне життя. "Академический гурток" почав живіше працювати, видаючи в живій народній мові свій орган "Друг". Це мало великий вплив і на Івана Франка. Він працює наполегливо, даючи щораз нові матеріяли до опублікування в цьому часописі.

Події, що відбулись дальше у своїх наслідках були причиною не одної гіркої хвилини в житті поета.

В році 1887 виарештовують цілу редакцію "Друга", всіх співробітників та конфіскують багато цінних матерялів.

Івана Франка ув'язнюють на 8 місяців. Але він не падає духом а працює дальше.

Орган "Друг" перемінено на "Дзвін" а потім на "Молот". Після ліквідації і цих двох органів, І. Франко починає видавати "Дрібну бібліотеку" та працює по польських видавництвах.

/ Докінчення буде. /

Читайте й поширюйте бюлетень "СУМІВСЬКЕ ЖИТТЯ"

ГАЛЛЕНДОРФ ВІДЗНАЧАЄ РОКОВИНИ СМЕРТИ СЛ. П. С. ПЕТЛЮРИ І Е. КОНОВАЛЬЦЯ.

За домовленістю між Управою табору і діючими на терені табору організаціями, рішено в дні 25 травня святочно відзначити роковини трагічної смерти двох Велетнів Українського Народу – Головного Отамана Симона Петлюри та Голови Проводу ОУН полк. Е. Коновальця.

Рано, перемаршувала табором колона СУМ-у і на таборовій площі під звуки національного гімну піднесла до половини щогли на знак жалоби національний прапор.

О 10 год. ранку в місцевій українській православній церкві була відправлена панахида, в вечером о год. 8,30 відправлено панахиду в українській католицькій церкві.

Після панахиди в приміщенні таборового театру відбулася врочиста академія. Реферат про життя і діяльність Симона Петлюри і Евгена Коновальця виголосив письменник др. Ф. Мелешко. Сумівський мішаний хор під кер. І. Луковського відспівав дві пісні "Козака несуть" та "Ой, та зажурились стрільці січовії". З деклямаціями виступали сумівки, пластуни та учні школи. Найкраще випала збірна деклямація "Три силуети" Ілля Партизана, яку вдало виконали учні – М. Бура, О. Харитон і Ю. Криволап.

Останньою точкою програми був виступ Капелі Бандуристів ім. Леонтовича, яка має тепер свій осідок у Галлендорфі. Під акомпанімент бандур

капеля з успіхом проспівала "Пісню про Нечая", "Пісню про Байду" та марш "Нумо,браття,до зброї".

Академію закінчено відспіванням національного гимну.

Слід зазначити, що громадянство табору активно взяло участь в святі. Підчас академії саля була вщерть переповнена мешканцями табору та нашими громадянами з околиці. С-ць.

НОВІ КЕРІВНІ ОРГАНИ СУМ-у в Бельгії.

Як повідомляли ми в попередньому числі нашого бюлетня, дня 3 квітня ц.р. відбувся Крайовий З'їзд СУМ-у Бельгії.

На цьому з'їзді обрано нові керівні органи організації, до яких ввійшли: голова - інж. Г.Цимбала, заступник - О.Коваль, секретарі - С.Марченко і В.Попович. Голова Контрольної Комісії - Р.Гарасимович, голова тов.суду - Ю.Шухевич.

ЗАСУДИЛИ КОМАНДИРА У П А.

Польська преса повідомила, що військовий Окружний Суд у Штетіні засудив команданта одного з відділів УПА на кару смерти. Засуджений на страту командир Зборовський з своїм відділом оперував в Тернопільській окрузі.

ПРО УКРАЇНСЬКІ АВДИЦІЇ "ГОЛОСУ АМЕРИКИ" і Б Б С.

"Дзеннік Польскі і Дзеннік Жолнєжа" польський часопис, що виходить в Лондоні повідомляє за пресовою агенцією Юнітед Прес з дня 14 квітня, що перебуваючий на еміграції "український уряд" оголосив комунікат, в якому ствероджується, що кілька тисяч українських емігрантів в західній Німеччині звернулись з проханням до дирекцій радіовисилень "Голос Америки" і ББС,щоб вони ввели в програму радіопередач авдиції в українській мові.

На підставі повідомлення цієї агенції часопис ствердже, що українці підкреслюють потребу вірної інформації 45 мілійонів українців, що живуть за залізною заслоною.

В Штокгольмі зорганізовано Українську Політичну Кореспонденцію.

Українське Бюро у Штокгольмі почав видавати Інформаційний Бюлетень Української Політичної Кореспонденції.

Українським Бюром у Швеції керує український журналіст редактор Богдан Кентржинський.

/За тижн."Неділя"/

Міжнаціональне Свято Молоді.

В окрузі Батенштед повстав Міжнаціональний Комітет Молоді,якого завданням є нав'язати співпрацю молоді поневолених народів на культурному відтинку. В склад цього комітету входять представники від білорусів, мадярів, лотишів, литовців і українців.

Можна сподіватись, що румуни також прилучаться до співпраці.Поляки ще не з'ясували свойого становища.

З ініціятиви цього комітету дня 5 червня ц.р. в українському таборі в Галлендорфі відбудеться міжнаціональна зустріч молоді поневолених народів.

Порядок дня свята:

1).Служби Божі.

2).Промови представників молоді від поодиноких національних груп.

3).Дефіляда молодечих організацій перед членами комітету і запрошеними громадськими і політичними діячми національних груп.

4).Відкриття міжнаціональної виставки мистецтва.

5).Спортові гри і забави.

6).Концерт даний силами національних груп.

7).Загальна забава для молоді.

Міжнац.Комітет Молоді

ДО НАШИХ БОРЖНИКІВ.

Звертаємося ще раз до наших боржників з горячим проханням, щоб негайно вирівнали борг за одержані попередньо числа нашого бюлетня.Пригадуємо,що несвоєчасне сплачування залеглостей перешкоджує нам в нашій праці.

Адміністрація.

Кожний думай,що на тобі
Мільйонів стан стоїть,
Що за долю мільйонів
Дати мусиш ти о твіт.

Іван Франко

Малий фейлетон

ПРИЧИНИ І НАСЛІДКИ

Пан Шпилька та пан Ґудзик були великими приятелями, не дивлячись на те, що мали різні політичні переконання. Шпилька більш орієнтувався на Час а Ґудзик на Українські Вісті. Часто бували між ними дискусії, але до гострих, а від цього й ворожнечі у них не доходило.

Так було аж до того часу, поки вони обидва не гомтювали на весіллі в п. Черевика.

Це весілля сталось початком ворожнечі не на життя а на смерть поміж п. Шпилькою та п. Ґудзиком.

Справа була така:

Пан Шпилька мав досить веселу, молоду та ще й вродливу жінку Ірцю. Не один раз бувало, коли пан Ґудзик заходив на розмови до п. Шпилькі, пані Ірця жартома підморгувала до нього. Пан Ґудзик будучи підтоптаним паничем, сприймав це, як залицяння та уявляв собі, як він колись, при слушному часі обійме, притисне та поцілує паню Ірцю.

Такий слушний час якраз припав на весіллі у п. Черевика. Слушний тому, що п. Ґудзик порядно випив самогону, який надав йому відваги та випадково зустрів п. Ірцю в коридорі бараку. Він не довго думаючи, виконав усе те, що уявляв собі в своїх мріях, і обняв і притиснув, і навіть поцілував у самі привабливі губки. Пані Ірця не суперечила. В цей урочистий момент рвнули двері, відкрились і...на порозі з'явилась грізна постать п. Шпильки. Щаслива пара не встигла навіть припинити поцілунка і пан Шпилька бачив усе. Розлючений муж кинувся до п. Ґудзика і вже підняв руку, щоб заліпити йому доброго ляпаса, але в цей час на порозі з'явились інші гості, що з зацікавленням, не розуміючи в чому справа, дивились на цю подію. Пан Шпилька в один мент обміркував невигідність свойого становища, опустив руку і лагідно звернувся до Ірці: "Ірцю, ходімо до хати, там тебе дожидають". Цікаві гості не завваживши нічого незвичайного, повернулись до хати, а пан Шпилька зробив люте обличчя, кинув до п. Ґудзика: "Ну, з тобою я ще порахуюсь!" - шарпнув п. Ірцю за руку і потяг до хати.

Так почалась війна поміж бувшими приятелями.

Методи боротьби були такі: п. Шпилька, зустрівши когось з таборян, запитував: "Ви знаєте отого Ґудзика? Та це ж справжній москаль, а до того ще й комуніст. Ви не чули, як він розпинається за соціялізм?

А пан Ґудзик всіх своїх знакомих інформував: "Та оцей Шпилька - самий запеклий фашист, він за диктатуру!

Так продовжувалось до загальних зборів, коли п. Шпилька попросив слова і виголосив: "Шановні панове! Чи відомо вам, що поміж нами криються большевицькі шпигуни, які хочуть розвалити наші табори та шпигують за нами на користь совєтів. Один з них мені відомий, це є, вибачте на слові, п. Ґудзик!"

Вираз здивовання пройшов по обличчях присутніх.

Пан Ґудзик пополотнів, схопився і закричав: "Прошу слова!"

- Цей пан, що тільки що зробив на мою адресу такі ганебні закиди, є ні більш, ні менш, як фашистівський посіпака. Він за Гітлера був перекладачем і мордував авслендерів. Він і тепер хоче диктатури! Його завданням очернювати чесних українців!"

Після того, знов виступав п. Шпилька, і... полились брехні. Один на другого виливав помиї, аж поки в салі не загукали: "Доволі, буде!", а голова зборів не заборонив їм змагатись.

На цьому не скінчилось.

Скоро в "Часі" з'явився допис, що на вечірки розносив п. Ґудзика, а в "Укр. Вістях" - в пух і прах розносили п. Шпильку.

Фінал: п. Шпилька та п. Ґудзик при слідуючій зустрічі, поковиряли собі пики, а поліція ув'язнила обох по 3 доби в бункері, а таборовий суд засудив на примусові роботи в таборі по 2 тижні. Так закінчився політ. конфлікт між обома політиками.

Остап СУМНИЙ.

oooooooooooooooooooooooooo

"СУМІВСЬКЕ ЖИТТЯ"
Двотижневик
Редагує Колегія
Адреса: ДП Камп ч.25 /30б/ Галлендорф ібер Брауншвайґ, Бріт. зоне

СУМІВСЬКЕ ЖИТТЯ

ІНФОРМАЦІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ СУМІВЦЯ

Видає Комітет Осередка Спілки Української Молоді в Галлендорфі

Ч.9. Рік видання I. Виходить два рази в міс.

15 ЧЕРВНЯ 1949.

Ціна 0'30 н.м. на правах рукопису.

МІЖНАЦІОНАЛЬНА ЗУСТРІЧ МОЛОДІ

В неділю дня 5 червня в українському таборі в Галлендорфі відбулась давно плянована зустріч молоді емігрантів поневолених народів Бравншвайзької округи. Для проведення підготовчої праці до зустрічі був створений Міжнаціональний Комітет Молоді, в склад якого ввійшли по одному представнику від національних груп - білорусів, литовців, латвійців, мадярів, румунів і українців.

Свято розпочалось піднесенням українського національного прапору та Богослуженнями в обох церквах табору.

О год. 11-ій рано розпочалась офіційна частина свята. На трибуну прикрашену національними прапорами поневолених народів і зеленню входять члени Міжнац.Комітету Молоді і запрошені гості.. Осередки СУМ-у з Галлендорфу і Бравншвайгу та місцевий курінь Пласту маршують організованими колонами і занимають місце напроти трибуни в фрмі чотирокутника. Велике число мешканців табору і околичних таборів прибуло на місце свята .

Свято відкриває короткою але палкою промовою голова МКМолоді, представник від білорусів п. Сенько. В своїй промові він підкреслює значіння співпраці поневолених народів, а особливо молоді та закликає політичну еміграцію до ще більшого поглиблення співпраці.

З черги промовляють - від старшого українського громадянства і від місцевої філії СУВ-у письменник др. Фотій Мелешко та від молоді - член Крайового Комітету СУМ-у п. Теодор Олещук.

Після промов відбулась дефіляда, в якій взяли участь СУМ з Галлендорфу і Бравншвайгу та місцевий пластовий курінь. Рівно проходять формації української молоді перед трибуною та з піснями відходять до домівки СУМ-у, де влаштовано спеціяльно на цей день міжнаціональну виставку мистецтва та народніх виробів. За ними спішать усі присутні.

Виставку відкриває Крайовий Орг.Реф.СУМ-у п. Олещук Т. та протинає ножицями протягнену стрічку, що хоронить вхід до приміщення виставки. У виставці взяли участь, на жаль, лише українці, румуни і лотиші. Виставка хоч скромна, але експонати були дібрані зі смаком і притягали увагу гостей.

Дальше відбулись спортові змагання, що їх попередили вільноручні вправи українських дівчат під кер. пані Филипович. Вправи були виконані дуже добре, що свідчили бурхливі оплески. Після відбулись спортові змагання, переривані

Письмо Шотляндської Ліги до ген.Клея в справі розбивання мюнхенської демонстрації

Генерал Л.Клей
Гол.Ком.Ам.Ок.Збр.Сил
11.травня 1949

Пане!

З доручення Ради нашої Ліги,що складається з членів, що мають багато років особистого досвіду країн, народів і умовин у Східній та Центральній Европі і великий авторитет у европейських справах сов.Росії, я бажаю висловити глибокий жаль зприводу акції переведеної американськими військами у Мюнхені, 10 квітня, що розігнали з допомогою танків,слізного газу й іншої зброї спокійні збори (мітінг)10000 переміщених осіб на Кенігсплящі.

Дальше,за нашою власною інформацією,між американськими військами були люди, що є, очевидно , комуністичними симпатиками і які були особисто брутальні в свому відношенні до демонстрантів і які забрали хрест,порвали прапори й били прапороносців рушницями й багнетами.

В цьому самому часі, або приблизно в цьому самому, як нас інформують,у Відні, похід комуністичних жінок протестуючих проти пляну Маршала, американських "воєнних злочинців" і т.д. був дозволений і перейшов західній сектор без перешкод.

Докінч.на слід. ст.

часто дощем. Вислід змагань подамо на іншому місці нашого часопису.

Вечером, в театральній залі табору відбувся концерт, влаштований спільно білорусами й українцями. З української сторони виступали - мішаний сумівський хор під кер. п. Луковського, Капеля Бандуристів ім. Леонтовича та балет під кер. п. Павлова. Українські дівчата під кер. п. Филипович з успіхом виконали ряд гагілок.

Білоруси виступали з народніми піснями й танками.

Після концерту голова Міжнац. Ком. Молоді п. Сенько вручив пропамятні дипльоми першунам у спортових змаганнях.

Свято закінчено спільною забавою, яка закінчалась пізно в ночі.

/Докінч. зі ст. 1./

Наша Ліґа є одинокою організацією, яка від серпня 1939 р. без страху і без компромісу противилась кожній примирливій позиції припідобатись Росії, якої так само не можна задобрити, як не можна задобрити тигра. Вона правильно передбачувала кожний рух, що його робила Росія після Тегерану, Ялти і Потсдаму і після кожного компромісу, в якому вона постійно здобувала все основне і не втрачала нічого. Вона, від початку, пізнала те, що цивілізований світ змушений є тепер пізнати, а саме, що совєтська Росія не має іншої мети, як панування над світом, і щоби цьому успішно опротивитись, західні держави мусітимуть забезпечити собі допомогу народів поневолених держав, які готові йти під проводом Заходу, для повалення совєтського ярма. Тому треба жаліти, що зібрання мирних втікачів, які все потратили і яких родичів щоденно висилають на смерть до російських невільничих таборів, було потрактоване, як вороже для культурних держав, коли вони протестували проти сили, яка виставляла себе і виставляє ворогом усього, що означає гуманність і справедливість. Ми потребуватимемо їхньої прихильности і ця акція проти якої ми твердо протестуємо, мала на меті створити ненависть проти Заходу, яка досі не існувала. З пошаною

Голова Шотляндської Ліґи Европ. Свободи.

Ю. Андрушко.

В РІЧНИЦЮ СМЕРТИ ІВАНА ФРАНКА

Але і тут не пощастило. 1880 р. арештують І. Франка вдруге.

В цей якраз період появляється його поема "Вічний революціонер", оповідання "На дні", "Бовдур" і ін. Як тільки вийшов він з тюрми, починає видавати місячник "Світ", де містить між ін. початок великої своєї повісти "Борислав сміється". Незабаром на конкурсі у Львові одержує він нагороду за повість "Захар Беркут". В 1885-86 р. перебуває двічі в Києві, там одружується, нав'язує контакт з тамошніми українцями, що було причиною його дальшого ув'язнення.

Вийшовши з цієї тюрми, не перестає працювати. Разом з Павликом організує радикальну партію, в якій беруть активну участь між ін. Драгоманів, Волод. Охримович, Вячеслав Будзиновський та інші. Вони видають український радикальний часопис "Народ", що об'єднує коло себе багато прихильників.

Року 1892 виїжджає до Відня і тут за наукову студію над повістю "Варлаам і Йосафат" одержує ступінь доктора фільософії. За реабілітаційний виклад на тему "Наймичка" Т. Шевченка, іменують його доцентом університету, але з певних політичних мотивів тодішне міністерство не затверджує його.

З тої пори І. Франко посвячується літературно-науковій праці, видає місячник "Життя і Слово", дальше "Літературно-Науковий Вісник". Належав рівно ж до найвидатніших співпрацівників "Записок Наукового Т-ва ім. Шевченка".

Його літературні і наукові праці створили йому велику славу европейського письменника, доказом цього є факт, що різні закордонні наукові товариства іменували його своїм членом.

Писав І. Франко дуже багато. Силу оригінального творчого таланту виявив він в ряді оповідань та повістей, намічуючи впродовж свого життя різні типи й характери, вірні образи тих, що "в поті чола" працюють на життя селян та міського робітництва, що в наслідок темноти, невідрадних економічних умовин та безпорадности стають предметом наживи та визиску різних суспільних паразитів.

До найвизначніших його оповідань належать: "Ріпник", "На роботі", "Навернений грішник", "Лесь Зелепуха" та "Боа констріктор", що здобули собі широке розголошення як

Продовження на ст. 3.

/Прод. зі ст. 2-ої/

"бориславські" оповідання.

Як поет, належить Іван Франко до найвизначніших в українській літературі: кращі його поеми: "Смерть Каїна", "Мойсей", " Мій ізмарагд", "З вершин і низин", "Семпертіро", "Зівяле листя" і багато інших.

Умів також знизитись до дитячих сердець, до дитячої психіки. Тому його "Лис Микита", "Пригоди Дон Кіхота" і ін. залишаються назавжди перлинами в українській дитячій літературі.

Найкращою збіркою його ліричних поезій є "Зівяле листя", в якому поет виводить постать людини слабої волі, яку сила кохання кладе в могилу.

Крім поезій, оповідань та повістей, писав Франко також драматичні твори, як: "Украдене щастя", "Учитель", "Сон князя Святослава" і інші, та збагатив українську літературу перекладами творів Софокля, Байрона, Гете, Гайне, Золя і інших письменників.

Тяжкі обставини його життя, тюрми, переслідування не дозволили йому дальше працювати і він наслідком важкої хвороби передчасно зійшов у могилу 28 травня 1916 року.

Перестало бити серце великого поета-революціонера, але його праця, його твори, які він кував на камінистому шляху вічно житимуть серед нас. Вони будуть вічним дороговказом для українського народу на шляху до національного його визволення.

Кінець.

Читайте й поширюйте

-

бюлетень

"СУМІВСЬКЕ ЖИТТЯ"

ПОСТРІЛ В ПОВІТРЯ

Передімною лежить "посланіє" з совєтського "раю" "до українців-радянських громадян, які тимчасово перебувають у західніх зонах окупації Німеччини та Австрії".

Починається воно, як звичайно, "славною перемогою" "Великої Вітчизни" над німецько-фашистськими загарбниками". Далі, лизнувши в чобіт "батька й учителя" "великого" Сталіна, розводить про трудове піднесення та надхнення обідраного і голодного українського народу, що потом і кров'ю свою відбудовує зруйновану самим "батьком народів" більшовицьку Україну. За цим іде перечислення різних стахановців та їх фіктивних досягнень, а мимоходом не забули вщипнути своїх колишніх союзників з Заходу Европи та за океаном, мовляв, у нас так, а у них, он як. Тут згадано карткову систему, грошеву реформу, матеріяльне та культурне піднесення у себе та загрозу економічної кризи в капіталістичних державах. Приводжу дослівно: "Український народ назавжди позбувся безробіття (один працює за трьох - прим. авт.), злиднів, голоду, не забезпеченої старости (ці всі блага мають-три, замість одного, - автор) й потреби шукати щастя й шматка хліба далеко від "батьківщини" й родини (у нас, хоч би й хотів та не втечеш). Тут є і про "воз'єднання" українських земель, а з поміж рядків проєлязає мрія "воз'єднати" в більшовицькому ярмі цілий світ. Повідомляється, що з урядами "сателітів" Польщі, Чехо-словаччини, Болгарії, Румунії практично розв'язано питання про повернення на "батьківщину" десятків і сотень тисяч українців та, що уряд УРСР вживає всіх заходів (знаємо ці заходи), щоб всі українці, які прагнуть (і не прагнуть) повернутись на "батьківщину", змогли б здійснити це своє бажання. Дивно, що для повернення бажаючих на "батьківщину" треба було укласти офіційне погодження з "сателітами", коли ця справа розв'язується цілком простіше. Треба лише такому бажаючому заявити про своє бажання, як воно негайно здійсниться, доказом того є те, що це знамените "посланіє", про яке я тут пишу, - розповсюджують самі урядові кола зах. окупаційних смуг. Ці свої заходи большевики називають "завершенням історичного процесу - збирання всіх трудящих українців на своїй рідній землі". Тут, очевидно мається на увазі історичний процес часів "блаженної пам'яті" катів України Петра, Катерини та інших воз'єднувачів. Далі подаю дослівно: "Десятки тисяч людей повернулись до своїх сіл і міст, цілуючи рідну землю, зрошуючи її сльозами щастя" (щастя?-авт.). Що цілували землю, то цьому ми віримо, бо це є найдорожчим для українця над свою рідну землю? А що зрошували її сльозами "щастя", то це звичайна брехня.

Закінч. на ст. 4-ій.

/Прод. зі ст. 3-ої/

бо вони могли зрошувати свою рідну, заплюгавлену, зганьблену москрвським чоботом землю, лише слізами розпуки та відчаю. Далі йде заклик: "Пора й вам додому, громадяне Радянської України, що опинились за її межами!" Ми, українці, що опинились за межами батьківщини не хочемо повертатись, щоб знов не стати громадянами радянської України. Ді йсно пора вигнать ганебного ката, що 30 років поневолює Україну і повернутись на свої рідні, вільні землі.

Не будемо повторювать, яке "счасливе" та "радісне" життя московські большевики утворили для "менших братів" українців. Тут ви зустрінете, як високо цінитьcя праця трудящої людини і про нагороди орденами та медалями (про нагороди концтаборами в Сибірі, Колимі, Камчатці не згадують), про висування на керівні посади. Нагадують і про безплатне передання на віки поміщицьких земель селянам, а промисловості робітникам і т. д. і т. д. І плакать хочется і смішно від того, як нахабно можуть брехать "старші брати" з Москви. Можна прочитати в "посланії", як дбають большевики про "блудних синів" репатрійованих, що знаходять в большевицькому раю правдиве щастя.

Не забули в "посланії" згадать і про "фашистських посіпак німецько українських націоналістів", "зрадників" і "запроданців" (тут ціла серія лайок, що так люблять уживати московські большевики навіть на різних конференціях та засіданнях ОН і т. д.). Ці вороги московських загарбників не пускають "бідних людей" советської України, що "всіма силами прагнуть повернутись на "родіну" в пащу ненаситного "батька" Сталіна. Цьому нема чого дивуватись, бо всі небольшевики — є "фашисти".

Кінчається ця знаменита брехенька закликом до тих, хто "поневіряється" на чужині та про "страждання" яких вони (большевики) знають — щоб не слухали "підлих брехунів" (знов жмут лайок) а слухали лише советських брехень.

Підписали це "посланіє" "вожді українського народу" (кати) Гречуха та Коротченко.

"Шановні" підлабузники "батька" Сталіна, даремні ваші заходи. Ваші брехеньки відомі вже всьому культурному світові. Не витрачайте даремно красномовности, бо це буде тільки ні більш ні менш, як постріл у повітря.

Т-а.

ВИКИНУЛИ СКИТАЛЬЦІВ ЗІ САЛІ.

Українська канадійська преса гостро зареагувала на злочинне поступовання голови УНО в Кіркленд Лейк п. Орихівського, який з політичних мотивів в брутальний спосіб викинув скитальців зі сходин УНО.

Вістка ця підтверджується листами наших людей, які знаходяться на копальняних роботах в Кіркленді.

Вістку цю подаємо без змін за часописом "Будучність Нації" ч.9.:

"За провід організації відповідає голова, тому мусить бути і є з організацією УНО.

Підчас зїзду УНО в Кіркленд Лейк, Онт., котрому було також досить скитальців, один з прелегентів а це п. Орихівський, сказав докладно такі слова в сторону скитальців:

"Коли ви приїхали до Канади, то двері цеї галі були для вас отворені, так і тепер вони є отворені вийти".

На такі "гарні" слова "привітання" усі новоприбулі вийшли зі салі.

Тепер наше питання до п. Коссара:

Ви чули слово п. Орихівського. Як голова організації УНО, котрої то організації був зїзд, ви на ті слова не зареагували, значить, з ними погодилися. Скажіть всім публично, чи таке становище ваша організація займає до скитальців? Як так, то чому над скитальцями ніби розпинаєтеся, а з другої сторони так не по товариськи, не поджентельменськи поступаєте? Чи може відчуваєте, що ваше "панування" покінчилося й тому викидаєте їх поза двері? Скажіть! Ми раді б почути!

Гарно, немає що казати, ви "привітали" скитальців, своїх братів по крові й кості, на тому з'їзді. Вони певно того "привітання" ніколи не забудуть й коли може тепер через помилку до вашої галі, то певно вони вже другої такої помилки не зроблять. Будьте цього певні. А кільки на цьому стратить ваша партія, то про це вже навіть не говоримо, бо скитальці письменні люди, люблять читати газети, між собою переписуються, тож дадуть одні другим "заохоту" вступати в члени

/Закінч. на слід. ст./

вашої так "джентельменської" партії й на ню сипати тяжко запрацьовани ми долярами".

Відповіді з ОН на резолюції демонстрацій А Б Н.

Пресбюро АБН повідомляє, що до Голови АБН досі надійшли відповіді з приводу пересланих резолюцій з мюнхенської та інших демонстрацій від англійської, канадійської, чілійської та австралійської делегацій до ОН.

Крім того, шотляндська Ліга боротьби за Европейську Свободу надіслала широку заяву, разом із копією листа з протестом до ген. Клея у звязку з поведінкою американської військової поліції (МП) підчас мюнхенської демонстрації.

Текст цього листа Пресбюро уповноважене подати до відома.

(Сурма)

Брауншвайг вшановує пам'ять Симона Петлюри і полк. Є. Коновальця.

Дня 29 травня ц. р. український табор у Брауншвайгу святочно вшанував пам'ять Симона Петлюри і Евгена Коновальця.

Свято розпочалось піднесенням національного прапору до половини щогли, при участи СУВ-у СУМ-у і Пласту.

В церквах правились Богослуження.

О год. 11 рано відправлено панахиду на таборовій площі при символічній могилі. Панахиду відправив прот. Карачківський - настоятель УАПЦ.

Співав православний хор.

Слово до вірних сказав о. Мосхалик.

З ЖИТТЯ ОСЕРЕДКІВ СУМ'У

Академія в пам'ять Симона Петлюри і Евгена Коновальця в Зеедорфі.

Осередок СУМ-у в Зеедорфі святочно відзначив день трагічної смерти Гол. Отамана Симона Петлюри і полк. Евгена Коновальця. На академію запрошено представників інших національностей - лотишів, литовців, естонців, югославів і поляків.

Академію відкрито вступним словом о. Левицького та піснею "Ой Морозе Морозенку".

Реферат виголосив о. Ільчук, а пам'ять Вождів вшановано однохвилинною мовчанкою. Віддекламовано три декламації силами СУМ-у і школи. Сумівський мужеський хор відспівав п'ять стрілецьких пісень.

Відбулись також сумівські сходини, на яких голова СУМ-у п. Василик К. виголосив реферат на тему "Париж і Роттердам".

Сходини закінчено молитвою "Боже вислухай благання".

ж - Л - ж

Після панахиди відбувся похід СУМ-у на дистанцію 2-3 км.

О год. 7-ій веч. відбулась академія. Змістовний реферат виголосив проф. Юрченко з Ганноверу. Співав хор під керівництвом п. Бігуна. В академії взяла участь Капеля Бандуристів під керівництвом п. Гончаренка. Виголошено кілька декламацій.

Свято закінчено відспіванням національного гимну.

Великий вклад праці в підготовці свята дали др. Т. Мадригула і п. Яремко.

Вибори керівних органів СУМ-у в Галлендорфі.

Дня 9 травня ц. р. відбулись загальні збори осередка СУМ-у з метою перевиборів комітету осередка, наслідком уступлення дотеперішнього голови Олещука Т. і деяких референтів.

Збори відкрив голова осередка п. Олещук Т. та запропонував вибір Президії зборів. До Президії ввійшли - Максимчук С., Андрушко Ю. і Покидько С.

Після, слово забрав голова осередка та подав мотиви свойого уступлення з дотеперішнього становища в осередку.

Дальше заслухано звіт Контрольної Комісії, після чого відбулись жваві дискусії, та прийнято пропозицію голови Контр. Комісії про уділення абсолюторії уступаючим членам комітету.

До комітету обрано слідуючих осіб:

Михайло Палчан - голова, Степан Максимчук - заступник, Юрій Андрушко - культурно-освітній референт, Теодор Олещук - референт юнацтва.

Збори закінчено відспіванням національного гимну.

Осередок СУМ-у взяв [illegible] участь у підготовці й проведенні міжнаціональної зустрічі молоді, що відбулась дня 5 червня в українському таборі у Галлендорфі.

На днях частина членів осередка СУМ-у виїхала на радіотехнічні іспити, що відбуваються саме в Нойштадті.

ПРОФЕСОР ДОКТОР ДМИТРО ОСТАПОВИЧ БЕЛІНҐ.

28 травня ц.р. в місті Ґеттінґен в Університетській лікарні помер видатний вчений гідробіолог проф.д-р Дмитро Остапович Б е л і н ґ.

Невблагана смерть, яка сталася в наслідок важкої хвороби, вирвала з рядів вчених України ще одного з видатних її представників.

З походження не українець, проф.д-р Белінґ на протязі 42-річної педагогічної і наукової діяльности, багато зробив для розвитку української науки.

Сотні українських педагогів, десятки українських наукових працівників, завжди з вдячністю і пошаною будуть згадувати дороге ім'я свойого вчителя.

Проф.д-р Д.О. Белінґ народився 26 вересня 1882 року в Петербурзі. Університетську освіту одержав в м.Києві. По закунченню університету проф.д-р Д.О.Белінґ за особливі здібності був залишений при ньому на праці.

Природний дослідник, невтомний та ініціятивний, він скоро зайняв певне місце серед дослідників фавни України. Багато сил і праці він вложив у вивчення фавни.

Вивчення фавни річки Дніпра, його доплливів, заплавних водс ставків.

Будучи приват-доценом Д.О.Белінґ бере участь в організації Дніпровської Біологічної станції (1907 р.). Зібраний зоологічний матеріял, опрацьований ним, став за базу для досліків наукових праць, ці праці є цінним вкладом у вивченні фавни України. В 1922 р. проф. д-р Д.О.Белінґ стає директором і науковим керівником Дніпровської Біологічної Станції, яка входила до складу Всеукраїнської Академії Наук. Співробітники цієї станції були в своїй більшості учні Д.О.Белінґа. На базі цієї Біологічної Станції пізніше був створений Гідробіологічний Інститут.

В 1927 р. Д.О.Белінґ бере участ з українцем С.(прізвища не подаємо з зрозумілих мотивів - автор) в гідробіологічному з'їзді, що відбувся на відомій неапалітанській біологічній станції (Італія), а цьому з'їзді ці два науковці репрезентували гідробіологів України.

Остання світова війна кидає проф. Белінґа на еміграцію, як і багато науковців з України. Доля закидає його в університетське місто Геттінґен. Він втрачає частину родини, губить усе,- лише його жінка др.Адолаїда Белінґ і частина книжок залишається при ньому.

Важкі матеріяльні умови не припиняють його праці - працює в зоологічному музеї і викладає спеціяльний курс зооґеографії в Ґеттінґенському університеті.

Рівнобіжно робить заходи для організації гідробіологічної станції недалеко від Ґеттінґену. Мета була досягнута. Його призначують директором цієї станції, активну участь в організації її приймають аматори-студенти.

Автор 120-и наукових праць про фавну України, видатний знавець риб, бібліограф, учитель, батько і чоловік закінчив свій важкий шлях на 67-у році свого життя.

Його світла пам'ять переживе століття.

Проф.др. О. Д.

Останні вістки з терену.

Ґастролі українського театру "Ренесанс".

До нашого терену завітав останньо український театр " Ренесанс," що має свій осідок у Райне. Керівник театру п. Ярошевич є заслуженим артистом української сцени, працюючи на ній невтомно близько півсотні років. Театр об'єднує поважні артистичні сили.

Дня 10.6. театр з великим успіхом виставив оперету "Майська ніч".

В днях 11 і 12. 6. гостював в білоруському таборі у Ватенштедті, даючи "Майську ніч" і "Запорожець за Дунаєм".

Дня 13 червня виставив оперу "Катерина" а дня 14 червня оперу "Запорожець за Дунаєм"

В днях 15 і 16 червня він гостюватиме в українському таборі в Бравншвайгу.

oooooooooooooooooooooooooooooooo

"СУМІВСЬКЕ ЖИТТЯ"
двотижневик
Редагує Колегія

Адреса: ДП лягер 35 (20б)Галлендорф ібер Бравншвайґ,бріт.зона.

СУМІВСЬКЕ ЖИТТЯ

ІНФОРМАЦІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ СУМІВЦЯ

Видає Комітет Осередку Спілки Української Молоді в Галлендорфі.

Ч.10. Рік видання II. | 30 ЧЕРВНЯ 1949. | Ціна 0'20 нм.

Виходить два рази в міс. | на правах рукопису.

ЗБЕРЕЖІМО РІВНОВАГУ І НАШІ ЗДОБУТКИ.

Останні місяці в Німеччині відзначаються переселенчою горячкою і підготовкою до дальшої еміграції. Таборяни всякими можливими способами стараються якнайскорше виїхати з таборів ДП і осоружної Німеччини в інші країни, де їх чекають "фунти", "доляри", гарні помешкання і інші вигоди. Еміграційної горячки додала публікація Головної Кватири ІРО, про ліквідацію ІРО. І ця горячка виправдовується. По правді, в Німеччині нема жадної рації дальше сидіти, треба шукати праці та кращих умовин життя. Це добре, що ми хочемо якнайскорше звідси виїхати. Погано однак є те, що багато з нас, попавши в еміграційну горячку, забуває про свої обов'язки, що ми їх повинні виконувати до останнього нашого побуту тут, в Німеччині. Цей саме факт у великій мірі негативно впливає на життя СУМ-у. Чи справді вже не має сумівців і осередків, - виникне питання. Так воно не є, - бо ще багато членів не виїхало в заморські чи інші країни, деякі осередки ведуть і дальше свою роботу, але є й такі осередки, які обмежуються лише своїми льокальними справами. ЦК і Крайові Комітети СУМ-у дуже мало а часто і ненормально одержують звіти, а що вже про сплачування членських внесків, то справа стоїть катастрофальне. Фінансова криза руйнує діяльність наших вищих сумівських установ. Не виконуванням цих наших обов'язків, ми паралізуємо роботу ЦК СУМ-у, який знаходиться на терені Німеччини. Тому то цей обов'язок падає в першу чергу на нас, що знаходимось у Німеччині, і ми мусимо бути головною підпорою Центрального Комітету СУМ-у. Ми, в першу чергу, мусимо дати всі передумови для нормальної праці нашого сумівського центру, бо діяльність його не обмежується лише на Німеччині, а сягає далеко ширше, тимбільше, що сумівці в інших країнах не мають ще змоги його належно підтримувати.

Останні горячкові місяці перед дальшою еміграцією не сміють впливати на хід роботи в СУМ-і, в противному разі шкода й говорити про наш "патріотизм", "революційність" і т.д.

Незабуваймо, що праця кожного з нас є маленькою частинкою цієї великої боротьби, яку провадить наш народ і тому треба доложити всіх зусиль, щоб покидавши терени Німеччини, ми сумлінно виконали наш обов'язок.

т. ОЛЕЩУК.

ШКІДЛИВІ ПРОЯВИ

(До питання "Наші болі й болячки".)

Ми звикли вірити радше в те, що оплямовує людину, як у її позитивні сторінки. Це ствердження підкреслює український анекдот про оті "знаменні валізи". Зміст його в тому: "чи то він украв валізки, чи у нього вкрали, докладно не знаю, але...знаю, що справа торкається валізок."

Отже треба направду сказати, що великий наш прогріх, коли ми не стаємо в обороні тих людей, яких неправдиво очорнюють або плямують оті різні гонорливі й "тверезі" люди, що мають "великий практичний досвід у всіх справах". На "всезнайків" ми не бідні. А такі "всезнайки" пускають в рух найогидніші засоби й провокативні вигадки. Улюбленою вигадкою про східняків є те, що він енкаводист, політрук, большевик. Улюбленою вигадкою про західняків є, що він поляк, фашист, служив у "двійці" і т.д. У свій час такі провокації пускали большевицькі агенти в таборах ДП в Німеччині, та про це ясно й сказано у їхньому протоколі "М", який наша преса подавала до публічного відома. Знаходяться такі несвідомі люди й тут в Аргентині.

/Закінч. на стор.2./

/Прод.зі ст.1/

Ми не говоримо, що вони, оті шептуни і наклепники є енкаведівською агентурою, але у них ще живуть в голові "кордони Збруча", "козіївщина" та "миргородщина". Найбільш вразливе те, що переслідує єдину ціль спаплюмувати людину. Такі "всезнайки" й "мудрагелі" обов'язково вбачають, що коли українець є східняк, то він мусить бути енкаведистом і большевиком. Цікаво знати, а як же за дивляється ота "розумних батьків дитина" на своїх рідних, що силою долі залишилися тепер на рідних землях під большевицькою окупацією?

Чи й вони є большевики та енкаведисти?

Як бачимо, створюється парадокс, Ми, що можемо дійсно дещо правдиве розповісти масам про отих "мудрагелів", про їхне минуле, про "чистоту" їхньої "української" ідеології, - якраз найбільше мовчимо. Бо для нас - кожний українець, звідки б він не походив, є й буде правдивим українцем, коли він бореться за Українську Державу, за український народ, за нашу національну правду. Отже замість наклепувати та "політикувати" за столом з "пивом" й шептати на вухо нісенітниці -краще було би, коли б "мудрагелі" засукали рукави та взялися до громадської праці. Не має бо в громадській праці питання чи той або інший зо "старої" чи "нової" еміграції, як також не може бути в тій справі якихось особистих, вигаданих порахунків, чи внутрішніх антипатій. У громадській праці всі рівні, всі однакові, всі потрібні. Бо йдеться про виховання свідомого українця в боротьбі зо сатаною, а не про плекання загумінковости, груповости, кастовосости, "односельчанства", клік та інших явищ, що розбивають нашу єдність.

Дамазія ОТМАР

"Укр.Слово"Аргентина.

Б.М. Ст-ах.

"ПАМ'ЯТАЙ ПРО ВЕЛИКІ ДНІ НАШИХ ЗМАГАНЬ!"

Політичний акт 30-го червня 1941 р. це - поновний зрив українських народних мас за здобуття і закріплення Української Самостійної Соборної Держави. Поновний зрив, а це тому, що мимо потрясень і трагедії 1920 років український народ не зістав позбавлений хотіння і волі жити і вільно почуватись у своїй хаті, та бути власником - господарем кров'ю окупленої землі.

Державний акт 30-го червня 1941 р. є в першій мірі відновленням української державності. 30 червня 1941 р. нічого більше не сталось, як відновлення політичних стремлінь укр.народу років 1917-30. Тіж-же радісні і трагічні моменти перших Визвольних Змагань знайшли поновне своє відзеркалення в акті 30 червня 1941. Базар, Крути, чотирокутник смерти, яким ім'я - безіменні, ще раз збагатили українську традицію. Вони ж ті легіони безіменних залишили грядучим поколінням заповіт-дороговказ - Українську Самостійну Соборну Державу. І лише ця Ідея і тільки така мета могли охопити душі тих, що прийшли на зміну. А засобом за осягнення тої мети є Українська Національна Революція. Вона змобілізувала всі маси українського народу і запевняла на своєму шляху повну перемогу. Вона, ця революційна стихія виловила зі свого нутра актив, який захищаючи інтереси України з одної сторони, а бажання українського народу з другої, проголосив відновлення Української Держави 30 червня 1941 р.

Що ж дав для нашого збагачення акт 30.6.1941 року?

Характеристичними подіями часу, який безпосередньо був зв'язаний з відновленням самостійности Української Держави є те, що революційний рух перейняв і визнав здорові традиції, а елемінував і відкинув політичну тактику та самогубну проблему "інтервенціонізму" і "орієнтації" як зрадницьку.

Лише завдяки Актові 30 червня 1941 р. ми є свідками звороту політично-державних дій, основою яких є постулят орієнтації на власні сили. Бо хто ж, як не тимчасове Правління на чолі з п. Ярославом Стецьком проломлює дотогочасну українську політичну думку, що українську державність можемо збудувати лише власними силами українського наро-

/Закінчення на ст.3./

цу, і то тільки ними. В горнилі двох розлючених, по зуби озброєних окупантів, проклямується відновлення самостійности. Довкруги ведуться бої, йде кривавий торг за поневолення українського народу, а в місті Львові радять Національні Збори.

У скомплікованій міжнародній ситуації несеться по хвилях етеру дня 30 червня 1941 р. голос із міста Львова про відновлення Української Держави і покликання до життя Тимчасового Правління, яке виконуватиме владу до часу створення центрального уряду в столиці Соборної України - Києві.

Подія ця не тільки важлива тим, що вона задокументувала протиінтервенціоністичний хід української політики як на внутрішньому так на зовнішньому відтинках.

Відновлення Української Держави 30.6.1941 р. ще й важливе тим, що того дня український народ виповів безкомпромісову боротьбу німецькому імперіялізмові.

Почався бій на двох фронтах.

Відновлення Української Держави, це в дальшому ході подій створення Української Повстанської Армії, - це монтування Антибольшевицького Бльоку Народів, - це революційно повстанські рухи всіх поневолених Москвою і Берліном народів. Коли акт 30 червня 1941 р. став реальністю і народні маси спонтанно включались до будови Великого Храму, груба німецька політика думала знівечити і перечеркнути маніфестаційний похід українського народу до волі. Ґестапо дає ультимятум голові уряду п. Я. Стецькові відкликати публічно щойно прийняте Національними Зборами проголошення самостійности України. Німці сподівались в особах Тимчасового Правління знайти людей страху. Вони хотіли за поміччю терору знайти в особі голови уряду нового Квіслінґа. Та розчарувалась ґрубоболобість, почувши тверде - ні! Як з боку уряду, так і з боку мільйонів мас. Члени уряду не гнулись і не зігнулись ні перед терором, ні перед кацетами.

Почались арешти. Наповнялись тюрми. Вертались до тюрм ті, які кілька днів тому карались під сталінським ярмом. Масово розстрілювано членів і симпатиків революційної О.У.Н., бо вона не здавалась, а проводила боротьбу на два фронти - большевицькому і німецько-гітлерівському.

І тут ще один акт - родиться Українська Повстанська Армія.

Вогонь запалений 30 червня 1941 р. не притих. Він розквітає і жене нові революційні кадри до боротьби під прапорами УПА. Туди посилає українська мати останнього сина, бо вона вірує в Українську Державність, і каже: "Пам'ятай про великі дні..."

ТЕХНІЧНА ШКОЛА
в Ганновері продовжує навчання.

Технічна школа в Ганновері дістала дозвіл продовжувати навчання в слідуючому шкільному році. Навчання розпічнеться з днем 18 серпня ц. р. Існуватимуть такі відділи: 1) металообробний, 2) ковальський, 3) теслярський, 4) мулярський, 5) електро-технічний, 6) автомеханічний.

Це буде остання нагода для українців здобути собі відповідне знання, яке улегшить життя на місцях нового поселення.

Сумівці! Вписуйтесь до Технічної Школи в таборі Лисенка у Ганновері! Не пропускайте марно нагоди, здобути собі те, що не тільки улегшить вам життя в майбутньому, але й зробить вас корисним членом своєї нації!

Технічна Школа в Ганновері продовжуватиме науку лише через рік.

Звертатись треба до 76 ДПАКС-у в Ганновері, табор ім. Лисенка, Меккерштрассе 36-27.

Відповідні анкети набувайте в своїх ДПАКС-ах. РЕДАКЦІЯ.

З життя осередків СУМ-у

Прощальний вечір для сумівців в Галлендорфі.

Дня 9 червня відбулися прощальні сходини осередка СУМ-у в Галлендорфі, влаштовані для тих сумівців, що дня 18 червня мали виїхати до Австралії.

Відповідну промову до від'їжджаючих сказав голова осередка п. Михайло Палцан та побажав їм всього найкращого на дальшому життєвому шляху. Виїхало 12 сумівців.

ЧЕТВЕРТА КОНФЕРЕНЦІЯ СУМ-у в БЕЛЬГІЇ.

15 травня ц.р. відбулась у Брюселі чергова конференція Спілки Української Молоді Бельгії. В конференції взяли участь голови, культурно-виховні референти, спортові керівники осередків та Краєвий Комітет СУМ-у. Головною точкою нарад був розгляд та обговорення ситуації, що заіснувала в Бельгії в зв'язку з еміграційними настроями й вибуттям членів та обговорення пляну та методів праці в цих обставинах.

Заслухано також звіт делегата з III-го Конгресу СУМ-у.

ГЕНЕРАЛ ВІТУШКА ЗМАГАЄТЬСЯ

Лотиська газета "Неделяс Анокатс" в своєму числі з 21 квітня ц.р. подає слідуюче:

"Німці, що вертаються з совєтського полону, передають о широкім партизанськім руху в окупованих большевиками країнах. Особливо багато розказують вони про дії керівника білоруських партизанів генерала Вітушки, який командує партизанськими відділами на величезнім обширі між Конном і Берестям. Недавно совєтське радіо урочисто сповістило, що Вітушка взятий в полон. Однак партизанське радіо зараз опростувало це повідомлення. Поруч з партизанами Вітушкі змагаються німці, що втікли з совєтської зони Німеччини і дезертири червоної армії. На підставі повідомлення совєтського летуна, який разом з літаком утік у Західню Німеччину, значна частина партизанів укріпилася в бункерах, що знаходяться в недоступних місцевостях коло Ліди, Молодечна і Барановичі. Партизанів, які гинуть у боротьбі, заступають нові мужчини, які втікають перед побором у червону армію. В боротьбі проти партизанів совєти використовують допоміжні німецькі частини НКВД. Німецькі танкові відділи брали участь також у протитанкових операціях у Курляндії і Сх.Прусії(БС)

Аргентинська преса про українців

В ОБОРОНІ УКРАЇНИ.

Католицький щоденник в Буенос Айрес "Ель Пуебльо" в числі 16678, спираючись на інформаціях "Української Пресової Служби", повідомляє в довшій статті про солідарність українців півд. Америки з аргентинським народом і цілим культурним світом супроти варварського московського переслідування християнської релігії. "Ель Пуебльо" інформує, що українці вислали до президента Аргентини ген. Хуан Д. Перона листа, та телеграму до ООН. Обидва документи підписані зверхником української греко-католицької церкви в Аргентині о.др.В.Коваликом і Президентом УЦР п. В. Савичем.

В обширному листі до президента ген. Х. Д. Перона, українці підкреслюють свою солідарність з почуваннями аргентинського народу й цілого християнського світу, який обурений варварською протирелігійною акцією большевиків. Українці протестують теж проти засуду кард. Міндшенті, - та заразом пригадують, що імперіялістична Москва знищила церковну організацію в Україні, а українських єпископів та священиків вимордувала, або вивезла в большевицькі табори смерти. Україна несе жертви крови своїх синів, які в рядах УПА борються за волю. Лист кінчиться проханням до п.Президента, домагатися в ООН від Москви звільнити з тюрем українських митрополитів, єпископів і припинити в Україні терор московських окупантів.

В радіо-телеграмі до ООН висловлене те саме бажання українців, та вичислені прізвища митрополита др. Йосифа Сліпого та всіх наших владик, що впали жертвою дикунських наступів Москви. Стаття в "Ель Пуебльо", написана в дуже прихильному для України дусі, не тільки підтверджує патріотичне й релігійне наставлення нашої еміграції в півд. Америці, але й свідчить горяче бажання наших офіційних кол дати моральну підтримку українській церкві та її вірним: цілому героїчному українському народові.

"УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО"
ч.20(1016)
Буенос Айрес

ГОСТИНА ТЕАТРУ "РЕНЕСАНС" у Галлендорфі.

Цими днями рознеслась по таборі приємна вістка, що дня 10 червня приїжджає до нас український театр "Ренесанс", якого художнім керівником є наш старий приятель, бувший співмешканець нашого табору - заслужений артист-співак Григорій Ярошевич.

Нарешті прийшов ожиданий день. На дворі на добре розпаношилась проклята нами німецька погода, своїм сірим плащем огортаючи табор і околицю та гармонізуючись з сірою краскою бараків. Падає дощ. З нетерпеливістю чекаємо дорогих гостей. Нарешті заїжджає до табору вантажна машина і спиняється біля приміщення Управи. За хвилину вітаємось дружнім стисненням рук. Короткі обабічні запити, спогади, переплітувані, звичайно, здоровими жартами. Опановує людину якийсь дивний бадьорий настрій: Це ж бо не сон, а реальна дійсність, що по кількох роках будемо мати нагоду знов насолоджуватися високомистецькою грою маестра Григорія Ярошевича. Зацікавлення театром зростало тимбільше, бо стало відомо, о виступатимуть також панство Анна і Михайло Тагаїви, заслужені артисти української сцени.

Дня 10 червня театр виставив оперету Гоголя-Лисенка "Майська ніч". Вистава пройшла з великим успіхом. Голова Макогоненко у неперевершеному виконанні арт. Г. Ярошевича, сільський п'явничка [illegible] у незамінимому виконанні арт. М. Тагаїва, сварлива зовиця у прекрасному виконанні арт. А. Тагаївої та писар, в ролі якого виступав арт. Степовий, викликували бурю здорового, веселого сміху. Легку і прозору як сон королеву русалок відобразила прекрасно п. Степняк. Ніжну, закохану пару Галі та Левка вдало виконали молоді артисти Галина Максимчук та С. Шульга.

Дня 13 червня театр дав оперу "Катерина".

Прекрасне виконання ролів: батька - Г. Ярошевич, матері - А. Тагаїва, Катерина - А. Степняк, Андрія - М. Тагаїв, москаля - В. Довганюк, викликало щирі сльози не в одного глядача.

Дня 14 червня театр дав прощальний вечір, в програму якого ввійшла опера "Запорожець за Дунаєм". І тут знов, у повній своїй величі арт. Г. Ярошевич виступив у ролі Карася, яка є коронною роллю артиста і в якій він неперевершено дав тип старого вояка-запоріжця. Ролю Одарки прекрасно виконала чудовою грою і співом арт. Анна Тагаїва. Гарну пару закоханих - Оксану і Андрія виконали А. Степняк і С. Шульга. В ролі султана виступив молодий артист В. Довганюк, а арт. Степовий вдало виконав ролю Селім-агу. В ролі Імама виступав арт. Мих. Тагаїв.

Дня 11 червня театр дав "Майську ніч" у білоруському таборі АБН у Ватенштедті, а дня 12 червня в цьому ж таборі виставив "Запорожець за Дунаєм".

Обі вистави пройшли з великим успіхом.

З великою приємністю згадуємо ці прекрасні хвилини культурної розваги, що дав нам своєю артистичною грою театр "Ренесанс" та висловлюємо щиру подяку усім артистам, а зокрема керівнику театру п. Григорію Ярошевичу. Дай Боже, ще не один раз зустрінутись з [illegible] та любуватись їхньою мистецькою грою. Дай Боже, побачити їх у вільній Батьківщині не на [illegible] таборових сценах, а на пишних сценах наших міст.

Щасти їм Боже в дальшій праці на користь нашої загальної справи.

А.Д.

З ЖИТТЯ УКРАЇНСЬКОГО табору в Галлендорфі

Дня 28 травня заходами місцевої школи відбулась святочна академія, присвячена роковинам смерти видатного нашого громадського і політичного діяча, великого поета і письменника Івана Франка. Академія пройшла з великим успіхом. Мешканці табору взяли в ній масову участь.

Реферати про життя і творчість Івана Франка виголосили учні школи - Віктор Василів і Юрко Криволап. Співав гарно шкільний дівочий хор під кер. п. І. Луковського. Були деклямації творів Франка та три інсценізації, з яких найкраще випала "Каменярі".

Академію закінчено відспіванням національного гимну.

Дня 29 травня, заходами місцевого українського католицького пароха о. декана О. Каменецького влаштовано спільне свячене для дітей наших [illegible]

Закінчення на сл. стор.

вавчих закладів - школи й дитячого садка. В святі взяли участь, крім родичів дітей і запрошених гостей, дві представниці Англійського Червоного Хреста та заступник начальника 98 ДПАКС-у містер Нерес.

Після Служби Божої відбулось посвячення пасок і спільна знимка та спільний обід в дитячій гостинниці табору.

Вечером в салі таборового театру відбувся концерт при масовій присутності таборян. В першій точці концерту був виступ дитячого садка, деклямації та виступ учасниць курсу кройок, що від довшого часу працює в таборі. Дальше виступав сумівський мішаний і мужеський хор під кер. п. І. Луковського та Капеля Бандуристів ім. Лесновича. Програму свята закінчив виступ дівчат - сумівок і пластунок, які під кер. п. Ярослави Филипович вдало виконали комплет гагілок.

Щороку, в день Зелених Свят відбувався похід на цвинтар кацету, що лежить у лісі недалеко табору. Цього року плянований похід не міг відбутися з причини поганої погоди. Рішено відправити панахиди по церквах а організаціям і установам доручено скласти вінки на символічній могилі, що знаходиться в центрі кацетського цвинтаря.

О год. 5-ій веч. рушили з табору організовані колони ветеранів і сумівців з прапорами й вінками в напрямі цвинтаря. Прибувши на місце, зложено вінки на могилі та заслухано святочну промову, виголошену начальником філії СУВ-у в Галлендорфі сотн. др. Ф. Мелешком.

Спільним відспіванням національного гимну закінчено свято.

Куток спорту.

ВИСЛІД СПОРТОВИХ ЗМАГАНЬ ПІДЧАС МІЖНАРОДН. СВЯТА МОЛОДІ.

Сітківка:

I місце - білоруський табор у Ватенштедті.

II міс. - лотишський табор 8/10 у Галлендорфі.

III міс.- україн. табор у Галлендорфі.

Пінг-понг:

I місце - україн. табор у Галлендорфі

II міс. - лотишський табор 8/10 у Галлендорфі.

III міс.- білор. табор АБЦ у Ватенштедті.

Копаний мяч:

Змагання відбулось між укр. табором " Розаліс Каферне" Брауншвайг і укр. табором 35 Галлендорф.

Виграв Брауншвайг.

Скок у висоту:

Сеніор Р. Арцюшенко - білорус, скочив 1,40 м.

Юнак П. Дубина - українець, скочив 1,45 м.

СПОРТОВА ЗУСТРІЧ ГАННОВЕР-ГАЛЛЕНДОРФ.

В неділю дня 19 червня завітав у наш табор спортовий гурток з Ганноверу "Сокіл" і відбув спортові змагання сітківки, пінг-понг і копаного мяча з сумівською спортовою дружиною українського табору в Галлендорфі "УСТ Калина"

Вислід змагань:

Сітківка - 3:0 в користь Ганноверу.

Пінг-понг - 2:1 в користь Ганноверу.

Копаний мяч - 4:3 в користь Ганноверу.

ЛІКВІДАЦІЯ ДП ТАБОРІВ

До нас прийшла офіційна вістака, що в короткому часі будуть ліквідовані українські табори в Нортгаймі і Годенау.

Український табор у Дельменгорсті буде перенесений до Ольденбургу, а в Дельменгорсті буде побудований перехідний табор для дальшої еміграції за море.

Також на протязі двох місяців буде ліквідований український табор у Гайденау.

ПІДСУМКИ РЕПАТРІАЦІЇ з брит. смуги за 1949р.

906 ІРО Ареа Офісе подає до відому, що в місяці травні ц.р. з брит. смуги Німеччини репатріювалось:

До Польщі - 183 ос.
СССР - 32 "
Мадярщини - 9 ".

Важлива ознака всякої здорової молоді, тим більше молоді поневоленої нації полягає в тому, що ця молодь стоїть не тільки на високому моральному ідейно-політичному рівні, а й відрізняється своїми фізичними якостями, знаючи, що в здоровому тілі - здоровий дух, тому СУМ велику увагу приділяє фізичному розвиткові молоді в самих основних найрізноманітніших формах, вважаючи ці чинники одним із основних уформувань фізичної й духово здорового характеру (з прог. СУМ)

ooooooooooooooooooooooooo

"СУМІВСЬКЕ ЖИТТЯ"
бюлетень
Ред. Колегія, др. ДП Камп
35 Галлендорф/Брауншв.

Подвійне число.

Сумівське життя

ІНФОРМАЦІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ СУМІВЦЯ
Видає Комітет Осередка Спілки Української Молоді в Галлендорфі.

Ч.11-12. Рік видання I. | 25 ЛИПНЯ 1949. | Ціна 0'50 нм.
Виходить 2 рази в міс. | | на правах рукопису.

Н. К.

340-А РІЧНИЦЯ БОЮ ПІД ПОЛТАВОЮ.

I.

Знесилена затяжною війною з Польщею, Україна мусіла шукати собі союзника. З Польщею ніяких виглядів на майбутнє не могло й бути; лишилось два союзники: Татари і Московщина.

Гетьман Богдан Хмельницький, знавчи татарську нестійкість, постановив просити о поміч і захист москалів, при чому й віровизнання відіграло не малу ролю. В році 1654 була підписана переяславська угода, згідно якої, Україна й Московщина лучились, як рівний з рівним.

"Права й вольности всякого стану людей на Вкраїні підтверджуються".

"Всякі виборні суди козацькі і виборні уряди міські мають далі свобідно відправлятися".

"Гетьман і Військо Запорожське мають право приймати посольства від чужих держав, тільки сповіщати московське правительство про те, з чого йому може вийти шкода".

"Війська козацького має бути 60 000".

З цього виходило, що Україна мала права окремої держави, цілком самостійної, зв'язаної з Московщиною тільки особою царя.

Не пройшло й року часу, як Московщина стала ламати цю угоду: а) появились на Україні московські урядовці, б/ прийшли на Україну московські воєводи і стали будувати твердині, не рахуючись ні з гетьманом, ні з його владою, господарювали, як їм подобалось, в) намагались знести автономію української церкви і підпорядкувати її московській і т.ін.

Бачив гетьман Богдан, що Московщина хоче Україну цілком знищити і став шукати інших шляхів рятунку.

II.

По смерти гетьмана Богдана Хмельницького становище на Україні гіршало: а) Московщина при кожній нагоді обкроювала права українців, б) Польща добивалась своїх прав на Правобережжя, в) Татари і Туреччина також стали більше цікавитись Україною і г) під впливом цих сусідів, які воювали за Українські землі, - почалась на Україні домова війна. Всі збройні кнфлікти кінчались поділом України.

Так було до часів гетьмана Івана Мазепи, який 25 липня 1687 року був обраний гетьманом України.

Користуючись нагодою вибору гетьмана, москвини поставили йому нові домагання. Відмовитись від виконання їх він ніяк не міг. Відтепер, крім Києва, московські воєводи засіли в Чернігові, Переяславі, Ніжині і Острі. Кількість реєстрового козацтва зменшено до 30 000, тобто на половину.

Для гетьманської охорони в Батурині, призначеному москвинами на гетьманську столицю, цар дав полк московських стрільців.

Гетьманові заборонено іменувати і змінювати генеральних старшин, утримувати дипломатичні зв'язки з чужими державами, щоб краще прив'язати до себе Україну, зажадано мішаних московсько- українських подруж.

Тодішня Москва, у відношенні до України мала ту саму ціль, що й за наступних царів аж до комуністів включно: остаточне поневолення українського народу.

Москва, яка б вона не була, не перебірала

способів боротьби з Україною. Щоб мати вірних собі прислужників поміж козацькою старшиною, обдаровувала їх великими маєтками, змушувала визискувати робочий нарід. Такі випадки визиску московський уряд розголошував між народом через своїх післанців, щоб таким чином підірвати віру народніх мас у свій провід. Таким способом Москва старалась розрізнювати українську спільноту.

Положення на Вкраїні дійсно було тяжке. Народ почав вірити цим тайним висланникам Москви, які старались вщепити в народ переконання, що все цьому винна козацька старшина з гетьманом на власну руку, що "цар-батюшка" добрий і нічого не знає про кривду народу. В такий спосіб москалі били трьох зайців: 1) підривали віру народу до власного проводу і гетьмана, 2) творили віддану собі українську аристократію і 3) підносили в очах народу авторитет "царя-батюшки".

Не дивлячись на те, що селянство бачило, хто винен тій нужді, все ж таки нарікало на гетьмана і військову старшину, і повставала думка, шукати перед ними захисту в царя, або у повстанні. Найбільше шкодило те, що гетьманська влада не мала тривалих підвалин з вишколеної військової старшини.

Іван Мазепа, не дивлячись на свій вік, мав віру в можливість привернення Україні самостійности. Всіма можливими засобами, використовуючи всі можливості, він старався відбудувати зруйновану господарку краю, заводив адміністрацію, відновляв школи, будував церкви й монастирі і т.п. Але всі ці заходи не знаходили признання зі сторони української людности. Причиною такого стану було те, що гетьман по відношенні до Москви, був поміркованим і виконував до часу всі її накази.

Сам гетьман був сумлінно стежений москалями. Всі свої задуми тяжко було йому реалізувати. Москва постійно вимагала від нього то війська до її загарбницьких походів, то робітників до різних робіт, чим в очах народу підривала його авторитет.

Коли на Правобережжі брацлавський полковник Палій повстав проти поляків, гетьман Іван Мазепа з наказу Москви задушив повстання, а самого полк. Палія передав москалям, які заслали його на Сибір. Але правобережні волості прилучив, проти згоди Москви, до Гетьманщини, і став одновладним гетьманом на Вкраїні.

Як не крив своїх намірів гетьман, доноси на нього стали сипатись до Москви. Але цар занадто вірив цьому "одному, що знайшовся із мільона свинопасів, всю Росію зголосив і сатрапові в морду затопив", і не йняв віри цим доносам.

Напруження на Вкраїні росло. Кинуте москвинами зерно незгоди знайшло пригожий грунт, дійшло до заворушення, появився новий претендент до гетьманської булави - Петрик, якого попірали татари. Але це повстання було безуспішним.

Як не таївся гетьман, як не гнувся перед Москвою, бачив, що рано чи пізно, мусить дійти до розриву з нею.

Якраз прийшла нагода, раз на завжди визбавитись від "опіки" Москви.

В 1700 р. Данія, Саксонія і Московщина розпочали т.зв. велику північну війну проти Швеції, намагаючись її знищити. Відважний молодий і дуже добрий полководець шведський король Карло XII скоро впорався з Данією, розбив у Лівонії армію саксонського курфірста Августа, одночасно польського короля, здобув Варшаву і Краків і рушив в напрямі західніх кордонів України.

/Далі буде/

З українського життя.

ІУ КОНГРЕС ОУРФ.

В днях 3-6 липня ц. р. в Парижі відбувся Четвертий Конгрес Об'єднання Українських Робітників у Франції.

Обрано нову Управу ОУРФ, головою якої став ред. І. Попович а заступником П. Поліщук.

Схвалено цілий ряд резолюцій та надіслано привіти - Їх Екц. Високопреосвященному Кир Іванові, УПА і УГВР та КУВПО.

РЕФЕРАТ ІНЖ. О. БОЙДУНИКА В ГАЛЛЕНДОРФІ.

Дня 14 липня несподівано завітав до Галлендорфу член УНРади інж. Осип Бойдуник. Вечором в салі таборового театру виголосив він доповідь про УНРаду та її завдання. Реферат слухало коло 200 громадян табору.

Після реферату відбулись дискусії, в яких на жаль взяло участь лише кілька осіб.

Т.О-к.

ПРО НІМЕЦЬКО-БОЛЬШЕВИЦЬКІ ЗЛОЧИНИ В УКРАЇНІ.

/З приводу арешту Еріха Коха/

Не так дуже давно довідались ми з преси про те, що в Гамбурзі заарештовано колишнього райхскомісаря для України Еріха Коха. Ще один злочинець третього райху, що катував нашу Україну за часів німецько-гітлерівської окупації, попав у руки справедливости. Цей визначний гітлерівський достойник - кат України має стати перед справедливим судом, як і інші його співтовариші, і ми маємо надію, що його чекає заслужена ним справедлива кара.

Нажаль, ще не всі злочинці, що робили і роблять ще сьогодні страшні злочини супроти людства, стали перед цим справедливим судом. Мало того, вони виступали на великих нюрнберзьких процесах в ролі обвинувачувачів, одягнувшись у "демократичний плащик" оборонців людських прав. Суд над Еріхом Кохом буде тоді всестороннім, якщо він притягне до відповідальности не тільки самого Еріха Коха, але й тих усіх, що допомагали йому в виконуванні його сатанинських плянів в Україні. Треба сподіватись, що колишні його співробітники також судитимуть свого бувшого товариша по званню й фаху. Це робитимуть вони з подвійною метою: вщіпити в думку людей на Україні, будьто вони виступають як "народні месники" за заподіяні кривди українському народові; друге: щоб замаскувати злочини, які вони поповнили разом з паном Кохом, і які вони продовжують дальше.

Завданням нашої політичної еміграції є, не допустити, щоб на процесі Еріха Коха злочинці виступали в ролі обвинувачувачів, недопустити, щоб ті "месники" зробили черговий глум над демократією. Тепер є якраз чергова добра нагода довести всьому світові про співпрацю двох ненаситних імперіялізмів, про їхне спільне знищування нашого й інших народів. Ми, як представники нашого народу на еміграції, повинні стати головними обвинувачувачами Е.Коха та доказати при тому, про його співпрацю з большевицьким НКВД, про їхні спільні наміри знищити поневолені ними народи, в першу чергу українського народу в ім'я спільних цілей заграблення української землі для себе. Як і гітлерізм, так і большевизм розуміли, що української землі їм не опанувати, доки знаходиться на ній свідомий український елемент. Тому, оба ці вороги людства однаковими шляхами прямували до знищення цього елементу. Між собою оба ці імперіялізми воювали, бо не змогли по доброму поділитися світом, але по душі це були два побратими, виродки людства, найбільша кара в історії людства. В акції винищування українського народу вони співпрацювали, бо ясно, що як один так і другий хотіли панувати над Україною.

Маючи бажання звернути увагу нашої молоді на деякі звірства, що їх поповнили німці на Україні в роках 1941-44, хочу подати декілька фактів, що доказуватимуть про заміри німців відносно українського населення та докази про співпрацю німців з большевицькою агентурою. Широко про ті злочини не збираюсь розписуватись, бо уважаю це зайвим. Про них писала вже наша преса нераз. Моїм бажанням буде кинути жмут світла на події, що мали місце в глухому закутку нашої Батьківщини - на українському Поліссі. Про саму "персону" п.Коха я не можу писати, бо його особисто не знав і не бачив. Писатиму я про його слуг, які сліпо виконували накази свого пана. Чув я, що сам Кох людина брутальна, некультурна, груба і аморальна, і це все давалося відчути в його наказах і інструкціях для своїх слуг. Всі його посіпаки брали з нього приклад, сатанинський його дух керував ними. І я уважаю, що всі злочини, поповнені його урядовцями, то є злочини його, то є злочини третього німецького райху.

Тут буде мова про населення вітки України - Полісся, яке до німецької окупації говорило лише українською мовою, але про те, що вони належали до великої 40-а міліонової нації - вони не знали. Про себе вони говорили, що вони є "православні", або "руські", що вони говорять "мужицькою мовою. Спокійно господарювали на своїй

маловрожайній землі. Переважно займалися годівлею рогатої худоби і риболовством. За Польщі нафікали на великі податки та чекали якоїсь зміни. З цього скористала в великій мірі большевицька пропаганда, здобуваючи собі прихильність поліщуків своїми обіцянками і проливанням "крокодилячих сліз". Тому й не дивно, що в 1939 році населення Полісся радісно зустрічало червону армію, як свою визволительку. Але не пройшло й пару місяців, як поліщуки розчарувались у своїх "визволителях". Від цього часу поліщук починає розуміти, що йому ніхто дасть бажаної волі, що її треба здобувати самому. Національну свідомість большевики самі ж допомогли розбудити в закостенілих і заспаних поліщуцьких мозгах. Коли большевики запровадили в школах білоруську мову, то не відомо звідки в поліщуків знайшлося слово "українець". Вони рішуче вимагали, щоб навчання в школах проводилось українською мовою. Помимо того, що большевики дивились на цю справу криво та займали відносно неї вороже становище, в деяких повітах удалось домогтися в совєтської влади на виклади в школах українською мовою. За цю справу багато свідоміших поліщуків опинилося вне довзі на засланні. Поліщуки свято вірили, що скоро вибухне війна, яка принесе волю Україні. На війну не прийшлося довго ждати. Тепер поліщуки вже не зустрічали з таким ентузіязмом нових "визволителів". На заклик Тимчасового Правління дня 30.6.1941 р., поліщуки негайно перебирають у свої руки адміністрацію та організовують поліцію. Зріст національної свідомости занепокоїв німців. Від поліщуків вони того не сподівались, думали, що це маса не здібна до нічого. За місяць після приходу німців, німецька влада звільняє зі служби в адміністрації і поліції свідоміших людей, що викликало велике обурення серед населення. Слід згадати, що про арештування німцями Тимчасового Правління, поліщуки майже нічого не знали.

Нове розпорядження райхскомісаря Е. Коха про відбудову колгоспів та організацію нових ще більше обурює населення Полісся. Тут уже поліщуки переконуються, що волі ніхто їм не вибореє.

Для організації колгоспів, по німецьки - штатсґутів, Кох спроваджує з Польщі адміністраторів бувших польських маєтків. Ті адміністратори жваво взялися виконувати доручення своїх хлібодавців. Вони в німців були довіреними людьми та мали інформувати їх, хто із селян був за Польщі в комуністичному підпіллі. Цю нагоду адміністратори виконали як слід. Вони подаючи німцям цілком фальшиві інформації, нищили руками ґештапа найсвідоміших селян. Все майно розстріляних селян забирали до штатсґутів. Німці знали, що таким способом їм скоро вдасться розбудувати державні маєтки, вони практикували цей спосіб більш широко, про що згодом буде мова. Створилося щось подібне до панщини. Селяни мусіли мусіли за марні гроші, а то й цілком задармо, працювати на свого визволителя. Натомість край ландвірти та панове адміністратори роз'їжджали по фільварках, уряджували балі і пили "клярер вódка".

Слід згадати і той факт, що в адміністрацію цих маєтків поналазило всяке польське і енкаведистське шумовиння і річ ясна, що така "братія" прислужилась нашому народові досить "щиро". Наприклад, в селі О-о малоритського району, адміністратор штатсґуту був був німецьким доносщиком на українців і одночасно розвідчиком партизанського "особого отдела" при "жуковском отряде партизан".

Штатсґутфервальтери бажаючи здобути собі прихильність німецьких ляндвіртів, довіря ґештапо та матеріяльних користей, при помочі большевицьких партизан і розвідки доносили на селян, що вони є або партизани, або большевицькі підпільники. В число цих жертв попадали найчастіше свідомі селяне та націоналістичні підпільники. Отже, робота мала три напрямки: 1) нищення українських підпільників, 2) загарбованим по розстріляних майном збагачувати "штатсґути" і 3) щоб замаскувати справжню ціль цієї роботи, пришивалось українцям "співпрацю" з большевиками. Таких випадків було багато на Україні і той випадок, що хочу його навести, це не є виняток, а тільки невеличка частинка того всього, що ділось на Україні.

Продовж. на ст.

В селі О. малоритського району був державний маєток. Вся адміністрація його була большевицько-німецькою агентурою на чолі з фервальтером, помимо того, що пізніше знищило його ґештапо за "погане господарювання". В 1942 р. осінню, співпрацівник ґештапо і член адміністрації державного маєтку в цьому селі - Возьняк/поляк/ ідучи лісом, коло села Хмелища, був "обстріляний большевицькими агентами". Цікаво, що його чомусь не вбито. Дурний міг додуматись, що такого дурного Возняка ніхто й не мав на думці стріляти. Возняк робить донос в ґештапо, що в селі Хмелища знаходяться большевицькі партизани, що його, як німецького службіста хотіли застрілити і він утік. Ґештапо з жандармерією роблять облави і знаходять коло цього села в лісі погано замасковану криївку, а в ній... "большевицьку літературу". Я в ті часи також скривався, і мені було дивно, що большевики були настільки "відважні" що в такому небезпечному місці зробили собі криївку і ще так погано замасковану. Наслідки: Одного жовтневого ранку, ґештапо і німецька жандармерія оточують село і недалекі хутори. Зганяють селян на майдан перед школою на збори. З собою кажуть брати лопати. На "збори" мають іти мужчини, жінки, старики, діти, матері повинні брати немовлять з собою. Майдан оточений кільцем жандармерії. На середині стоїть важкий кулемет, коло нього один жандарм, одягнений у рябий уніформ/чорне, біле й червоне/. По порожніх хатах гуляють новітні опричники, грабують та нищать запрацьоване важкою працею майно. Холодний осінній дощ та холодний вітер пронизують до костей. Плач дітей і жінок, тиха молитва мужчин не дозволяє нам дивитись на цей страшний суд. З люті трясемось у трійку в нашім укритті. Ця акція несподівано застала нас коло села. З цікавости просунулись ми майже поміж хати, щоб приглянутися екзекуції зблизька. Нарешті офіцер ґештапо виступає з промовою. Говорить він селянам, що вони зробили тяжкий злочин супроти райху і фюрера, що їх за це чекає найвища кара - смерть через розстріл, що вони тепер мають викопати собі спільну яму. Підчас промови ґештапівського ватажка, ґештапівець у рябому убранні зараджає кулемет, вицельовує на людей і щось ворчить під носом, колір його гадського обличчя зміняється щохвилини, він кидається до людей, б'є їх пястуками в обличчя, кусає й копає. Раптом зривається в один голос страшний крик: "ми хочемо спільно молитися Богу!". Старший гітлерівський пес дозволяє. Не хватає нервів дивитися на цю картину. По молитві загальний плач, селяни прощаються, цілуються і обнімаються. Плач і стогін підіймається до неба. Затискаємо вуста і шепчемо:" О Господи, чи ти бачиш, що робиться, рятуй невинних людей!" Люди не хочуть копати могили, кидають з люттю лопати. Жандарми бють їх прикладами. Яму мусять копати самі [illegible]и. На це все німці дивляться спокійно з усмішкою на устах.

Шеф ґештапо дає приказ уставлятись людям в ряди над ямою. Кат у рябому убранні націляє кулемет. Сухий тріск і...ряд людей котиться в яму. Ґештапівці з автоматами підбігають до ями та достріляють ще живих. Підходить друга група людей, і розстріл продовжується. Це повторюється щось до десять разів. Матері з дітьми на руках, старці підпираючись палицями, підходили вже мовчки до будучої могили. Так вистріляно понад тисячу людей. До ями підбігає маленька дівчинка років коло 10 й питає німців - " де моя мама". Німець показує на ката, каже їй йти до нього, він покаже їй маму. Дівчинка підбігає до ката, він її вдаряє пястуком, кидає у яму й вистрілює до неї з пістоля. Закінчивши "успішно" акцію на партизан, кровопійці виїхали з села, в якому залишились панове, що спричинились до цієї трагедії.

/Дальше буде/

З ЖИТТЯ ОСЕРЕДКІВ СУМ-у

Восьмі роковини відновлення Української Державности.

Дня 30 червня ц.р. з нагоди 8-их роков. проголошення Української Державности, заходами осередку СУМ-у в Галлендорфі відбулись святочні сходини громадянства [illegible] сходинах [illegible] участь понад 300 осіб.

Реферат про акт відновлення Української Державности виголосив п. Т. Олещук.

Сходини закінчено відспіванням Національного Гимну.

З життя СУМ-у в Зеедорфі.

Осередок СУМ-у й даль ше немає своєї власної світлиці. В місяці червні відбулось: звичайних сходин - 4, святочних сходин - 2. Засідань комітету осередка було два. Осередок відвідав голова ЦК СУМ-у проф. В. Божаківський.

Відсвятковано свято Героїв і 8-му річницю відновлення Української Держави.

В день свята Героїв відбулися сходини українського громадянства табору. Змістовний реферат виголосив о. Левицький.

В день відновлення Української Держави відбулись святочні сходини, на яких голова осередка виголосив реферат п.з. "30 червня 1941 р." Сходини закінчено відспіванням Національного Гимну.

Продовжує працю курс українознавства під кер. учителя п. В. Ільчука.

СУМ кольпортує "Час", "Українець", "Християнський Голос", "Сурма" і сумівську пресу " Авангард" і "Сумівське Життя".

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ.

До
Хвальної Редакції
"Сумівського Життя"
в Галлендорфі

Шановні Панове!

Не відмовте помістити на сторінках Вашого сумівського часопису цих кілька рядків:

Я, як постійний читач "Сумівського Життя" - член ганноверського осередку СУМ-у, дуже радо читаю всякі статті, а особливо цікавить мене хроніка з життя поодиноких сумівських осередків. На превеликий жаль, по сьогоднішній день, не стрінув я ані найменшої замітки про життя сумівського осередку, де я маю честь належати. І тут повстає зразу питання: Чи може осередок не провадить жадної праці, та, чи просто немає кому написати?

Отже, стверджую, що ані одне, ані друге не відповідає дійсності. Слід підкреслити, що в нашому осередку мешкає "Краєвий (в першу чергу) та Центральний Керівник Преси п. Я. Змець, котрий "в першій мірі міг, може та повинен виконувати такі справи. Це ж бо й належить до його ділянки. Думаю, що шановний п. Змець аж ніяк не переобтяжений працею в нашому осередку (конкретно кажучи - не робить нічого), як рівнож і з видавництвом "Соборника", якого зумів випустити трое чисел за 2 роки. А осередок працює і з приємністю можна відмітити багато проробленого а й зразкового чину. Тут наведу хоч частину того, що кине світло на пророблений шлях.

В осередку постійно в цьому році веде свою працю школа українознавства, де читаються лекції з історії України під вмілим веденням проф. Петренка.

Лекції були цікаві (читані раз в тиждень) а після них завжди розгорталися цікаві дискусії. Осередок заініціював "Роковини трагічної смерти сл. пам. Гол. Отам. С. Петлюри та полк. Е. Коновальця", що й було переведено на площі за участю запрошених ним інших таборових організацій, як: Пласт, Ветерани, технічна Школа та укр. громадськости табору. Організовано сумівцям одностроі, де то сумівська організована молодь найкраще заімпонувала при зустрічі Архиєпископа Горського з Англії в нашому таборі. Це тільки незначна частина праці, яку проробив осередок СУМ-у.

Смію думати, що я маю вповні признання, коли подаю до загального відома такі важливі всім нам, [illegible] поза нашим осередком та Краєвим Комітетом нікому невідомі справи. Рівнож сподіюсь, що в майбутньому зможемо читати дещо й про життя нашого осередку, якщо тільки панове Керівники Преси захотять більше присвятити цьому уваги.

Прийміть вислови моєї глибокої пошани до Вас.

Сумівець ганноверського Осередку.

Ганновер, 5.7.1949.

СУМІВКИ І СУМІВЦІ!

ПІДТРИМАЙМО НАШІ КРАЄВІ І ЦЕНТРАЛЬНІ СУМІВСЬКІ УСТАНОВИ, ДАЙМО МОЖЛИВІСТЬ ПОЖВАВИТИ ІХНЮ ДІЯЛЬНІСТЬ В КОРИСТЬ СУМ-У І БАТЬКІВЩИНИ! ДОПОМОЖІМ ФІНАНСОВО! СТВОРІМ ФОНД НА ПІДСИЛЕННЯ КАС ЦК І КК-ів СУМ шляхом організації тижня скріплення діяльности СУМ-у!

ЧИТАЙТЕ І ПОШИРЮЙТЕ
бюлетень
"СУМІВСЬКЕ ЖИТТЯ"!

ДО ЧЕРГОВИХ НАШИХ ЗАВДАНЬ.

Багато нашої молоді еміґрувало до країн нового поселення, в тому числі велика кількість сумівської молоді. Треба признатись, що сумівці на терені Англії належно вив'язались із своїх завдань. Натомість в інших країнах, багато сумівців не то що не проявили жадної діяльности, але й не дають про себе знати і вони, так би сказати "загубилися" від лав СУМ-у. Знаємо, що в Канаді має бути велике число сумівців, але про їх працю дуже мало щось їх чути. Є заснованих кілька осередків, але то є мало. Багато більше ми сподівались тоді, коли наші друзі виїджали на нове місце поселення обіцяючи жертвенно продовжувати там сумівську роботу.

Тепер знову сумівська молодь в більшій кількості виїздить на дальшу еміграцію, але, чи вона там вив'яжеться зі своїх завдань? І мимохіть зроджується сумнів.

Правда, нові обставини, розпорошеність неґативно впливають на організацію сумівських осередків. Але чи це може стати аж такою великою перешкодою в сповнінню наших завдань? Чи це може стати перешкодою ідейній молоді? Ні! Ми повинні бути свідомі того, що на тих теренах ми зустрінемо українську молодь, яка вже не родилася в Україні, не бачила її страждань, її боротьби. Цю молодь треба познайомити з цими обставинами, включити її до цієї великої боротьби українського народу, такими засобами, які сьогодні є найбільш оправданими. Цій молоді ми маємо принести свіжий подув вітру з України, обвіяти її ним, бо ж ми не так давно примушені були залишити нашу землю, спогад про яку відсвіжує наші сили і пориває до дальшої праці для добра Батьківщини.

Це ми можемо осягнути в нашій сумівській організації, при спільній праці, спільній обміні думок. Це велике завдання ми зможемо лише тоді виконати, коли ми належно його зрозуміємо, а коли зрозуміємо, то й побачимо потребу цього, а побачивши потребу, дістанемо охоту до праці, яка допоможе перебороти нам усі труднощі, що стоятимуть на шляху до сповнення наших завдань.

Друга справа: якою і з чим має повертати наша молодь в Україну?

Як довідуємось із листів тих друзів, що вже довший час знаходяться в країнах нового поселення, - велика частина нашої молоді, заробивши пару центів, прогулює їх і розтрачує. Так з легкої руки видається тяжко запрацьований гріш на непотрібні а часто неморальні речі. Цим проявам треба запобігати і поборювати їх в зародках. Найбільш до того доводить пянство, котре крім шкоди самому собі і своєму здов'ю, нічого корисного не приносить. Мусимо бути свідомі того і других треба усвідомлювати, що гулящим способом життя, яке руйнує здоровя молоді фізично і морально, веде до розтрати важко запрацьованого гроша, - марнуємо дорогий час і знеславлюємо наше національне ім'я

Цьому всьому має запобігти праця, про яку згадувалося вище. Краще вільний від праці час присв'ятити здобуттю осьвіти чи якогось фаху, та не треба жалувати на ту ціль зароблених грошей, бо це напевно оплатиться. Знаймо, що не всім нам доведеться зі зброєю в руках звільняти нашу Батьківщину, хоч того ми всі прагнемо. Тоді ми мусимо подумати над тим, що корисного можемо принести нашій Батьківщині. Мусимо собі усвідомити, що Україна визволена від окупантів, потребуватиме великі кадри різних фахівців для відбудови своєї господарки. Потрібні будуть діячі, які змогли б повести пляново господарку в краіні, урухомити транспорт, зорганізувати адміністративний апарат, відбудувати промисловість. До цієї роботи потрібні люди з належною освітою, знанням і підготовкою. Ми добре знаємо, що вороги нашої самостійности винищили і далі винищують нашу свідому інтелігенцію, тому в нас є великий брак таких людей, які змогли б у слушний час з повною відповідальністю перебрати на свої плечі увесь тягар державно-творчої праці. Наша молодь в Краю таких обставин не має, щоб підготовити себе до того відповідального завдання. Вона сьогодні стоїть в безпосередньому змагові з окупантом і вона своє вже виконує. А запитаймо себе, чи ми

/Докінч. на ст. 10/

ЩО ГОТУЄ НАМ БІЛА РОСІЯ

Що дала нам червона Росія, то всі знаємо. Але деякі забули, а багато ще й не знають, що нам моглаби дати "нова", "біла Росія", коли б захотіла розсістися по упадку большевизма, й на Україні. Нижче подаємо, "в науку людям" один із численних голосів (всі вони однакі) тої білої Росії.

Реве той голос з часопису "Наша страна" (ч.15), що видається в Буенос Айресі. А називається стаття, про яку говоримо "Про сепаратні шибениці" (в українському перекладі) Починається стаття обіцянкою всяких свобід немоскалям, навіть вчиться в своїй мові можуть (що за ласка), але - зараз же пересторога: "ніхто нікого не змушує любити московську мову. Не любиш - не треба, але тобі ж буде гірше". Балти? - їх автор статті теж дуже любить, навіть "сепаратистів" балтійських не має за "зрадників", але Балтика мусить належати до матушки Росії... На якій підставі? та на тій, що "тисячалітній порив Росії до моря не може бути стриманий міркуваннями про самовизначення"... Аргумент, як бачите, кожного розбійника, якого "порив" присвоїти собі чужу власність, "не може бути стриманий" тим, що ограбований собі того не бажає.

Та важнішим питанням є для часопису українська проблема. "Бо буттю всієї Росії". Українських аргументів загонистий московський імперіаліст не визнає, все це "сплошний вздор", цілковита нісенітниця, все це "тіснота". Тарас Шевченко? Він - думає москаль - "великим талантом ніколи не був", він писав просто "дитячі віршики", які нагадують авторові віршики його малого синка... Але Шевченка він не терпить, бо - "вражою злою кров'ю волю окропіте", це вже заклик до "братської різанини", бо взагалі народу українського "не било, нет і бить не может", він просто "галузка", плем'я великого народу московського. З тих "племен" найбільш "одарьонним" є очевидно москалі, а тому і за правою і за лівою московською рецептою, всі "хахли" і прочі мають того москаля як "старшого" і мудрішого "брата" слухати.

Автор, який є білоруським перевертнем, - жив, як пише, на Україні, і там мабуть досить наслухався, як "любить" український народ Москву, і тому всякого українського самостійника називає просто "сволоччю". Проти тих "сволочей" автор з задоволенням висуває тих галицьких емігрантів, що приїхали давно вже до Америки і...пристали до комуністів. Правому московському авторові це подобається, бо бачить в них "московських патріотів"! Отже воліє від українців-самостійників, -галицько- американських большевиків, так самісенько як і большевики, від українських самостійників воліють графів Ігнатієвих; царських генералів Брусілових...

А на прикінці читаємо таке: "питання української самостійности я не вважаю за поважне питання. Але може бути я й помилився? - хто в 1916 р. мав Леніна за поважну силу? "В трагічних умовинах нашої географії, наша загальноросійська влада повинна виявити максимум обережности...і Петлюр і Коновальців вішати заздалегідь".

Ось і є короткий сенс всієї довгої статті. Як бачимо, зміст української політики білих москалів і москалів червоних той самий - "вішати"! Вішати всіх і всякого хто сміє протиставитися звірячій захланності москаля на чуже. Росія була, є і буде однакова - імперією з розбійничою ментальністю. Тому і єдиний спосіб на розбійника - це зв'язати його, щоб унеможливити йому грабувати, вішати й вбивати.

В статті є й інші характеристичні моменти. Автор цілою бундючною декларацією проте, що українців немає, в глибині душі знає, що Україна це для всякого насильника, в тім і московського, є страшна сила; знає, що глупими московськими аргументами вже не переконати українців в супремації "старшого брата". І тому ставить весь спір наш з Москвою в площину боротьби, невблаганної і непримиренної. Найвищий час і сентиментальним деяким хохлам і рутенцям теж стати на точку погляду, що справа нашої незалежности вирішиться силою і тільки силою.

Характеристичний ще один пасус в статті анонімного автора: в нім він сподівається, що він в справі україн-

/Докінчення на ст.9./

ській і російській щось "писав в своїм меморандумі Адольфу Гітлерові" Уявляємо собі, що він там написав! Але річ не в тім, що писав, а в самім факті.

В очах автора українці, які спиралися на якійсь европейській силі, щоб розвалити тюрму народів, були "ізменніки" а москалям вільно з чужою силою вступати в розмови... Так було і в 1918 році: українці тоді були "германофілами", але москалі, що інтригували перед німцями проти незалежної України, германофілами не були. ..Петлюра, що йшов з Пілсудським на Київ, був "польонофілом", але не був ним Ленін, що в 1920 році віддав Польщі по Ризькому миру половину Волині, Галичину, Підляше, Полісся і Холмщину... Одним словом, ті українці, які з ворогами Росії єднаються проти неї, - "Зрадники", тіж москалі, які з чужинцями єднаються, щоб задусити Україну, - патріоти!

Автор пише, що пробував у таборі Гайденау в Німеччині. Може хтось з українців знає цього пташка, щоб здерти з нього маску і встановити як він зветься; цей "патріот" московський, який і Гітлерові доноси на українців подавав, і комуністів українських воліє від самостійників? Це мусить бути досить цікавий "патріот"!

Сепаратист.

Укр. Робітник.

Українська Молоде!

Вступай в ряди

Спілки

Української Молоді!

НОВИЙ ВІДДІЛ УПА ПРИБУВ У НІМЕЧЧИНУ.

На підставі останнього повідомлення преси, дня 23 червня ц.р. новий відділ УПА перейшов чесько-баварський кордон. Вояки були одягнені у знищені довгим маршем одяги, а на їх опалених лицях видніли сліди виснаження.

Представник Інформативного Відділу Місії УПА містить на сторінках журналу "Сурма" довгий репортаж із зустрічі з новоприбувшими вояками Збройних Сил українського народу.

Відділ перейшов чесько-баварський кордон в ночі з 22 на 23 червня. Група, до якої належав відділ оперувала на терені Підляшшя. Останню зиму ця група рейдувала в Центральній Польщі. Весною цей відділ був вилучений з групи і дістав доручення іти рейдом на Захід.

До половини літа 1947 року, ворог вивіз усе українське населення з Підляшшя на Помор'я і Східню Прусію. Дії УПА в цей час були спрямовані на манифестацію спротиву проти насильства над українським населенням і на боротьбу з терористичними відділами. Після закінчення акції переселення, ворог кинув великі сили проти відділів УПА, наслідком чого, Командування УПА перевело перегруповання бойових відділів. В Польщі під цю пору діють невеликі відділи УПА для спеціяльних завдань. Весною ц.р. большевики кинули великі сили для поборювання УПА в Карпатах, Поділлі і на Поліссі. В Польщі діє рух спротиву. Польське і чеське населення радо допомагали рейдуючому відділові.

ВІЗИТА ЧЛЕНІВ УЦДК І УОДК в Галендорфі

Дня 3 липня ц.р. відвідали наш табор член УЦДК проф. Леонід Бачинський і член УОДК на Нідерзахсен др. Евген Менцінський.

З цієї нагоди відбулись загальні сходини мешканців табору, перед якими проф. Л. Бачинський зробив огляд стану можливостей еміграції, акцентуючи увагу на використання всіх можливих зв'язків з заокеанськими українцями, щоб вони виставили аффідевіти та ашуранси для українців у Німеччині. Порушивши питання шкільництва, доповідач звернувся з закликом до присутніх, щоб берегли своїх дітей перед денаціоналізацією, яка може наступити наслідком розпорошення нашої еміграції.

Д-р Е. Менцінський говорив про фінансові справи і закликав присутніх матеріяльно піддержувати наші центральні громадські установи, які могли б належно розгортати свою діяльність у користь нашої еміграції. ТАБОРЯНИН.

ВІД РЕДАКЦІЇ.

З технічних труднощів, ми не могли випустити в світ [illegible]сно ч.11 нашого бюлетня, тому цей випуск виходить під ч.11-12.

про це подумали, а як подумали, чи щось і зробили в цьому напрямі? Кожний з нас скаже, що може щось і зроблено, але дуже мало. Велику нагоду ми вже прогаяли, мало з нас використали її підчас чотирьохлітнього безділля в таборах.

Але це не значить, що виїхавши, ми вже не зможемо більше вчитись. Хто захоче, той і зможе. Є у нас на еміграції високі школи з позаочними секторами навчання, існують фахові школи. Використаймо цю нагоду, ніхто з нас не є за старий до науки, не жаліймо на цю ціль грошей і вільного часу, бо здобувши собі освіту, ми станемо повновартісними громадянами України і матимемо з того моральне задоволення. Нехай ніхто не думає, що здобуття таким способом певної вищої або фахової освіти є неможливим. Воно все є можливим, але тоді, як ми всі будемо хотіти. Є така приказка: "не святі горшки ліплять" Повторюю, що людей з освітою, фахівців Україна потребуватиме, а громадянство наше належно їх оцінить. На мою думку, це є одне із великих завдань нашої скитальчої молоді.

Неправильно думають ті, що кажуть: "навіщо мені збирати тут на чужині капітали, аби лише прожити, я не збираюсь тут закладати якесь підприємство. Я ж таки думаю повертати на Україну". А запитаймо таких, чи Україна не потребуватиме чужоземної валюти? Чи ми знаємо, що як ми повернемо багаті то й тим ми збагатимо Батьківщину, піднимемо її фінансово. Та ж у нас є щось около 250 тисяч нових емігрантів, а як кожний повертаючи привезе з собою по 3 тисячі тисячі долярів, що загально становитиме пів міліярда дол, то це вже поважна допомога повстаючій державі. Візьмім, наприклад, литовців: Їхня еміграція підчас першої світової війни, коли поставала литовська держава, утримала литовську армію і в великій мірі прислужилася в перших початках при відбудові зруйнованої господарки. Ми будьмо свідомі того, що коли ми повернемо в Україну багатими, з певною фаховою освітою, то допоможемо скоро її вилікуватися з ран. Повернемо без цього, станемо лише зайвим баластом, який сам буде потребувати допомоги на кожному кроці.

Накреслив я тих кілька думок для нашої молоді під розвагу і думаю, що зі мною багато погодиться. Ці великі завдання ми зможемо осягнути, треба тільки охоти. Осягнувши їх, ми не тільки станемо корисними членами нашої нації, а й нам самим це стане винагородою в стократ.

Т. ОЛЕЩУК.

Малий Фейлетон.

ОДИНАДЦЯТКИ.

В таборі надзвичайний рух. Що сталось? Війна, переселення чи видача лажів? Ні те, ні друге, ні третє. Це до табору прийшла "Неділя" ч.18, а в ній те, чого бракувало до цього часу українцям, тобто ціла рецепта, як вибирать собі своїх політичних керівників. А рецепта така: Є така кабалістична таблиця (див. "Неділя"), за якою позначають літери числами, над якими роблять кабалістичні вправи і добувають нове число. Найкращий політик має спереду - 7, а з-заду - 4, за ним іде 4 плюс 7, а далі взагалі 11 з інших комбінацій. Решта - не політики. Цей кабалістичний винахід має перевернути все життя на земній кулі, а особливо в українському суспільстві, де так багато різних самозванчих політиків.

Всі примірники "Неділі" були за 10 хв. розпродані. Хапали прихильники і неприхильники. Мало того, - було надіслано до редакції замовлень на це число ок. 150.

І от, в нашому таборі рух. Кожний таборянин виводить кабалістичні числа, насамперед про себе, а далі про інших кандидатів на політичних провідників. Перевірка таборових верхників дала погані наслідки: ні в Управі ні в Раді не було жадного політичного таланту. За ініціятивою п. Віслюка, що мав 4 пл. 7, були скликані загальні збори, на яких він виступив з промовою: "Шановні панове, я, можна сказать, людина неписьменна, але маю 7пл.4, тому можу бути навіть президентом, а мене держать у чорному тілі, навіть грамоти не навчили, щоб недопустить мене туди, де моє місце. А тому геть оцих фальшивих політиків. Обираємо до Ради лише 11-ки. І обрано 11 чл. неписьменні а 7 трохи "не в собі". На першому засіданні Ради вислано привіт п. Соснас і "Неділі".

Хай живуть 11-ки

Остап СУМНИЙ.

"СУМІВСЬКЕ ЖИТТЯ"
бюлетень
Редагує Колегія.
Адр: (20б) ДП Камп 25
Галлендорф/Брауншвайг

СУМІВСЬКЕ ЖИТТЯ

ІНФОРМАЦІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ СУМІВЦЯ

Видає Комітет Осередка Спілки Української Молоді в Галлендорфі.

Ч.13. Рік видання I. | 15 СЕРПНЯ 1949. | Ціна 0,25 нм.

Виходить 2 рази в міс. | | на правах рукопису.

З НАГОДИ ІМЕНИН МИТРОПОЛИТА ПОЛІКАРПА.

Дня 6 серпня Його Високопреосвященство Високопреосвященніший П О Л І К А Р П Митрополит Української Автокефальної Православної Церкви святкував день свойого Ангела.

З цієї нагоди цілий ряд українських організацій, установ і приватних осіб висловлювали Йому свої найщиріші побажання, а все українське громадянство молило Всевишнього, щоб ще довгі літа зберігав при цьому житті Його Високопреосвященство на користь і славу нашої Святої Української Автокефальної Православної Церкви і всього Українського Народу.

До Редакції "Сумівське Життя" вплинули побажання, висловлені на адресу Його Високопресвященства, яких ми, з незалежних від нас причин, не могли своєчасно помістити на сторінках нашого бюлетня, і які поміщаємо в сьогоднішньому числі:

ЙОГО ВИСОКОПРЕОВЯЩЕНСТВУ ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІЙШОМУ ПОЛІКАРПУ Митрополиту УАПЦ

В день Ваших Іменин бажаємо Вам сил, здоровя для праці на славу на славу Національної Церкви та українському народові.

Нехай Господь допоможе Вам повернутись до Рідного Краю та увійти у святий Софіївський Храм Божий віддати вдячну молитву за воскресіння Української Самостійної Соборної Держави.

Краєвий Комітет СУМ-у на аглійську зону
Голова КК СУМ-у:
Вожаківський
Секретар:
Сигіда О.

ЙОГО ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕНСТВУ ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІЙШОМУ П О Л І К А Р П У Митрополиту УАПЦ.

З нагоди дня Вашого Ангела, засилаємо Вам наші найкращі побажання доброго здоров'я і многих літ на добро і славу нашої святої Православної Церкви і всього нашого страдального народу.

Молимо Всевишнього, щоб він беріг Вас при життю ще довгі літа і дозволив Вам оглядати наш Рідний Край та продовжувати Ваше велике діло у святому нашому Києві.

Редакція
СУМІВСЬКЕ ЖИТТЯ.

Його Високопреосвященству Високопреосвященнійшому ПОЛІКАРПУ Митрополиту Укр.Автон.Прав. Церкви.

З нагоди Ваших іменин складаємо Вам наші найщиріші бажання многих літ і доброго здоров'я.

Бажаємо Вам діждатись сповнення Ваших і всього нашого народу мрій - зажити вільним життям у своїй Українській Самостійні Соборній Державі.

Комітет Осередка
СУМ-у в Галлендорфі

З нагоди іменин Високопреосвященнійшого Митрополита Української Православної Автокефальної Церкви

ПОЛІКАРПА

Відділ Союзу Українських Ветеранів в Галлендорфі надсилає своє щире поздоровлення і бажає в доброму здоров'і прожити Ювілянтові ще многі літа та в молитві Всевишньому провадити таку корисну працю для врятування від безбожної чужинецької напасти нашого многострадального народу.

Управа СУВ-у в Галлендорфі.

ВІД РЕДАКЦІЇ "СЖ".

Повідомляємо наших Шановних Читачів, що наслідком передбаченого скорого виїзду частини членів Редакційної Колегії, правдоподібно, це число бюлетня буде останнім.

На випадок, коли б передбачення наші не справдились, будемо старатись і надальше продовжувати видавання бюлетня в такій формі і в такому часі, як дотепер.

Редакція "СЖ".

ТАБОРОВА РАДА І УПРАВА ТАБОРУ 25 В ГАЛЛЕНДОРФІ ВІТАЮТЬ З НАГОДИ ДНЯ АНГЕЛА ЙОГО ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕНСТВО ВИСОКОПРЕОВЯЩЕННІЙШОГО

П О Л І К А Р П А

МИТРОПОЛИТА УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ.

ДОРОГИЙ ВЛАДИКО!

ВІТАЄМО ВАС В ДЕНЬ ВАШОГО СВЯТОГО АНГЕЛА І БАЖАЄМО ВАМ ЩАСЛИВО ДОВЕСТИ НАС ДО ВИБОРЕННЯ НАШОЇ Й ВАШОЇ МРІЇ - САМОСТІЙНОЇ НІ ВІД КОГО НЕЗАЛЕЖНОЇ УКРАЇНИ.

Рада і Управа табору 25
в Галлендорфі.

ЙОГО ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕНСТВО ВИСОКОПРЕОВЯЩЕННІЙШОМУ

П О Л І К А Р П У

ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІЙШОГО ВЛАДИКУ ВІТАЄМО З ДНЕМ АНГЕЛА.

МОЛИМО ГОСПОДА ПОСЛАТИ СИЛИ, ЗДОРОВ'Я І МНОГІЇ ЛІТА.

- -

Настоятель, Церковна Рада і вірні парафії Галлендорф.

Н. К.

240-А РІЧНИЦЯ БОЮ ПІД ПОЛТАВОЮ.

Закінчення.

Відважний полководець шведський король Карло XII скоро впоравшись з тими противниками ввійшов на українські землі. Він став на кордоні московщини й України.

Генеральна старшина, зваживши важливість положення, не знаючи, що гетьман Іван Мазепа вів переговори з королем, стала натискати на нього, щоб він негайно зірвав з Московщиною і заключив союз з Карлом XII-им. Так до нього в р.1706 з'явились полковники Апостол і Горленко, стали наступати на гетьмана, щоб зірвав союз з москалями. "Від імени військової старшини промовляли до нього від серця, вимагали чину, бо інакше "твою душу й кости клястимуть наші діти, якщо залишиш козаків у такій неволі." Вони й не знали, що гетьман Іван Мазепа, позірно душею й тілом відданий Москві, тайком за посередництвом своїх найблищих приятелів, боячись зрадитись перед Москвою, вів переговори з королем Карлом XII.

Після такої розмови з представниками старшини, гетьман відважився після довгої наради з Генеральною Старшиною, обміркувати плян визволення України від Москви за допомогою шведів. Все ж таки до часу гетьман виконував накази Москви.

Коли в 1907 р. на самім кордоні України на Дону піднялось повстання донських козаків, то гетьман не тільки не поміг донцям здобути собі волю, але й навпаки, по наказу Москви поміг здушити повстання, що й сталось якраз перед його виступом проти Москви.

Як не крився гетьман із своїми плянами, все ж таки на нього сипались доноси до Москви. Так в році 1908 військовий суддя Кочубей зі своїм свояком полковником Іскрою, донесли цареві Петру I про переговори гетьмана з королем шведським, при цьому, як річевий доказ, приложили письмо написане самим гетьманом, яке кінчалось словами: "Нехай вічна буде слава, що през шаблю маєм права!"

Однак гетьман користався в царя необмеженим довірям, і в нагороду за цей донос, обидва свояки - Кочубей та Іскра, через військовий суд були покарані на горло.

Після довгих переговорів гетьмана з королем Карлом, дійшло до підписання союзницького договору.

Гетьман Іван Мазепа, як володар України, підписав цей договір, яким забезпечувалось Україні повну незалежність. Тут стверджувалось, що Україна по обох сторонах Дніпра з Військом Запорожським і Народом Українським має бути по вічні часи свобідна від усякого чужого панування. Швеція, чи інші союзні держави " " ані для визволення, ані для опіки, ані для інших потреб не мають претендувати на власть над Україною і Військом Запорожським, чи на зверхність або яку небудь підлядність, ані не мають брати яких небудь доходів чи податків. Не мають забірати собі, або займати своїми залогами твердині українські, які були б зброєю чи трактатами

здобуті від Московщини. Мають Україну содержувати в цілости і иншим не дозволяти її неволити яким би то не було чином". Союзна Швеція зобов'язується збройною силою помогти Україні визволитись з-під Московщини і дбати про непорушність та цілість її границь".

Виходу з положення іншого не було, бо якби у війні перемогла Московщина, то на Україну ще тяжче поклала б свою руку, а якби перемогли шведи Московщину, то віддали б Украну Польщі, королем якої був тоді Станіслав Лещиньскі з руки короля Карла XII.

При заключенні договору було усталено, що Карло XII зі своєю армією буде посуватись на Московщину через Смоленск, щоб в такий спосіб дати можливість гетьманові приготовити своє військо, більша частина якого знаходилась поза межами України. Дійсно Карло XII зі своєю армією прямував на Білорусь, за ним посувався відділ під командою генерала Левенгавпта в силі 17 000 чоловік. Корпус ген. Левенгавпта був розбитий москалями і решта його в силі 6000 чоловік влилось у головні сили. Після легких перемог в Данії, Саксонії і Польщі, Карло XII вперше зустрівся з упертістю московського війська, яке відступаючи нищило все, так що шведам загрожував голод, що й змусило Карла XII змінити свій оперативний план і у вересні він несподівано повертає на Україну, на Стародуб. Мазепа був цим заскочений. Якраз перед цим по наказу Москви було вислано козацькі полки в литовські землі і за Дніпро в Польщу, а на Україну для охорони було прислано москалів.

Одержавши вістку о наступі [illegible] XII на Україну, цар форсованим маршем вислав своє військо навперейми шведам, яке перехопило у шведів Стародуб, а Мазепа дістав наказ вислати туди в допомогу і козацьке військо. Сам цар теж вирушив на Україну і наказав гетьманові прибути до нього. Настав страшний час, коли треба було рішатися в той, чи другий бік. Мазепа під цю хвилину був так стиснутий москалями, що не міг рушитися проти Москви. Гетьман з генеральною старшиною бачили, що час працює проти шведів, але є своїм переходом на сторону шведів, мали надію перемогу переважити на шведську сторону.

Шведського короля попросили щоб, перейшовши Десну з'єднався з козацькими військами.

Політика Мазепи населенню України не була відома, натомісць цар Петро раніше українців довідався про перехід Мазепи до шведів і вислав князя Меншікова взяти під охорону гетьманську столицю Батурин, де Мазепа лишив десять тисяч козаків для охорони. Москалі, не дивлячись на завзяту оборону, Батурин здобули, забрали гетьманські скарби і артилерію, а з козаками і цивільним населенням страшно розправились: все було вимордуване, жінок знасилувано а Батурин спалено.

В часі підписання договору, гетьман мав при собі 15000, при чім по обсадженню Батурина йому залишилось 5000, з чим він і вирушив назустріч Карлові XII.

В селі Гірки над Десною і була підписана вищезгадана угода. Майже ціла Україна опинилась у кліщах москалів так, що гетьман не мав можности стягнути більше війська до себе.

Не дивлячись на вороже ставлення до гетьмана, Запорожське Військо під командою кошового отамана Костя Гордієнка прилучилось до Мазепи і пішло на з'єднання зі шведами (около 6000 козаків).

По наказу з Москви, військова старшина з'їхалась до Глухова на раду і вибрала гетьманом глухівського полковника Івана Скоропадського. Мазепу було проголошено зрадником, духовенству було дано наказ кинути на нього анатему і було спалено куклу зображаючу Мазепу. По цілій Україні шалів терор. Зо всіма прихильниками Мазепи розправлялись корстоко. Зі старшиною, щоб її мати при собі, поводились гарно, що і дало причину декотрим покинути Мазепу і повернути назад. Так повернув полковник Апостол, генеральний хорунжий Сулима, Галаган і багато інших.

Щоб утримувати звязки з Запоріжжям, шведський король посунувся ще дальше на Україну, і Полтава, яка шведам не піддалась, перегородила йому дорогу.

На Січ було послано московське військо, і якби не зрада Галагана, то москалям були б це дуже твердий горіх до розгризення. Здобувши Січ, москалі з азіятсь-

кою жорстокістю розправились з її оборонцями, як і в Батурині. Навіть мертвих викидали з гробів, шкуру з них лупленo і голови стинано. В місяць по зруйновнні Січі, наступив і розгром союзницьких військ. Спочатку союзники бравурним наступом досягли поважних успіхів. Армія московська була вибита зі строю. Цього не міг використати маршал Реншільд, який зачав перегруповувати свої війська, що дало можливість цареві Петрові привести до порядку свою армію і розпочати наступ, який скінчився повною поразкою для шведів і гетьмана Мазепи. Велику ролю у програній шведів відіграло поранення Карла XII. Ранений зістав він під час нічної розвідки. Заважило також і те, що в московському військовому таборі появився полковник Семен Палій, якого москалі повернули зі Сибіру, чим внесли дезорганізацію в козацькому війську.

По поразці під Полтавою в дні 10 липня 1709 року, Карло XII з гетьманом Мазепою заледви встигли переправитись через Дніпро зі своїми недобитками і перейшовши до Молдавії, віддались під охорону Туреччини. Тут, вичерпаний духово й фізично, гетьман Іван Мазепа помер дня 22 серпня 1709 р. і був похований у Галацу над Дунаєм в монастирі.

ІУ.

Причини невдалих визвольних змагань гетьмана Івана Мазепи були зовнішні й внутрішні. Зовнішні - це 1) зміна пляну військових операцій Карлом XII. Несподівано з'явившись на Україні, він позбавив гетьмана можливости привести до порядку військо та приготовити до цього населення; 2) Порта не дала обіцяної допомоги і 3) Україна формально була окупована москалями. Внутрішні - 1) брак поваги до свого гетьмана і проводу за винятком Запорожських козаків під проводом кошового Костя Гордієнка; 2) Повна відсутність національного почуття через приватні амбіції і особисті користі; 3) недоцінювання моменту населенням України.

Наслідки Полтави для України були фатальні. Москалі жорстоко розправились з Україною, яка на довший час перестала існувати як держава. Москалі напружували всі сили до якнайскорішого змосковщення України, для чого культурні сили і духовенство було силою переміщене в Московщину, а на їх місце прийшли москалі.

Все ж таки, не дивлячись на це, що на цілому просторі України повним темпом ішла русифікація, що співи малечі розпочиналися словами "І било дело под Полтавой...", роки наших визвольних змагань 1918-20 показали, що ні оплюгавлення гетьмана Мазепи і всього, що є українське, не виключаючи навіть мови /хохлацької/, ні Сибір, ні царські ласки для декотрих, не змогли вирвати душу українську, вона живе і вічно буде жити. Український народ є сьогодні нацією і буде боротись доки не вибореь собі повної свободи.

УКРАЇНСЬКА ПОВСТАНСЬКА Армія продовжує боротьбу

Польська комуністична газета "Краковське Ехо" помістила недавно репортаж свого кореспондента про боротьбу польських військ з відділами УПА, яка відбулась по цей бік Лінії Керсона. В цьому репортажі між ін. читаємо:

"Поручник Спевак усміхається своїм сумним посміхом і говорить про прекрасну дівчину, що вранці обстрілювала військо. Поранена в ногу, причаїлася, вдавала вбиту. Улюблений трюк геройських душегубів. Коли вояки підійшли необережно, вона виладувала свою бельгійську 15-ку, двох кладучи трупом, третього важко ранивши. Прошита серією з кулемета, сконала з окликом: "Геть з Польщею! Хай живе Україна".

Подія ця відбулась в селі Лецків був. Сокальського повіту на захід від ріки Буг.

Лондонська газета "Таймс" подав також вістку про боротьбу УПА. Повстанці діють дальше в Карпатах, на Буковині і Кавказі.

Українська Пресова Кореспонденція подає вістку про рейди відділів УПА у Східній Прусії. Цю вістку приніс один балтійський військовополонений, якому вдалось втікти до Швеції. Він говорить, що мав контакт з розвідчиком УПА в місті Тільзіт, де той мав прослідити ешелони тягарових поїздів, наладовані частинами ракетної зброї. В околиці Ольштина українські повстанці виконали кілька наскоків на конвої, що стережуть вязнів. Польський уряд вислав туди свої війська.

Т.О-к.

ПРО НІМЕЦЬКО-БОЛЬШЕВИЦЬКІ ЗЛОЧИНИ В УКРАЇНІ.

Як тільки жандармерія від'їхала, роботу почала група опричників цього нещастя. Пан Ксьонжкевіч - штатсгутінспектор подбав ще зарання, щоб із доокольшніх сіл зігнати понад 1000 підвід для перевозу майна по розстріляних до штатсгуту в селі О. Таким чином штатсгут збагатився сотками штук рогатої худоби/около І 500 штук/, тисячами овець, про дріб й немає мови. Забрано 150 коней, понад 300 вуликів з бджолами. Около 800 підвід три дні возили збіжжя, картоплю, полотна, убрання і різні речі домашнього вжитку. Пан Возняк за "подачу матеріялів, що послужили німецькому гестапо в боротьбі з партизанами" отримав нагороду в натурі, а саме: дві корови, табун овець, коня і трохи полотна ручної роботи. Крайсляндвірт Йоган Зефчик дав розпорядження перевезти усі будинки до трьох штатсгутів, які знаходились на терені м-кого району. З цих будинків побудовано стайні, стодоли і житлові хати для робітників. Таким чином, протягом не цілих двох тижнів на тому місці де було село Хмелица, не лишилося нічого, крім розбитих печей і могили розстріляних мешканців.

В ночі, після розстрілу мешканців села Хмелица ми заходили до села, щоб докладніше усталити наслідки німецької акції. Тоді ще штатсгут фервальтери не вспіли за один день забрати крім худоби. Ми побачили жахливу картину знищеного людського дорібку протягом десятків років. Коли ми прийшли до свіжої могили, то мимо того, що ми вже четвертий місяць ховалися від німців і нераз уже мали всякі пригоди та виходили з різних скрутних обставин, - то те, що ми побачили, перестрашило нас так, що ми не знали що робити, взагалі тоді ми й нічого не могли думати про щось. Свіжа могила, присипана свіжою землею "ворушиться". Дійсно, через пісок пробивається до гори баньки змішаної з піском і водою крови. Довше коло могили не можливо було встояти, якесь одурюючє повітря вдаряло в голову та валило з ніг. Так, у цій могилі спочили ті, що це вчора спокійно збирали решту свого врожаю з поля, що ще вчора жили в цьому селі, яких діти своїм веселим гамоном наповнювали вулиці. А сьогодні й ті і другі лежать тут в оцій могилі. З їхньою смертю перестало існувати село Хмелица, лише це місце й далі носить ту назву, що колись мало село.

Таким самим шляхом, недалеко від мойого села зникнули слідуючі села: Заболоття, Крутелісі, Мельники і Луків ратненського району ковельської области. В цих селах мешкало понад 8000 тисяч людей. Сталось це так: ці села положені близько одне від другого в лісистих теренах волинського Полісся. В довколишніх лісах крилася банда червоних розбишак, яка частими випадами на ці села турбувала місцеве населення, грабувала все, що попало під руку, ловили дівчат і водили їх у ліси та знасилуваних випускали за три-чотири дні до дому. Стероризоване населення звернулось до української поліції, щоб робила нічні роз'їзди по тих селах з метою відстрашення червоних посіпак. Саме населення виставляло численну нічну варту, щоб заздалегідь повідомити мешканців про надходячих бандитів. За короткий час українській поліції вдалось відстрашити тих непрошаних гостей. Населення робило всі можливі заходи, щоб недопустити їх до своїх сіл.

Червоні посіпаки побачили, що тепер не так легко буде гуляти їм по цих селах, рішили криваво пометитись на селянах. Самі вони того не хотіли робити, бо, мовляв, вони є "оборонці народа" і їм це не пасує. Для того вони постарались спровокувати німців.

Червона банда стала робити часті напади на станиці поліції і гестапо і після таких зутичок втікали в напрямі вищезгаданих сіл. Німці рішили, що тими партизанами є мешканці цих сіл. Для точнішого устійнення, гестапо висилає на ці села своїх розвідчиків, які були одночасно енкаведистськими агентами і служителями гестапо. Одного з них я знав особисто, но прізвища його сьогодні не пригадую. За большевиків він був заступником начальника НКВД в м-кому районі, а за німців працював доносчиком в

ґештапо в тому самому містечку. Ті розвідчики полазивши по селах, і довколишніх лісах, усталили, що "партизанами є мешканці вищезгаданих сел, але ядро партизанки становлять бувші полонені з ЧА а населення їм всебічно допомагає".

В серпні 1942 р. сильні відділи німецької жандармерії оточують ці села, виганяють людей на площі перед церквами, школами, або в інших місцях і вистрілюють всіх від найменшого до найстаршого. А банда тимчасом перенеслася в інші терени та грозила іншим селам, що як вони будуть "у вражеском отношенії к красним партізанам, то й вам будет то, что постігло і етіх бандітов". Так виглядали дійсно ті, що про них так багато склали легенд і віршів советські письменники – про "красних партізан – безпримерних защитніков народа". Жертвами большевицьких провокацій і ґештапівських розбищак впало не одне село в моїх околицях, напр.– Віллиця і довколішні хутори; заболотсько-гутські хутори рівненського району, хутір Горники того ж району і багато інших сел і хуторів, яких не в силі пригадати сьогодні. Таким способом не одне село на Україні за час німецької окупації було знищене, а населення вистріляне. А скільки, так би мовити " менших" вбивств поповнили німці наспілку з большевиками, постараюсь дальше описати.

Як я зазначив у моїй вступі, – обмежуюся висвітленням деяких подій, які мали місця в моїх околицях і про які я собисто знав, будучи наявним їх свідком. Але такі події були не лише в моїх околицях, а по всій Україні.

Літом 1942 р. в містечку М. на Поліссі стояла компанія німецької поліції СС ОД (орднунгсдінст). При штабі цієї компанії був окремий відділ розвідки, яким керував прославлений у цьому терені своїми звірствами вахмайстер Бандікофф з Нюрнберґу. Розвідчиками були невідомі блище люди по національности москалі. Вони своїми грабунками нічим не різнилась від червоних партизан. Вони робили нічні напади, удаючи большевицьких партизан.

В червні 1942 р. група тих розвідчиків виїхала на села для вишукання між селянами партизанських розвідчиків (мова йде про червоних партизан). Як вони вишукували їх, хочу навести один приклад: Дня 16 червня з села О. в напрямі містечка М. їхало три підводи по товари для кооперативи. По дорозі зустріли вони п'ятьох роверистів. Ті роверисти в російській мові стали розпитувати, що вони за одні і куди їдуть. По дорозі вони просять одного з фірманів, щоб він залишився, вони хочуть з ним щось поговорити. Коли цей дядько залишився, тоді вони йому рекомендувалися, що вони червоні партизани і вони хочуть знати чи на випадок, коли вони прийдуть до їхнього села, то хто мігби їм допомогти здобути харчів, на випадок чогось хто мігби їх переховати та допомогти боротись з німцями. Запитали й його, чи він би не міг їм допомогти, переховати і т.д. Дядько злякавшись тих "партизан" каже їм, що він людей не знає як хто думає, а про себе він сказав, що як хтось у нього попросить хліба, він не відмовить, а як хтось силою візьме, він нічого не зробить. Тоді "партизани" запитали його, чи він не докаже цього німцям. Дядько перестрашившись став божитися, що цього він не зробить. Про це саме вони запитали це про пару осіб, прізвища яких вони самі знали. Він відповів, що й ті люди їм нічого не зроблять. На тому розмова закінчилась і "партизани" від'їхали. Дядько розповів своїм товаришам про ту розмову. Всі погодилися з тим, що треба очікувати "гостини" червоних партизан у селі і що хтось партизанам доносить про людей в селі. Вістка ця розійшлася по околиці. Ті що мали страх перед червоними, ночували по полях і лісах. Кожного опанував страх перед непрошеними гостями, бо їх у тих околицях ще ніхто не бачив. Селяни ховали своє майно боючись грабунку.

Тимчасом нещастя, несподівано впало з цілком іншої сторони: 27 червня 1943 р. на села М-кого району виїхав баталіон ОД і в селах О. і Н. розстріляно 27 осіб. Цікаво що до розстрілу було призначено заздалегідь 16 осіб з с.Н. і 11 з села О. В першому усіх розстріляно, а в другому 5-х втекло. На другий день цим баталіоном в с.О було знову розстріляно 16

Продовження на ст.8.

ОСТАННІЙ ЕТАП ЖИТТЯ СУМІВСЬКОЇ МОЛОДІ В НІМЕЧЧИНІ І НАШІ ЗАВДАННЯ В МАЙБУТНЬОМУ

Найгіршу історичну недолю довелось зустріти і переживати нашій молоді, молоді, якої батьківщина "текуча медом і молоком", як це розказують про нашу землю вчені історики чужинці і наші. Цей момент є головним наслідком ворожих зазіхань опанувати та підкорити собі цю ж землю, а з народу зробити вічного раба.

Наша молодь, яка опинилася з різних причин на вигнанні, втратила тим самим найосновнішу базу, яка могла б її дати повну і всесторонню можливість вільно виховуватись, розвиватись фізично й умово, щоб стати повновартісною для свойого народу. Не має найменшого сумніву ні заперечень супроти твердження, що лише власна держава є повною запорукою для свобідного, вільного і всестороннього розвитку по власній уподобі кожної одиниці суспільства. А еміграція? Еміграція, це ще далеко не те саме. Інакше й бути не може. Якщо ми говоримо тут конкретно про молодь, то з власного переконання можемо констатувати факт, що еміграція для молодої людини в площині національно-ідейного виховання є небезпечна. Небезпечна вона є тимбільше для цієї частини молоді, яка ще не твердо стоїть під оглядом свойого національного "я". Не є жадною таємницею, що умови еміграційного життя, це свойого рода певні тенденції до денаціоналізації, а навіть асиміляції слабшої чи іншої молодої людини.

Українська молодь, щоб запобігти тим загрозливим для неї явищам денаціоналізації і асиміляції, повинна пам'ятати, що її треба бути між собою в сталому контакті, щоб таким чином спільно поборювати все, що є не корисне, або шкідливе для нас. Ми є молодь поневоленої країни, і тому мусимо дивитись на світ трошки ширше. Мусимо бути дуже обережні перед всім ворожим і небезпечним для нас та чужим, щоб зміти скоро орієнтуватись у найнебезпечнійшому оточенні. Мусимо бути свідомі того, що на еміграції діє ворожа нам сила, якою керує зі сходу цей червоний від крови молох, який де тільки може старається компромітувати нас, оплюгавлювати перед чужинецьким світом, щоб представити нас в найгіршому світлі.

Як бачимо, що тут треба відповідної протидії, треба відповідної відсічі. Підкреслюємо, що на силу потрібна сила, на акцію - реакції, це закон.

Всьому цьому зорганізована молодь поставить відповідний спротив, молодь, вихована в патріотичному національному дусі.

Для цієї мети, щоб не дати молоді пропасти в чужому морі, треба гуртувати її навколо своєї власної молодечої організації - Спілки Української Молоді, яка вповні стоїть на висоті цього завдання. Таке завдання стоїть перед нашою організацією, і кожним її членом зокрема. Пробле ма зв'язку відіграє велику ролю, тому він мусить бути добре розбудований і додержуваний між центрами організації і членством та навпаки.

Наша еміграція в Німеччині переживає в цей час переломовий етап. Вона стоїть перед фактом переселення її в своїй основній частині. На нових місцях поселення зустрінемо безумовно нові умовини життя, в які ми силою життя мусимо влитись, зберігаючи своє національне обличчя. Віддання себе лише своїм приватним інтересам не оправдає нас в новій країні. Сумівці повинні після приїзду на нове місце негайно включатись до праці в осередках СУМ-у, якщо такі існують на даних місцях, а коли таких немає, негайно їх організують. Дороговказом, що поведе нашу молодь по правильному шляху є саме клич: "Бог і Батьківщина", і ми мусимо йти за ним, щоб оправдати наш побут на еміграції перед Батьківщиною. Ми мусимо стреміти до цього, щоб усі міжусобиці, непорозуміння, свари і т.ін., що можливо нуртують в молодечих серцях, або мають свої початки, що роз'їдають і обезсилюють нас в боротьбі з ворогом зникнули, як кинутий у воду камінь. Лише взаємне довіря, любов, єдність нашої еміграції та повна реальна допомога і солідар-

ність з Рідним Краєм допоможе нам звільнитись з під "опіки"наших історичних ворогів і прискорити остаточне завершення нашого найвищого ідеалу – своєї власної держави.

Мих. ПАЛЦАН.

ПРО НІМЕЦЬКО-БОЛЬШЕВИЦЬКІ ЗЛОЧИНИ В УКРАЇНІ.

осі. Ця подія відбулась ранком, а вечером цього дня в містечку Ш. розстріляно 16 осіб. Цей батальон був в рейді дві неділі по любомльській, ковельській і берестейських округах. Вони що дня розстрілювали найбільш свідомих людей в двох-трьох селах. По таких акціях промовляв до зібраних це нерозстріляних людей вахм. Бандікоф. Він говорив: "Вас всех ждет то, что і етих бандітов-комуністов постигло, если ви будете помагать или симпатизировать большевикам или каким-либо другим бандам".

Розстрілювано людей в присутності мешканців даного села. Треба зазначити, що в тому курені ОД були молоді німці-поліцисти, які втікали поміж будинки, ховались поміж людьми. В розмові з селянами вони співчували їм, говорили, що німці вже програли війну через свою поведінку супроти українців. Всі вони говорили: "унвере фірунг іст айне рауб банде". Були випадки, що молоді ОД-івці замлівали, коли бачили розстріляних жінок і дітей. В селі Н. мала бути розстріляна ціла родина. По ту родину прийшли два молоді ОД-івці та один український поліцист. Коли вони знайшли цю родину на городі, то взяли їх, відвели далі в поле а від матері взяли малу 3-х річну дівчинку, бавились з нею, даючи її цукорки і шоколяду. Коли в селі почулись стріли, один з жандармів став плакати та взяв на коліна малу дівчинку. Коли постріли втихли, він сказав: " в вашому селі розстріляли невинних людей, і ми за Вами прийшли. Але ми не хотіли, щоб вас розстріляно, тому ми вас вивели за село!"

Відходячи, вони сказали: "Бог є справедливий і покарає "фербрехерів".

ВІД АВТОРА: З конспіративних причин, в цих матеріялах про нім.-большевицькі злочини в Україні не подаю повної назви окремих місцевостей. Ближчі дані може уділити автор.

Від Редакції: З поданих на ст. 1. причин покищо припиняємо друкування цих матеріялів.

--oooOooo--

З життя СУМ-у.

СУМІВСЬКЕ ЖИТТЯ У ВІННІПЕЗІ.

Дня 16 квітня в залі Союзу Гетьманців Державників відбулись загальні сходини молоді, що їх скликав Організаційний Комітет СУМ-у. Було присутніх 150 осіб, з чого 103 особи вписались зараз до організації. Під бурхливі оплески, обрано почесним членом СУМ-у вояка рейдуючого відділу УПА І. Ройка, чим підкреслено зв'язок СУМ-у з воюючою Україною.

Після виборів Президії Зборів, ред. Всеволод Лисович виголосив реферат.

Обрано Комітет, на чолі з п.С. Романівим., Контрольну Комісію і Товариський Суд.

Загальні Збори висловили подяку місцевому Союзові Гетьманців Державників та схвалили ряд резолюцій.

1 травня відбулись сходини спортовців, на яких засновано спортовий гурток, з окремою управою на чолі. Спортовий гурток названо "Дніпро". Голова Інституту "Просвіти" доклав багато зусиль, щоб зареєструвати "Дніпро" в провінційній лізі, та щоб роздобути потрібний спортовий виряд.

З днем 24.4.49. комітет осередка почав видавати бюлетень-місячник "Сумівські Вісті" міміографічним способом. Є надія, що при підтримці членів, можна буде видавати місячник друкованим способом.

На сходинах 1 травня був виголошений реферат "Завдання СУМ-у на еміграції".

Осередок розділено на ланки.

По сходинах велике число молоді вписалося до СУМ-у.

23 травня відсвятковано роковини смерти сл.пам. С. Петлюри і Е. Коновальця. В церкві св. Миколи відправлено панахиду, після якої, в чит. Просвіта відбулась академія. Реферат відчитав п. Боровик, після чого виступив з піснями жіночий квартет. Співав сумівський хор ім. М. Шашкевича. Були декламації.

СУМ В ТОРОНТІ ПІДДЕРЖУВАВ КАНДИДАТУРУ А. ГЛИНКИ.

Дня 24.5.ц.р. відбулись сходини осередка, на яких сумівці висловили свою вдячність виборцям Веґревільської Округи, які двічі вибирали п. А.Глинку на посла до Федерального парляменту. Оцінюючи величезну працю посла А. Глинки, як оборонця людських прав вигнанців з Рідніх Земель, зібрані вирішили висловити йому подяку, та звернулись до виборців, щоб в слідуючих виборах віддали за нього свій голос.

Цього дня переведено збірку на виборчий фонд, та закликано інші осередки піддержати цю ініціятиву.

/За часоп.ГОМІН УКРАЇНИ/

УКРАЇНСЬКИЙ ТАБОР У ГАЛЛЕНДОРФІ ПРОЩАЄ СВОЙОГО ДУШПАСТИРЯ.

В неділю 7.8.душпастир української католицької парохії в Галлендорфі о.декан Осип Каменецький відправив останню Службу Божу перед своїм виїздом до Канади. Після проповіді до вірних, він сказав своє прощальне слово. Зупиняючись над проробленою працею на протязі 4-ох років від самого початку організації табору, він висвітлював трудноці, які при Божій помочі, вдалось нам спільно побороти. "Помимо щоденно непевности, - говорив о.декан, - ми зуміли поставити українську католицьку церкву, щоб мати місце зі своїми дітьми молитись Всевишньому! Не переживайте, не падайте в зневіру, що не можете всі разом виїхати. Вірте, що Бог з вами і вас хоронитиме надальше!

Кінчаючи своє слово, о.декан звернувся до батьків, щоб вони ніколи не забували церкви і щоб дітей своїх приводили до молитви та виховували їх в релігійно-християнському дусі на добрих і чесних громадян і відданих патріотів своєї батьківщини.

Подякувавши всім громадянам за співпрацю,він побажав усім зустрітись на нових місцях поселення.

Після Служби Божої, церковний хор відспівав в інтенцію о.дек. О. Каменецького "Многая літа".

ПОБАЖАННЯ ДЛЯ О.ДЕК.О.КАМЕНЕЦЬКОГО.

В імені всіх сумівців у Галлендорфі, бажаємо щасливої дороги, здоров'я і багато щастя о.декану Осипові Каменецькому на новому місці поселення.

Вложена праця о.дек. О.Каменецького в нашій громаді, говорить сама за себе. В серцях тих сумівців, що неодноразово слухали лекцій на виховно-релігійні теми, які давав наш Шановний душпастир при школі українознавства залишаться на завжди ні тільки, як добрий спомин, але й зброєю, що нею узброїлися сумівці.

Комітет осер.СУМ-у
і Редакція "СЖ".

СУМІВСЬКЕ СВЯТО ВЕСНИ В ТРАЗЕНІ.

Як повідомляє часопис "Українець-Час", дня 17 липня ц.р. СУМ зорганізував обласне свято весни, з різноманітною програмою. О 10 год.рано Впр. о.М.Ван де Мале,ЧНІ, Ген. Вікарій Їх Ексц.Кир Івана відправив торжественну Літургію в сослуженні духовенства, після якої відбулося посвячення сумівського прапору.Опісля колони сумівців з прапором промаршерували вулицями міста Тразен. По обіді відбулись спортові змагання, а вечером концерт та забава з танцями.

МАНІФЕСТАЦІЯ АБН В БІБЕРАХ

Заходами міжнаціонального комітету, відбулась в Біберах (франц.зона Німеччини) протибольшевицька демонстрація народів А Б Н.

В підготовці цієї демонстрації брав активну участь місцевий СУМ.

/За "У-Ч"/

ВІДГУК ОДНІЄЇ ПОДІЇ В УКРАЇНСЬКОМУ ДП ТАБОРІ.

Агентство ЮП подало до відому досить сенсаційну вістку,що її підхопила німецька преса а також і український часопис "Неділя,що в українському таборі у Галлендорфі товпа таборян хотіла побити двох советських представників. Цю подію німецька преса висвітлює так:

"ГАННОВЕРІШЕ ПРЕССЕ":

Одній російській ко-

місії, яка хотіло оглянути на однім цвинтарі гроби своїх земляків, трохи-трохи не трапилось дуже зле. Один російський капітан і його шофер, в уніформах, їхали з начальником уряду огородів і цвинтарів на одне кладовище. В однім чужинецькім таборі, замешканим українцями, який не є означений як такий, задержались росіяни зі своїм автом типу Мерцедес. При їх повороті до авта, зібралась велика товпа, біля 150 осіб - самх чужинців з палицями, відкритими ножами, лопатами й іншим знаряддям, яку таборова поліція здержувала з великим зусиллям.

Обидвох росіян товпа визивала комуністами, яким місце висіти на деревах, а одна жінка пізнала в начальникові огородів і кладовищ визнатного комуніста, за словами якої, він мав би бути так збитий, щоб рік пролежав у шпиталі.

По якимсь часі прибув на місце відділ німецької поліції, яку заалярмовано повідомляючи, що росіяни привезли до ліса зброю й амуніцію і там сховали. Як виявилось, це була неправдива вістка. З'явивсь офіцер британської влади, спільним зусиллям німців і англійців вдалось охоронити росіян. Завізвавши їх, щоб опустили табор, вони виконали це з найбільшою швидкістю.

"БРАУНШВАЙГЕР ЦАЙТУНГ" ч.92 за 6.8.49. зисвітлює цю подію приблизно так, як і перша газета. Своє повідомлення закінчує він словами: "Мешканці табору, переважно українці, бачили в російських офіцерах представників окупаційної влади, вони зневажали їх і загрожували, як комуністам. Сліпа злоба юрби пішла навіть так далеко, що вони пізнали в начальникові огородів і цвинтарів знаного комуніста".

"НЕДІЛЯ" ч.187 за 14 серпня також подає цю вістку на підставі повідомлення агенції ЮП. Між ін. повідомляється, що британській і німецькій поліції вдалось розігнати юрбу.

Від себе хочемо повідомити, що дійсно ця подія мала місце в нашому таборі 1 серпня ц.р. в полудень, але вона відбулась трохи інакше, як повідомляється офіційно.

В одній частині табору, що лежить у лісі, несподівано з'явилось авто з двома уніформованими совєтськими представниками та двома цивілістами-німцями. Вони покинули авто, і скорим кроком подались у ліс. Не знаючи, яка мета їх візити, і щоб не допустити до евентуального ексцесу зі сторони таборян, заалярмовано німецьку поліцію. Таборова поліція прибула негайно на місце і взяла під охорону віз, що його залишили його власники, які, як довідались ми пізніше, пішли оглядати цвинтар. Почали збігатись мешканці табору і коли совєтські старшини вернулись назад, дехто може й вщипнув "гостей" правдивим словом. Однак такого войовничого характеру, як повідомляється, не було видно серед товпи, бо по правді сказати, - не було й до кого. Якби мешканці хотіли щось зробити, ніяка сила не була б їх від цього здержала, тим більше, що німецька поліція прибула на місце приблизно за годину. Що може дехто й назвав "гостей" комуністами, то мав повну рацію, бо чи доручила б сов.влада таку функцію некомуністам? На нашу думку, вони напевно і необразились, а це може й пишались. Що ж до "сліпої злоби юрби" у відношенні до німецького "бірґера", то це трапилось, на нашу думку, помилково, бо хто ж його знав ким він фактично є? Що ж до "лопат, каміння і ножів" то це просто звичайна вигадка звітодавця. Стояли з лопатами люди, але це були німецькі робітники, які в цей час розкопували там каналізаційні проводи. З їх засе постави було видно цю злобу, бо якраз вони всі недавно вернулись з совєтського полону і дивились на "гостей", як на вовків. Також поліція нікого не розганяла, бо небуло й потреби. Британської поліції не було, прибув лише комендант ДПАКС-у майор Бріґґс, який провіривши справу, наказав совєтам опустити табор, кажучи м.ін. "маєте щастя, що ви попали до українців". На цім уся подія закінчилась.

Хто тут завинив? Завинили самі сов.представники, по перше - вони в'їхали в табор без дозволу, по друге - вони, маючи вже досвід з таких "візит", не повинні пхатись там, де живуть їх вороги ч.1, вони могли дістатись, де їм треба, іншою дорогою.

На закінчення хочемо сказати, що німцям і прочим не треба дивуватись, хайби вони пережили, що й ті ДП в обіймах "батька", вони інакше зробили б.